

Liahona

**President Monson:
rondgaan en
goeddoen, p. 14**

**Zorgen dat uw huisbezoek
telt, p. 28**

**Mijn eerste succes in
evangelieverkondiging, p. 58**

**De gelegenheid voor
vriendschap voorbij, p. 60**

MET DANK AAN DE BEHEERDERS VAN DE WALLACE COLLECTION, LONDON/ART RESOURCE, NEW YORK; KOPIËN NIET TOEGESTAAN

Ernest Meissonier, Jesaja

Ouderling Randall K. Bennett van de Zeventig leert ons dat we goed moeten opletten wanneer apostelen en profeten de woorden van andere apostelen en profeten aanhalen of ervan getuigen (zie pagina 42 van deze uitgave). Veel hedendaagse en vroegere profeten hebben van de waarheid van Jesaja's woorden getuigd, waaronder Nephi (zie 1 Nephi 15:20), Jakob (zie 2 Nephi 6:4) en Abinadi (zie Mosiah 14).

Er is echter nog een belangrijkere pleitbezorger voor Jesaja's woorden. De Heiland zelf zei tegen de rechtvaardige Nephieten over de profeet Jesaja: 'Groot zijn de woorden van Jesaja.' Hij spoorde ze aan om 'die dingen (...) te onderzoeken' en beklemtoonde vervolgens: 'Ik geef u een gebod die dingen zorgvuldig te onderzoeken' (3 Nephi 23:1).

Liahona, maart 2012

BOODSCHAPPEN

- 4** Boodschap van het Eerste Presidium: **Waarom hebben we profeten nodig?**
President Dieter F. Uchtdorf
- 7** Huisbezoekboodschap: **Dochters in mijn koninkrijk**

HOOFDARTIKELEN

- 14** Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan? **Levenservaringen van president Thomas S. Monson**
Heidi S. Swinton
Een kijkje in het leven en de bediening van de profeet.
- 20** **De evangeliecultuur**
Ouderling Dallin H. Oaks
De kerk leert ons dat we alle familietradities en persoonlijke gebruiken moeten opgeven die in strijd zijn met de evangeliecultuur.

- 28** **Huisbezoek: de macht om hulp te bieden**
Het algemeen ZHV-presidium
We kunnen een hogere weg volgen en ons discipelschap tonen als we anderen door ons huisbezoek helpen.
- 33** **Dochters in mijn koninkrijk: een positieve invloed**
Negen heiligen der laatste dagen vertellen hoe dit boek hen tot zegen is geweest.
- 34** **Indexeerders gevraagd over de hele wereld**
Heather F. Christensen
Met het FamilySearch-indexeringsprogramma helpt u anderen bij hun familiegeschiedenis online.

.....
OP DE OMSLAG
 Voorkant: fotograaf Tom Smart, met dank aan *Deseret News*. Achterkant: foto geplaatst met toestemming van de kerkelijke archieven.

RUBRIEKEN

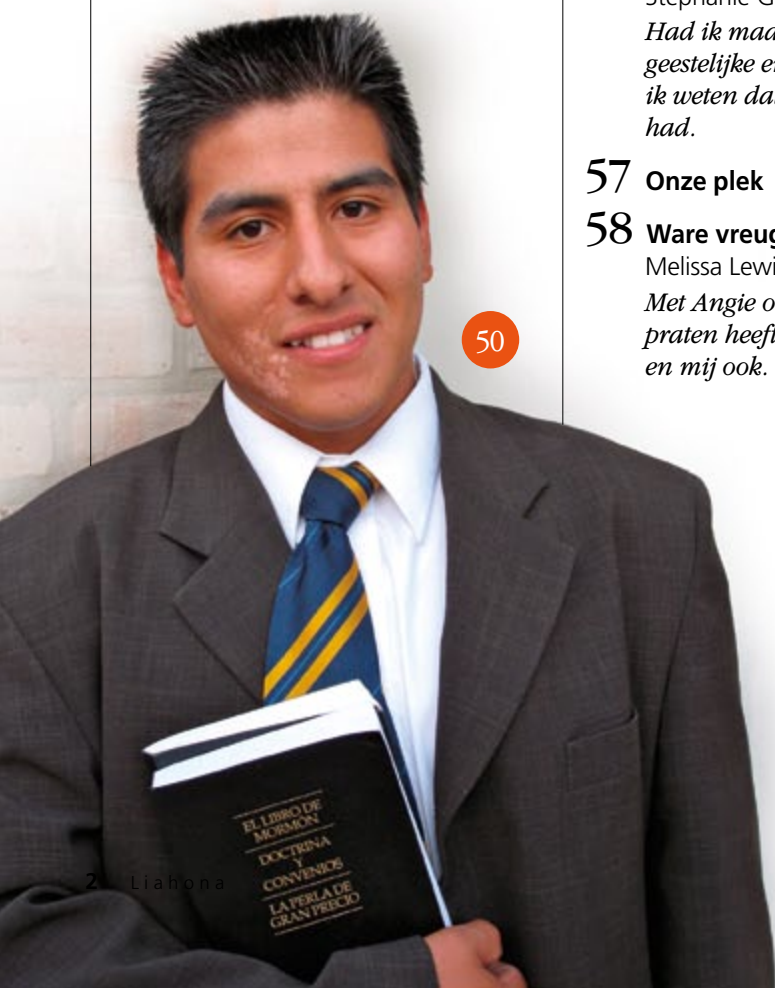
- 8** Notities oktoberconferentie
- 10** **Ons gezin, ons thuis: Voorbereiding op de algemene conferentie**
Mark A. Barrionuevo
- 12** **Wat wij geloven: Wij steunen onze leiders**
- 38** **Onder heiligen der laatste dagen**
- 74** Kerknieuws
- 79** Ideeën voor de gezinsavond
- 80** **Tot we elkaar weerzien: Het leven oppakken**
Michelle Guerra

- 42** Ze hebben tot ons gesproken: Volg de profeet
Ouderling Randall K. Bennett

Kijk eens of je de Liahona kunt vinden die in deze uitgave is verstopt. Hint: vraag het aan Benson.

50

- 46** Aangestipt
- 48** Poster: Zorg goed voor jouw tempel
- 49** Regel op regel: Amos 3:7
- 50** Alex' uitstekende voorbeeld
Michael R. Morris
Het voorbeeld van Alex Escobar --- van eeuwige invloed op zijn ouderlijk gezin.
- 52** Hoe kunnen we het meest profiteren van ons tempelbezoek?
Ouderling Richard G. Scott
Eenvoudige tips om je bezoek aan de tempel meer inhoud te geven.
- 54** Alleen maar niet alleen
Joshua J. Perkey
Hoe Juan Cabrera uit Ecuador de kracht vindt om verleidingen te weerstaan.
- 56** Mijn alledaagse getuigenis
Stephanie Gudmundsson
Had ik maar een spectaculaire geestelijke ervaring — dan zou ik weten dat ik een getuigenis had.
- 57** Onze plek
- 58** Ware vreugde
Melissa Lewis
Met Angie over het evangelie praten heeft haar geholpen — en mij ook.

63

- 60** De beste voetbalster
Angie Bergstrom Miller
Als ik vriendschap sluit met Nan, verklaren mijn vriendinnen me voor gek.
- 62** Ons prikbord
- 63** Kies het licht
Ouderling Gerrit W. Gong
Het evangelie leidt ons naar het licht.
- 64** Jeugdwerk thuis: Hedendaagse profeten leren mij het goede te kiezen
- 66** Beslis nu
President Thomas S. Monson
Hoe bepalen je dagelijkse beslissingen je toekomst?
- 68** Abu krijgt een lesje in eerlijkheid
Ann P. Smith
Abu had enorme trek in de koekjes, maar ze waren niet van hem.
- 69** Kleurplaat
- 70** Voor jonge kinderen
- 81** Figuren uit het Boek van Mormon

Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Verantwoordelijk redacteur: Paul B. Pieper
Adviseurs: Keith R. Edwards, Christoffel Golden Jr., Per G. Malm

Hoofddirecteur: David L. Frischknecht
Directeur redactie: Vincent A. Vaughn
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Hoofddirecteur: R. Val Johnson
Assistent-hoofddirecteurs: Jennifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Assistent-redacteurs: Susan Barrett, Ryan Carr
Redactiemedewerkers: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Lia McClanahan, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Phillip M. Volmar, Marissa A. Widdison, Kendra Crandall Williamson, Melissa Zenteno

Leidend Art-director: J. Scott Knudsen
Art-director: Scott Van Kampen

Productiemanager: Jane Ann Peters
Hoofdontwerpers: C. Kimball Bott, Thomas S. Child, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Medewerkers ontwerp en productie: Collette Nebeker Aune, Connie Bowthorpe Bridge, Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson
Voordruk: Jeff L. Martin

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick
Directeur distributie: Evan Larsen

Vertaling: Jos Peeters

Kerkelijk Vertaalbureau
Turnhoutsebaan 130, B-2460 Kasterlee
Telefoon: 0032-(0)14-265775

Nieuwsredactie:
Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Grovestins 64
NL-7608 HN Almelo
Telefoon: 0546 865984
Uw kopij graag per e-mail naar nieuws@liahona.nl

Distributie:
Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland

Jaarabonnement:
Neem voor bestelling van abonnementen of adreswijziging contact op met Customer Service op 00800 2950 2950 (gratis) of 0049 6172 492833 (of 34).

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online: store.lds.org

Prijs jaarabonnement: 7,50 EURO

Bijdragen:
Stuur manuscripten en vragen online naar liahona.lds.org, of per brief aan: **Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; of per e-mail naar: liahona@ldschurch.org.**

De *Liahona* (Een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) verschijnt in de volgende talen: Albanees, Armeens, Bahasa Indonesia, Bislama, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Chinees (vereenvoudigd), Deens, Duits, Engels, Ests, Fiji, Fins, Frans, Grieks, Hongaars, IJslands, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagasi, Marshallees, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoaans, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamees en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever: © 2012 Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika. Tekst- en beeldmateriaal in de *Liahona* mag gereproduceerd worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk of thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als de bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
March 2012 Vol. 112 No. 3. LIAHONA (USPS 311) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)
POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Meer online Liahona.lds.org

VOOR VOLWASSENEN

Broeder Barrionuevo luistert naar conferentietoespraken terwijl hij naar school wandelt (zie pagina 10). Ook u kunt audioversies van de toespraken downloaden via **conference.lds.org**.

VOOR JONGEREN

Je kunt je computervaardigheden inzetten voor familiegeschiedenis. Zie 'Indexeersders gevraagd over de hele wereld' op pagina 34 en ga naar **indexing.familysearch.org**.

VOOR KINDEREN

Volgende maand vindt de algemene conferentie plaats! (Zie pagina 64.) Bereid je erop voor via **conference.games.lds.org**.

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

De nummers verwijzen naar de eerste pagina van het artikel.

Algemene conferentie , 4, 8, 10, 12, 64, 69	Keuzevrijheid , 66
Avondmaal , 47	Lichaam , 48
Bekering , 9, 46, 80	Normen , 54
Boek van Mormon , 57	Opoffering , 80
Dienen , 14, 39	Profeten , 4, 14, 42, 49, 64, 73
Discipelschap , 7	Schriften , 4, 57
Eerlijkheid , 68	Steunverlening , 12
Familiegeschiedenis , 34	Tempelwerk , 38, 52, 57
Gehoorzaamheid , 20, 42, 66	Tiende , 20
Getuigenis , 56, 58	Tradities , 20
Gezin , 20	Voorbeeld , 50
Goddelijke aard , 7, 20	Vriendelijkheid , 60
Heilige Geest , 20, 42, 62, 70, 72	Vrouwen , 7
Huisbezoek , 28	Zegeningen , 8
Huwelijk , 20, 50	Zelfredzaamheid , 42
	Zendingswerk , 40, 41, 50, 57, 58
	Zustershulpvereniging , 28

IN UW TAAL

De *Liahona* en ander materiaal van de kerk is in veel talen op **www.languages.lds.org** te vinden.

**President
Dieter F. Uchtdorf**

Tweede raadgever in
het Eerste Presidium

WAAROM HEBBEN WE profeten NODIG?

Onze hemelse Vader heeft zijn kinderen lief en biedt ze in dit leven de nodige richting en leiding. De leringen van onze hemelse Vader zijn niet te vergelijken met de alledaagse, voorspelbare adviezen die je in allerlei goedkope paperbacks in de boekwinkel aantreft. Zijn leringen zijn gebaseerd op de wijsheid van een almachtig en alwetend Wezen die zijn kinderen liefheeft. Zijn woorden bevatten het eeuwenoude geheim — de sleutel tot geluk in dit leven en in de wereld hierna.

Onze hemelse Vader openbaart zijn wijsheid aan zijn kinderen op aarde door middel van zijn dienstknechten de profeten (zie Amos 3:7). Sinds Adam heeft God tot zijn kinderen gesproken bij monde van orakels die zijn aangesteld om zijn wil en raad aan anderen te openbaren. Profeten zijn geïnspireerde leermeesters en zijn altijd bijzondere getuigen van Jezus Christus (zie LV 107:23). Profeten spreken niet alleen tot de mensen van hun tijd, maar spreken tot mensen in alle tijdperken. Hun stemmen weerklinken door de eeuwen heen als een testament van Gods wil aan zijn kinderen.

Deze tijd is niet anders dan voorbije eeuwen. De Heer heeft de mensen in deze tijd niet minder lief dan in tijden van weleer. Een van de heerlijke boodschappen van de herstelling van de Kerk van Jezus Christus is dat God nog steeds tot zijn kinderen spreekt! Hij verschuilt Zich niet in

de hemelen, maar spreekt heden ten dage zoals Hij dat vroeger deed.

De openbaringen die de Heer aan zijn profeten geeft, zijn veelal bedoeld om ons persoonlijk en als samenleving ellende te besparen. Wanneer God spreekt, wil Hij zijn kinderen onderwijzen, inspireren, louteren en waarschuwen. Wanneer individuen en samenlevingen de aanwijzingen van hun hemelse Vader negeren, halen ze zich daarmee beproevingen, ellende en moeilijkheden op de hals.

God heeft al zijn kinderen lief. Daarom doet Hij zo dringend een beroep op ons bij monde van zijn profeten. Net zoals wij het beste voor onze dierbaren voor ogen hebben, heeft onze hemelse Vader het beste met ons voor. Daarom zijn zijn raadgevingen zo essentieel en soms zo dringend.

Daarom heeft Hij ons in deze tijd niet in de steek gelaten, maar blijft Hij zijn wil door middel van zijn profeten aan ons openbaren. Ons lot en het lot van de wereld hangen af van onze gewilligheid om gehoor te geven aan het geopenbaarde woord van God aan zijn kinderen.

Gods kostbare aanwijzingen aan het mensdom zijn vervat in de Bijbel, het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van grote waarde. Daarnaast spreekt de Heer tot ons bij monde van zijn dienstknechten, wat Hij de komende algemene conferentie weer zal doen.

Ieder die zich afvraagt of zoiets mogelijk is — die zich afvraagt of God tegenwoordig tot ons kan spreken — nodig ik met heel mijn hart uit: ‘Kom en zie’ (Johannes 1:47). Lees het woord van God dat in de Schriften vervat is. Luister naar de algemene conferentie met een gewillig oor om de stem van God te horen bij monde van zijn hedendaagse profeten. Kom, luister en zie met uw hart! Want als u zoekt ‘met een oprecht hart, met een eerlijke bedoeling en met geloof in Christus, zal [God] de waarheid ervan aan u openbaren door de macht van de Heilige Geest’ (Moroni 10:4). Door zijn macht weet ik dat Jezus Christus leeft en leiding geeft aan zijn kerk door middel van een hedendaagse profeet, president Thomas S. Monson.

Broeders en zusters, God spreekt heden ten dage tot ons. En Hij verlangt ernaar dat al zijn kinderen gehoor geven aan zijn stem. Als wij dat doen, zal de Heer ons rijkelijk zegenen en schragen, zowel in dit leven als in de werelden die nog komen. ■

PROFETEN EN APOSTELN SPREKEN IN DEZE TIJD

Het goddelijke werk van de profeten en apostelen gaat gestaag door. Tussen de algemene conferenties door blijven het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen de wereld onderwijzen en dienen. Het gedeelte Prophets and Apostles Speak Today (Profeten en apostelen spreken in deze tijd) van LDS.org volgt de voortdurende bediening van deze kerkleiders met video’s, foto’s en artikelen (beschikbaar in diverse talen).

Leer van hen en hun bediening. Luister naar en lees hun getuigenissen over de Heiland. Bekijk en lees hun boodschappen van liefde en hoop aan leden waar zij ook hun getuigenis geven, vanuit het hoofdkantoor in Salt Lake City (Utah) of bij hun werkzaamheden over de hele wereld.

Ga naar [lds.org/study/prophets-speak-today](https://www.lds.org/study/prophets-speak-today) voor de woorden die profeten en apostelen in deze tijd tot ons spreken.

JONGEREN

Geleid door een hedendaagse profeet

Christy Ripa

Op zestienjarige leeftijd kon ik de algemene conferentie voor het eerst in levenden lijve meemaken. Ons gezin woonde in het westen van Oregon (VS) en we reden naar Utah toe om de conferentie bij te wonen en om mijn broer bij het opleidingscentrum voor zendelingen af te zetten.

Ik ging naar de conferentie met het verlangen om door de Heilige Geest te worden onderricht. Daardoor ontving ik een manifestatie van de Geest die ik

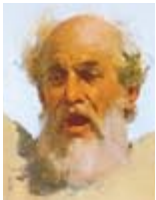
waarschijnlijk zonder die voorbereiding niet had gehad.

Tijdens een van de bijeenkomsten zongen alle aanwezigen de lofzang 'Leid ons, o Gij goede Meester'. Onder het zingen voelde ik sterk dat ik in het conferentiecentrum om me heen moest kijken. Toen ik dat deed, werd ik geraakt door de kracht van de eenheid onder de duizenden mensen die daar samen God lof toezongen.

Ik onderging het gevoel dat Nephi

had toen hij in zijn visioen de boom des levens zag, want de Geest spoorde me aan: 'Kijk!' (Zie 1 Nephi 11–14.) Ik keek naar president Thomas S. Monson en voelde dat de eenheid van de kerk te danken was aan de leiding die we van een hedendaagse profeet ontvangen. Door het getuigenis van de Heilige Geest weet ik dat president Monson de ware profeet voor onze tijd is. Ik weet ook dat Jezus Christus deze kerk door middel van hem leidt.

KINDEREN

Noach
Ga naar rechts

Mozes
Ga omlaag

Mormon
Ga naar links

Moroni
Ga naar links

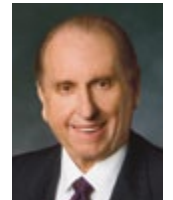
Johannes de Doper
Ga naar rechts

Petrus
Ga naar rechts

Joseph Smith
Ga omhoog

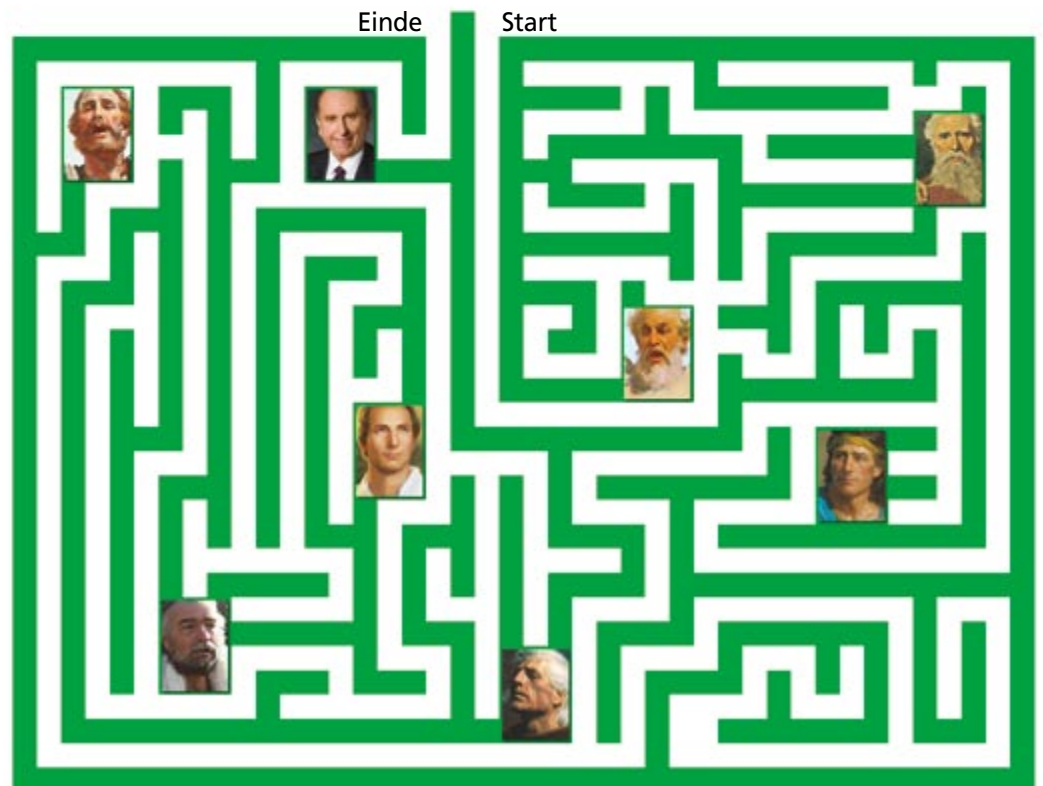

President Thomas S. Monson
Ga omhoog

De profeet volgen maakt me gelukkig

Onze hemelse Vader heeft ons profeten gegeven om ons te leiden en te onderwijzen, zodat we gelukkig kunnen zijn.

Zoek je weg door de doolhof door de aanwijzingen van elke profeet te volgen. Zoek bij elk plaatje in de doolhof het bijbehorende plaatje in de lijst erboven dat je de richting aangeeft.

Bestudeer dit materiaal en, als u dat gepast vindt, bespreek het met de zusters die u bezoekt. Gebruik de vragen om de zusters te sterken en de ZHV actief deel uit te laten maken van uw eigen leven.

geloof, gezin, hulp

Dochters in mijn koninkrijk

W e zijn dochters van onze Vader in de hemel. Hij kent ons, houdt van ons en heeft een plan voor ons. Volgens dat plan komen we naar de aarde om te leren het goede in plaats van het kwade te kiezen. Wanneer we ervoor kiezen om ons aan Gods geboden te houden, eren wij Hem en erkennen wij onze identiteit als dochters van God. De ZHV herinnert ons aan dit goddelijke erfgoed.

De ZHV en haar geschiedenis zijn een steun en een bron van kracht voor ons. Julie B. Beck, algemeen ZHV-presidente, heeft gezegd: 'Als dochter Gods bereidt u zich voor op een eeuwige benoeming en ieder van u heeft een vrouwelijke identiteit, natuur en verantwoordelijkheid. Het succes van gezinnen, gemeenschappen, deze kerk, en het kostbare heilsplan hangt af van uw getrouwheid. (...) [Onze hemelse Vader] wil dat de ZHV meewerkt aan het opbouwen en voorbereiden van zijn volk op de zegeningen van de tempel. Hij heeft [de ZHV] gesticht om zijn dochters op één lijn te krijgen met zijn werk en hun hulp in te roepen bij de opbouw van zijn koninkrijk en de gezinnen in Zion.'¹

Onze Vader in de hemel heeft ons specifieke taken gegeven voor de opbouw van zijn koninkrijk. Hij heeft ons ook gezegend met de nodige geestelijke gaven om die taken uit te voeren. De ZHV biedt ons kansen om met onze gaven gezinnen te versterken, mensen in nood te helpen en te leren hoe we als een discipel van Jezus Christus kunnen leven.

President Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, heeft

over discipelschap gezegd: 'Door het pad van het discipelschap met geduld te bewandelen, openbaart zich de mate van ons geloof en onze gewilligheid om Gods wil te doen en niet die van ons.'²

Onthoud dat wij dochters van God zijn en probeer als een discipel van Hem te leven. Dan bouwen wij Gods koninkrijk op aarde op en bereiden we ons voor op onze terugkeer in zijn tegenwoordigheid.

Uit de Schriften

Zacharia 2:10; Leer en Verbonden 25:1, 10, 16; 138:38–39, 56; 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', (*Liahona*, november 2010, p. 129)

Wat kan ik doen?

1. Hoe kan ik mijn zusters helpen hun potentieel als dochters van God te verwezenlijken?
2. Hoe kan ik de raadgevingen en waarschuwingen aan vrouwen in Leer en Verbonden 25 toepassen?

Uit onze geschiedenis

Op 28 april 1842 zei de profeet Joseph Smith tegen de zusters in de ZHV: 'U krijgt nu de kans om te handelen volgens de gevoelens die God in [u] heeft geplaatst. (...) Indien u van de u gegunde voorrechten gebruikmaakt, kunnen de engelen niet anders dan uw metgezel zijn.'³

Zina D. H. Young, de derde algemeen ZHV-presidente, zag in welke invloed de ZHV had om mensen tot zegen te zijn en in geloof te laten toenemen. Zij gaf de zusters in 1893 de volgende belofte: 'Als u in de grond van uw hart graaft, zult u met de hulp van de Geest des Heren de parel van grote waarde vinden, een getuigenis van de waarheid van dit werk.'⁴

NOTEN

1. Julie B. Beck, "Dochters in mijn koninkrijk": de geschiedenis en het werk van de ZHV', *Liahona*, november 2010, pp. 112, 114.
2. Dieter F. Uchtdorf, 'Het pad van het discipelschap', *Liahona*, mei 2009, p. 76.
3. Joseph Smith, in: *History of the Church*, deel 4, p. 605.
4. Zina D. H. Young, 'How I Gained My Testimony of the Truth', *Young Woman's Journal*, april 1893, p. 319.

Notities oktoberconferentie

‘Wat Ik, de Heer, heb gesproken, heb Ik gesproken, (...) hetzij door mijn eigen stem, hetzij door de stem van mijn dienstknechten, dat is hetzelfde’ (LV 1:38).

Deze pagina's — en de conferentienotities in volgende uitgaven — kunnen u helpen om de recente leringen van de hedendaagse profeten en apostelen in de algemene oktoberconferentie van 2011 nader te bestuderen en toe te passen.

uw
DROOM
die uitkomt

VERHALEN UIT DE CONFERENTIE

De gouden toegangskaat

Een vrouw wilde dolgraag met een rechtschapen priesterschapsdrager in de tempel trouwen en moeder en echtgenote worden. Daar had ze haar hele leven van gedroomd, en o, wat zou ze een fantastische moeder en liefdevolle echtgenote zijn. In haar gezin zou sprake zijn van liefde en vriendelijkheid alom. Er zou geen bitter woord vallen. Het eten zou nooit aanbranden. En haar kinderen zouden 's avonds en in het weekend niet met hun vrienden rondhangen maar liever gezellig thuis blijven bij paps en mams.

‘Dat was haar gouden toegangskaat. Ze voelde dat haar hele bestaan daar van afhing. Ze smachtte er meer dan wat ook in de wereld naar.

‘Maar het is er nooit van gekomen. En in de loop der jaren is ze steeds meer teruggetrokken, verbitterd en zelfs boos geworden. Ze kon niet begrijpen waarom God haar rechtvaardige verlangens niet inwilligde.

‘Ze werkte als leerkracht op een basisschool en dacht er de hele dag tussen al die kinderen des te meer aan dat haar gouden toegangskaat nooit was gekomen. Naarmate de jaren verstreken, raakte ze steeds meer teleurgesteld en geïsoleerd. Ze stootte mensen af en men liep waar mogelijk met een boog om haar heen. Ze vierde zelfs haar frustratie bot op de kinderen in de klas. (...)

‘Het tragische van dit verhaal is dat deze goede vrouw, door alle teleurstelling over haar gemiste gouden toegangskaat, voorbijging aan de zegeningen die ze *wel* had. Ze had geen kinderen thuis, maar ze was er door omringd in haar klas. Ze was niet gezegend met een eigen gezin, maar de Heer had haar een kans gegeven die velen niet hebben — om als leerkracht het leven van honderden kinderen en gezinnen ten goede te beïnvloeden.

‘De les die we hieruit leren is dat we niet moeten wachten op fantastische rozen en daardoor de pracht en schoonheid van de kleine vergeet-mij-nietjes overal om ons heen niet opmerken.’

President Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, ‘Vergeet mij niet’, *Liahona*, november 2011, pp. 121–122.

Vragen om over na te denken:

- Wat is uw ‘gouden toegangskaat’ en hoe wordt u erdoor belemmerd om de zegeningen te tellen die u al hebt?
- Welke kleine ‘vergeet-mij-nietjes’ ziet u wellicht over het hoofd?

Schrijf uw gedachten eventueel op in uw dagboek of bespreek die met anderen.

Andere hulpbronnen over dit onderwerp: Study by Topic (Studeren op onderwerp) op LDS.org, ‘Gratitude’ (Dankbaarheid); Dieter F. Uchtdorf, ‘Geluk, uw erfgoed’, *Liahona*, november 2008, pp. 117–120.

U kunt de conferentietoespraken lezen, bekijken of beluisteren via conference.lds.org.

Geliefd

'Ieder van ons is meer geliefd bij de Heer dan we ons kunnen indenken. Laten we dan ook vriendelijker voor elkaar en vriendelijker voor onszelf zijn.'

Ouderling Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Wachten op de Heer: uw wil geschiede', *Liahona*, november 2011, p. 73.

Een profetische belofte

'Hebt u eenmaal de leringen en beginselen van de kerkelijke welzijnszorg bestudeerd, streef er dan naar om het geleerde toe te passen op de behoeften van de mensen voor wie u als rentmeester verantwoordelijk bent. Wat dit inhoudt, is dat u in grote mate zelf zult moeten bepalen wat u moet doen. (...)

'(...) U moet in uw gebied doen wat discipelen van Christus in elke bedeling hebben gedaan: samen overleggen, alle beschikbare middelen gebruiken, naar inspiratie van de Heilige Geest streven, de Heer om bevestiging vragen, en dan de moutwen opstropen en aan de slag gaan.

'Ik beloof u: als u deze werkwijze aanhoudt, zult u concrete aanwizingen ontvangen met betrekking tot het *wie*, *wat*, *wanneer* en *waar* aangaande de zorg op de wijze van de Heer.'

President Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, 'Op 's Heren eigen wijze', *Liahona*, november 2011, p. 55.

Je bent uitgenodigd

Ik nodig jullie uit
Wie: 'de jonge mensen van de kerk
Wat: 'om de geest van Elia te bestuderen en die te ervaren.

Wie: 'ik moedig jullie aan om je voorouders beter te leren kennen, naar ze op zoek te gaan en je voor te bereiden om je plaatsvervangend in het huis des Heren te laten dopen voor *jouw* overleden familieleden.'

Ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Het hart der kinderen zal zich wenden', *Liahona*, november 2011, p. 26.

STUDIEHOEK

Parallellen trekken: bekering

Er zijn vaak enkele beginselen die door meerdere conferentiesprekers worden belicht. Vier sprekers zeiden het volgende over bekering. Let bij uw studie van de conferentietoespraken ook op andere parallellen.

- 'Als iemand onder u gestruikeld is op zijn reis, geef ik u de absolute verzekering dat er een weg terug is. Dat proces heet bekering.'¹ — president Thomas S. Monson
- 'In tijd van nood denk je misschien dat het niet de moeite waard is om jou te redden, omdat je vergissingen hebt begaan — grote of kleine — en denkt dat je nu verloren bent. Dat is *nooit* waar! Alleen bekering kan de pijn of het verdriet genezen.'² — president Boyd K. Packer, president van het Quorum der Twaalf Apostelen
- 'Wie je ook bent en wat je ook hebt gedaan, je kunt vergeving ontvangen. (...) Dat is het wonder der vergeving, dat is het wonder van de verzoening van de Heer Jezus Christus.'³ — ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen
- 'We krijgen uitsluitend door bekering toegang tot de verzoenende genade van Jezus Christus en het heil. Bekering is een goddelijke gave, en we zouden een glimlach op ons gezicht moeten hebben als we erover praten.'⁴ — ouderling D. Todd Christofferson van het Quorum der Twaalf Apostelen

Noten

1. Thomas S. Monson, 'Durf alleen te staan', *Liahona*, november 2011, p. 62.
2. Boyd K. Packer, 'Raad aan jongeren', *Liahona*, november 2011, p. 18.
3. Jeffrey R. Holland, 'Moedig doen wij mee', *Liahona*, november 2011, p. 45.
4. D. Todd Christofferson, 'De goddelijke gave van bekering', *Liahona*, november 2011, p. 38.

VOORBEREIDING OP DE **ALGEMENE** **CONFERENTIE**

Ons gezin kwam erachter dat we de Geest elke dag van ons leven kunnen uitnodigen door de conferentietoespraken te bestuderen.

Mark A. Barrionuevo

Als gezin merken we dat we ons het beste op de volgende algemene conferentie voorbereiden door ons te verdiepen in de raad die in de vorige conferentie is gegeven. Wanneer mijn vrouw eventjes tijd heeft, leest ze in de conferentie-uitgave van de *Liahona*. De dingen die ze leert, probeert ze vervolgens toe te passen. Ze vertelde me bijvoorbeeld dat de toespraak van ouderling David A. Bednar over de kwaliteit van onze gebeden verbeteren haar aangezet heeft om onze twee onstuimige zoons met meer liefde op te voeden.¹

Ik probeer me zelf ook in de afgelopen conferentie te verdiepen. Iedere ochtend ga ik lopend naar school en luister dan één toespraak af. Ik denk en bid erover en laat de leringen van de profeten zich in mijn hart en geest nestelen. Ik spreek met onze hemelse Vader over de dag die voor me ligt en mijn verantwoordelijkheden als echtgenoot, vader, heilige der laatste dagen, student en burger.

Op een ochtend kreeg ik sterk het gevoel dat ouderling L. Tom Perry's toespraak 'Laat hij het eenvoudig doen' heel erg op mijn situatie sloeg.² Ouderling Perry besprak de beginselen van Henry David Thoreau in diens boek *Walden* om ons leven te vereenvoudigen door de spiritualiteit aan te wakkeren en de drukte van de wereld opzij te

zetten. Aangezien ik een zware opleiding volg, gaan we er als gezin niet vaak op uit. De zomer vóór ouderling Perry's toespraak hadden we echter Walden Pond bezocht, met een moment van bezinning in de nagebouwde blokhut van Thoreau. We genoten die middag volop. We waadden in het water van Walden Pond en bouwden zandkastelen op het strand. Bij thuiskomst dankten we onze hemelse Vader als gezin voor zijn schepingen waarvan we samen genoten hadden.

Maanden later moest ik ploeterend langs de besneeuwde voetpaden aan die heerlijke zomerdag denken. Door die belevenis en ouderling Perry's toespraak zag ik beter in dat tijd met mijn gezin doorbrengen essentieel is om bewust volgens het evangelie te leven.

We luisteren niet alleen ieder voor zich naar toespraken, maar doen dat ook samen als gezin op de zondagochtend via de computer als we ons klaarmaken om naar de kerk te gaan. Mijn vrouw en ik merkten zelfs eens op dat onze vierjarige ons jongste zoontje vroeg om stil te zijn, zodat hij naar president Thomas S. Monson kon luisteren.

De leringen van onze Heiland bij monde van hedendaagse profeten zijn ons gezin tot zegen. Door de profeten, zieners en openbaarders een deel van ons dagelijks leven te maken, is de Heilige Geest meer onze voortdurende gids

geworden. Wij kunnen inderdaad met de woorden van de lofzang zeggen: 'Wij danken U, Heer, voor profeten.'³

Door onze regelmatige studie van de raadgevingen in de algemene conferentie zijn mijn vrouw en ik beter op de hoogte van de recente leringen van de Heer wanneer de volgende algemene conferentie zich aandient. We zijn dan

geestelijk versterkt en beter voorbereid om zijn huidige leringen bij monde van zijn dienstknechten, de profeten, te ontvangen. ■

NOTEN

1. Zie David A. Bednar, 'Bid altijd', *Liahona*, november 2008, pp. 41–44.
2. Zie L. Tom Perry, 'Laat hij het eenvoudig doen', *Liahona*, november 2008, pp. 7–10.
3. 'Wij danken U, Heer, voor profeten', lofzang 17.

BEZIG ZIJN MET DE CONFERENTIE

Naast het bestuderen van eerdere conferentietoespraken zijn hier nog enkele ideeën om van de huidige conferentie te leren:

- Bid en vast om antwoorden te krijgen door de woorden van de sprekers.
- Luister met bepaalde vragen in gedachten naar de conferentie.
- Zorg dat u alle klusjes, boodschappen en andere zaken vóór de conferentie hebt afgehandeld, zodat u geconcentreerd kunt luisteren.
- Zorg voor een goede nachtrust in de periode vóór de conferentie, zodat u openstaat voor inspiratie.
- Schrijf de indrukken, ingevingen en inzichten die u krijgt op.

MEER INFORMATIE OVER DIT ONDERWERP

Op LDS.org staat het volgende artikel:

1. Paul V. Johnson, 'De zegeningen van de algemene conferentie', *Liahona*, november 2005, pp. 50–52.

WIJ STEUNEN ONZE leiders

Heiligen der laatste dagen geloven dat Jezus Christus zelf het hoofd is van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Door middel van inspiratie roept Hij profeten en apostelen om zijn kerk te leiden. De Heer heeft deze leiders het gezag gegeven om anderen in de kerk voor een taak te roepen, zoals de leden van de Zeventig. Apostelen en zeventigers roepen ringpresidenten, die op hun beurt bisschoppen roepen, die weer leden voor uiteenlopende posities in hun wijk roepen. Dit priesterschapsgzag en openbaring liggen dus ten grondslag aan alle kerkroepingen, van algemeen tot plaatselijk niveau.

Wij krijgen de gelegenheid om eenieder in zijn of haar functie steun te verlenen — ofwel te ondersteunen, te helpen en voor ze te bidden. Wij steken als teken van onze bereidheid daartoe onze rechterhand op wanneer hun naam wordt voorgesteld tijdens een algemene conferentie, ringconferentie, wijkconferentie of avondmaalsdienst. Door onze rechterhand op te steken geven wij aan onszelf, aan hen en aan de Heer te kennen dat we hen steun zullen verlenen.

Onze hand opsteken ter steunverlening betekent niet op iemand voor die positie stemmen.

De betrokkene is al door de Heer

in die functie geroepen door iemand die het priesterschapsgzag heeft om hem of haar voor een dergelijke taak te roepen. Onze steunverlening is een stem van vertrouwen in die persoon. We erkennen daarmee dat hij of zij door God is geroepen door middel van priesterschapleiders die we ondersteunen.

Wij kunnen de algemene autoriteiten en onze plaatselijke leiders

en functionarissen op verschillende manieren steunen:

- Door ons geloof en onze gebeden voor hen aan te wenden.
- Door hun raad op te volgen.
- Door op hun verzoek te helpen.
- Door taken op ons te nemen waarvoor zij ons roepen.

Steun aan onze leiders is een teken van onze goede wil, ons geloof en onze verbondenheid. ■

1. Wij verlenen steun aan de algemene autoriteiten van de kerk.

2. Wij maken door handopsteking kenbaar dat wij onze plaatselijke leiders en anderen die zijn geroepen om ons te dienen, steun verlenen.

3. Wij steunen onze leiders door hun raad op te volgen.

4. Wij steunen onze leiders door een roeping aan te nemen, want wij worden geroepen door 'hen die daartoe het gezag bezitten' (Geloofsartikelen 1:5).

5. Wij steunen onze leiders door voor hen te bidden (zie LV 107:22).

'Dat u zich allen zult houden aan de belofte die u de Heer en elkaar gegeven hebt met de opgestoken hand, dat u allen van plan bent om die functionarissen in alle verschillende organisaties te steunen, (...) dat u alles in het werk zult stellen om hen te helpen, hen bij te staan, tot zegen te zijn en hen aan te moedigen in het goede werk waarin zij werkzaam zijn.'

**President Joseph F. Smith (1838–1918),
Leringen van kerkpresidenten:
Joseph F. Smith (1998), p. 218.**

Zie *Leringen van kerkpresidenten: Joseph F. Smith (1998)*, hoofdstuk 24; en *Leringen van kerkpresidenten: George Albert Smith (2011)*, hoofdstuk 6 voor meer informatie.

LINKS: FOTO: GERRIT MET TOESTEMMING VAN DE KERKELIJKE ARCHIEVEN; RECHTS: FOTO'S TOM SMART, STUART JOHNSON EN GERRIT AVANT; MET DANK AAN DESERET NEWS; FOTO: ALGEMENE CONFERENTIE CRAIG DIMOND

Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan?

LEVENSERVARINGEN VAN PRESIDENT THOMAS S. MONSON

Heidi S. Swinton

Toen de telefoon overging op 18 juni 2008, was ik op zending met mijn man, destijds president van het zendingsgebied Londen-Zuid (Engeland). Ik had president Thomas S. Monson aan de lijn. Hij begon op zijn kenmerkende vriendelijke wijze: 'Hoe gaat het met de zending? Hoe gaat het met je familie? Heb je het naar je zin in het mooie Engeland?' Daarna zweeg hij even en zei vervolgens: 'Ik heb met Frances gesproken, ik heb erover gebeden, en ik wil dat jij mijn biografie schrijft.'

Ik was natuurlijk zeer vereerd maar ook overdonderd. Hij opperde toen dat ik de volgende ochtend wel kon beginnen, dan was ik er half mee klaar tegen de tijd dat we van zending terugkwamen. We hadden nog één jaar van onze driejarige zending voor de boeg.

President Monson heeft gezegd: 'Wie de Heer roept, maakt de Heer ook geschikt.'¹ Ik ben die belofte op waarde gaan schatten.

Hoe schrijf je over het leven van een profeet? Je begint niet aan het toetsenbord maar op je knieën.

Ik besepte al snel dat dit geen gewone biografie zou worden met een opsomming van datums, plaatsen en bezochte gebieden. Het was het verslag van een man die sedert de grondlegging der wereld door God was geroepen en voorbereid, 'ons tot leiding in deez' laatste tijd'.² *Overweldigend* is niets teveel gezegd. *Een echte uitdaging die alles van me vergde* zit er ook niet ver naast.

De Heer heeft gezegd: 'Hetzij door mijn eigen stem, hetzij door de stem van mijn dienstknechten, dat is hetzelfde' (LV 1:38). Ik begon de stem van de Heer bij monde van zijn profeet te volgen vanaf het moment dat Thomas S. Monson in 1963 tot het heilige apostelschap werd geroepen. Ik las maandenlang honderden boodschappen die president Monson bij talloze gelegenheden heeft gegeven. Ik las de biografieën van alle presidenten van de kerk en van vele opmerkelijke religieuze leiders. Ik verdiepte me in de begintijd van de kerk in Schotland, Zweden en Engeland, waar president Monsons voorouders vandaan komen; de crisisjaren die

Links: president Monson — destijds ouderling Monson — op de trap van het bestuursgebouw van de kerk in 1967. Boven, van boven naar onderen: op zijn kantoor in 2011; met ouderling M. Russell Ballard bij de eerstespedesteking van het Joseph F. Smith Building van Brigham Young University in 2002; bij de herinwijding van de Laietempel (Hawaii) in 2010; met zijn vrouw, Frances, na de algemene aprilconferentie 2008.

zijn jeugd zo hebben gevormd; en de Tweede Wereldoorlog met al zijn gevolgen voor een verdeeld Duitsland. (President Monson heeft twintig jaar op dat gebied van de kerk toezicht gehouden.) Ik las zijn autobiografie die hij in 1985 voor zijn familiekring had geschreven, en later zijn dagboeken die 47 jaren beslaan. Ik sprak met kerkleiders die in vele delen van de wereld met hem hadden samengewerkt, en met leden wier leven voor altijd door zijn toedoen is veranderd. Ik vroeg een goede vriendin en geschiedkundige, Tricia H. Stoker, om hulp bij mijn onderzoek. Zij had deel uitgemaakt van het schrijverscomité van diverse lesboeken in de serie *Leringen van kerkpresidenten* en wist hoe je het leven van een profet moet onderzoeken.

Ik hield maandelijkse vraaggesprekken met president Monson via videoconferenties vanuit Engeland, en later onder vier ogen toen we in Utah terug waren en ik er veertien maanden lang vanuit zijn kantoor mee bezig was. Ik voelde steeds weer zijn hartelijkheid, alsof we samen aan de keukentafel zaten te praten. Hij sprak over zijn jeugd en zijn familie, over zijn roeping door president David O. McKay (1873–1970), en over de invloed van mentoren zoals president J. Reuben Clark jr. (1871–1961), president Harold B. Lee (1899–1973) en ouderling Mark E. Petersen (1900–84), om er een paar te noemen.

Hij leerde thuis een christelijke levenswandel, waar naastenliefde — de reine liefde van Christus — mededogen en het verlangen om anderen op te beuren en tot zegen te zijn de norm waren, en waar zijn ouders hem de Schriften weliswaar niet voorlezen maar wel voorleefden.

Helemaal boven: een portret van president Monson in de jaren zestig van de vorig eeuw. Boven: met leden en zendelingen in Duitsland. Onder, v.l.n.r.: als bisschop van de wijk 6–7 met zijn raadgevers; in gesprek met scouts; op bezoek bij de Tongaanse zending in 1965.

Zijn nadruk op het helpen van het individu is te herleiden tot zijn jeugd aan de westkant van Salt Lake City, ‘tussen de spoorrails’ zoals hij het zelf graag zegt, in de moeilijkste periode van de crisisjaren. Zijn burens en vrienden hadden niet veel aardse goederen, maar ze hadden elkaar, en dat was genoeg. Velen die hem dierbaar waren, waaronder enkele van zijn lievelingsooms, waren geen lid van de kerk. Godsdienstige overtuiging speelde geen rol, hij leerde van mensen houden om wie ze waren. Zijn ouders openden hun hart voor iedereen. President Monson is daar nooit van afgeweken.

Hij is een uitzonderlijke man die respect heeft voor iedereen die hij ontmoet, en die belangstelling toont voor hun leven, zorgen en moeilijkheden. Hij praat net zo makkelijk met een bezoekende hoogwaardigheidsbekleder uit een ander land als met de man die zijn kantoor 's avonds schoonmaakt. Zijn grootsheid valt onder meer af te meten aan het feit dat hij met iedereen weet om te gaan en merkt dat hij van iedereen die hij ontmoet iets kan leren.

President Monson zegt dat een organisatie gekenmerkt wordt door de specifieke eigenschappen van haar leider.³ Het is dan ook ons verlangen en onze opdracht om andere mensen op persoonlijke wijze op te beuren, aan te moedigen, erbij te betrekken en te helpen. Die levenshouding weerspiegelt het voorbeeld van de Heiland, die 'is rondgegaan, weldoende (...); want God was met Hem' (Handelingen 10:38).

President Monson roept ons al een hele tijd op om meer als de Heiland te zijn. Toen ik president Boyd K. Packer, president van het Quorum der Twaalf Apostelen, interviewde, bevestigde hij waar ik al achter was gekomen. President Monson, zei hij, 'leeft meer als een christen dan de rest van ons'.⁴

President Monson geeft al ruim een halve eeuw steeds weer de jas die hij aanheeft aan de behoeftigen. Hij heeft aan het bed van zieken en bejaarden gezeten. Hij heeft talloze zegens gegeven aan mensen in ziekenhuizen en bij hen thuis. Hij heeft zijn auto menigmaal

Kortom, president Monson doet wat de meeste mensen alleen maar in gedachten doen.

omgekeerd om bij een bekende langs te gaan en bijeenkomsten haastig verlaten om op de uitvaartdienst van weer een ander te spreken. (Als je hem vraagt hoeveel vrienden hij telt, zegt hij: 'Minstens veertien miljoen.')

Hij stapt op iemand in een rolstoel af die moeite heeft om bij hem te komen, doet een 'high five' met een groep tieners, en beweegt zijn oren heen en weer voor diakenen op de eerste rij. Hij legt veel eerbied aan de dag voor mensen die hij als 'onopvallend en onopgemerkt' betitelt, door slechts weinig anderen dan hun Vader in de hemel gekend.

Kortom, president Monson *doet* wat de meeste mensen alleen maar in *gedachten* doen.

Zijn boodschappen zijn doorspekt met ware verhalen (hij noemt ze nooit 'vertelsels') die evangeliebeginselen onderstrepen. Hij heeft gezegd: 'De daden waaruit blijkt dat we God en onze naaste werkelijk liefhebben als onszelf, zullen zelden de aandacht en bewondering van de wereld trekken. Onze liefde blijkt veeleer uit onze dagelijkse omgang met elkaar.'⁵

Van al zijn werkzaamheden over de hele wereld behoren de jaren dat hij toezicht hield op de kerk achter het IJzeren Gordijn misschien wel tot de aangrijpendste. Nadat onze zending er in 2009 opzat, brachten mijn man en ik een bezoek aan Duitsland en liepen we waar president Monson had gelopen, spraken we met de leden die hij zo liefhad en bemerkten we de invloed van zijn jarenlange inzet. We maakten kennis met hartelijke priesterschapsdraggers die nog ontroerd spraken over zijn onaflatende bezoeken, zijn liefde voor Jezus Christus en zijn bemoedigende zorg. We stonden in het inmiddels verlaten, bouwvallige fabrieksgebouw in Görlitz waar president Monson in 1968 op het podium stond en de afgetobde Oost-Duitse heiligen der laatste dagen alle zegeningen beloofde die de Heer voor zijn kinderen in petto had — op voorwaarde van hun getrouwheid. Die dag zongen zij met hart en ziel: Mocht u 't lot beproeving geven, houdt gij moed! (...) Jezus zal ons nooit verlaten, houdt gij moed.'⁶ Hij was de heiligen op aanwijzing van het Eerste Presidium te hulp gekomen. Twintig jaar later, met de Berlijnse muur nog intact, hadden deze Oost-Duitse heiligen ringen, kerkgebouwen, patriarchen, zendingen en een tempel. En na de val van de muur werden de heiligen met hun families en als land herenigd.

President Monson zegt vaak: 'Toeval bestaat niet' als hij toelicht dat hij in zijn leven de hand van de Heer in alles heeft leren zien.⁷

Een van de grote Oost-Duitse kerkleiders was Henry Burkhardt, die twee decennia lang nauw met president Monson samenwerkte en bij hem was gedurende alle cruciale gebeurtenissen in dat land. Broeder Burkhardt was een man die al die jaren bijzonder getrouw en met grote persoonlijke risico's achter het IJzeren Gordijn optrad als vertegenwoordiger van de kerk bij de overheid. Hij diende onder meer als kerkleider en als president van de Freibergtempel.

Ik vroeg hem wat hij als het bijzonderste moment in president Monsons bediening had ervaren. Ik had verwacht dat hij de bijeenkomst in Görlitz zou noemen, de toewijding van het land in 1975, de organisatie van de eerste ring, de inwijding van de Freibergtempel of het onderhoud met Herr Honecker, de hoogste ambtsdrager in het communistische Oost-Duitsland, toen president Monson vroeg om onze zendingen van buitenaf in het land toe te laten en Oost-Duitse zendingen naar andere landen te laten gaan. Met de doodseskaders die de muur bewaakten, klonk die vraag bijna belachelijk, maar Herr Honecker antwoordde: 'Wij hebben u al die jaren gadeslagen en wij vertrouwen u. Uw verzoek wordt toegestaan.' Welke van die gebeurtenissen zou broeder Burkhardt er uit pikken?

Met tranen die over zijn wangen liepen, zei hij: 'Dat was 2 december 1979.' Ik kon in gedachten bij die datum geen belangwekkende gebeurtenis plaatsen. 'Vertel op', zei ik.

'Die dag kwam president Monson naar Oost-Duitsland om mijn vrouw, Inge, een zegen te geven.' President Monson had dat weekend geen taken te vervullen, en vloog alleen met dat doel van de Verenigde Staten naar Duitsland. Zuster Burkhardt had al negen weken in het ziekenhuis doorgebracht vanwege complicaties na een operatie, en haar toestand verslechterde. President Monson schreef in zijn dagboek: 'Wij oefenden samen ons geloof en uitten onze gebeden om haar een zegen te geven.'⁸ Hij had

Rechts: president en zuster Monson bij de inwijding van de Nauvootempel (Illinois) in 2002; president Monson spreekt op de algemene aprilconferentie 2008, toen hij als president van de kerk werd gesteund; bij de hoeksteencereemonie voor de Oquirrh Mountaintempel (Utah) in 2009; met een oude vriend in Ontario (Canada) in juni 2011.

*President Monson
herinnert ons er
voortdurend aan
dat we ons om
elkaar moeten
bekommeren.*

duizenden kilometers afgelegd in de enige vrije tijd die hij in maanden had gehad — om een ander te helpen.

'Laten we onszelf de vragen stellen:' zei hij, "Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan? Mij waar nood was ter hulpe gegord? Wat een formule voor geluk! Wat een recept voor tevredenheid, voor gemoedsrust. (...) We kunnen harten verlichten. Vriendelijke woorden spreken. Geschenken

geven. Goede daden verrichten. Zielen redden.'⁹

Dat is de bediening van president Monson. Hij bekommert zich altijd om de bedrukten, de eenzamen, de ontmoedigen. Ouderling Richard G. Scott van het Quorum der Twaalf Apostelen zegt: 'De Heer moest Thomas Monson wel groot maken vanwege de omvang van zijn hart.'¹⁰

Bij de inwijding van de Curitibatempel (Brazilië) op 1 juni 2008 riep hij een jongen naar voren om hem bij de hoeksteencereemonie terzijde te staan. Een fotograaf stelde voor dat iemand de hoed van de jongen af zou doen voor een foto. De jongen had geen haar en was duidelijk met een kankerbehandeling bezig. President Monson sloeg zijn arm liefdevol om hem heen en hielp hem de specie op de muur aanbrengen. Iemand uit het gezelschap van de president zei dat het tijd was om de tempel weer in te gaan om de inwijding volgens schema af te ronden. President Monson schudde zijn hoofd. 'Nee,' zei hij, 'Ik wil nog iemand naar voren roepen.' Hij keek de menigte in en zijn oog viel op een vrouw achteraan. Hij gebaarde haar naar

voren te komen. Hij sloeg een arm om haar heen en begeleidde haar liefdevol naar de muur om het voegen van de hoeksteen te voltooien.

De dag na de inwijding vroeg ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf Apostelen, die de inwijding ook had bijgewoond, aan president

Monson hoe hij wist dat de vrouw de moeder van die jongen was.

‘Dat wist ik niet,’ antwoordde hij, ‘maar de Heer wel.’

Enkele maanden later overleed de jongen. Ouderling Nelson zegt: ‘U kunt zich voorstellen wat [die gebeurtenis bij de inwijding] voor de moeder van dat gezin betekende. De Heer liet haar op die manier weten: “Ik ken jou, Ik ben met je begaan en Ik wil je helpen.” Zo’n man is deze profeet van God.’¹¹

In een tijd waarin sms’jes en e-mails persoonlijke gesprekken steeds meer verdringen, herinnert president Monson ons er voortdurend aan dat we elkaar de helpende hand moeten toesteken. Hij droeg die boodschap uit met de woorden van een lid dat hem een brief had geschreven: ‘De gebeden van mensen worden vrijwel altijd verhoord door wat anderen doen.’¹² Hij wijst ons vaak op de raad van de Heer: ‘Ik zal voor uw aangezicht uit gaan. Ik zal aan uw rechter- en aan uw linkerhand zijn, en mijn Geest zal in uw hart zijn, en mijn engelen zullen rondom u zijn om u te schragen’ (LV 84:88). President Monson weet dat *wij* vaak die engelen voor elkaar zijn. Alma liet de heiligen bij de wateren van Mormon een verbond sluiten om ‘elkaars lasten te dragen, opdat zij licht zullen zijn’ (Mosiah 18:8); president Monson roept ons op om dat verbond na te leven.

Ik heb zelf meegemaakt dat hij mijn lasten lichter heeft gemaakt. Op een gegeven moment zag hij dat de verantwoordelijkheid voor zijn biografie zwaar op me rustte. Hij nodigde me in zijn kantoor en zei met zijn alleraardigste en vriendelijkste stem: ‘Waar kan ik je mee helpen?’

Ik hield het niet meer en gooide al mijn gevoelens van onbekwaamheid, de schrikbarende aard van de taak en de hoeveelheid materiaal om door te worstelen, vast te leggen, te organiseren en te synthetiseren eruit. Ik wilde het zo graag

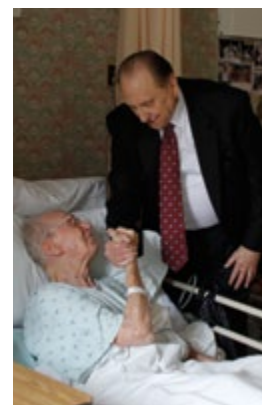
goed doen — voor hem. Ons onderhoud was een van de dierbaarste gebeurtenissen in mijn leven. Het leek alsof ik bij het bad van Betesda was en de Heiland het gordijn optilde en mij opbeurde. President Monson begrijpt de heilbrennende macht van de verzoening en vindt het een voorrecht om in opdracht van de Heer iemand op te beuren.

‘Bekommer u om de bejaarden, de weduwen en weduwnaars, de zieken, de gehandicapten, de minderactieven’, zei hij, en geeft daarin zelf het goede voorbeeld. ‘Strek uw helpende hand naar hen uit, met een hart vol mededogen.’¹³

Zijn achting en belangstelling voor anderen zijn een maatstaf van zijn getuigenis van de Heiland Jezus Christus: ‘Door te leren van Hem, door te geloven in Hem, door Hem te volgen, kunnen wij worden zoals Hij. Onze gelaatsuitdrukking kan veranderen, ons hart kan worden verzacht, onze tred versneld, onze zienswijze verrijkt. Het leven wordt wat het behoort te worden.’¹⁴ ■

NOTEN

1. Thomas S. Monson, ‘Duty Calls’, *Ensign*, mei 1996, p. 44.
2. ‘Wij danken U, Heer, voor profeten’, *Lofzangen* 17.
3. Zie Kellene Ricks, ‘BYU Leader Begins “Lord’s Errand”’, *Church News*, 4 november 1989, p. 3.
4. Boyd K. Packer, in: Heidi S. Swinton, *To the Rescue* (2010), p. 1.
5. Thomas S. Monson, ‘To Love as Jesus Loves’, *Instructor*, september 1965, p. 349.
6. ‘If the Way Be Full of Trial, Weary Not’, *Deseret Sunday School Songs* (1909), nummer 158; zie ook Thomas S. Monson, ‘Geduld — een hemelse deugd’, *Liahona*, september 2002, p. 7.
7. Thomas S. Monson, in: *To the Rescue*, p. 60.
8. Thomas S. Monson, in: *To the Rescue*, p. 1.
9. Thomas S. Monson, ‘Dit is de tijd’, *Liahona*, januari 2002, p. 69.
10. Richard G. Scott, in: *To the Rescue*, p. 162.
11. Zie *To the Rescue*, p. 521.
12. In: Thomas S. Monson, ‘Be Thou an Example’, *Ensign*, november 1996, p. 45.
13. Thomas S. Monson, uitzending ringconferentie Salt Lake City-Zuid (Utah), 18 oktober 2009, niet gepubliceerd.
14. Thomas S. Monson, ‘De weg van de Meester’, *Liahona*, januari 2003, p. 4.

De evangelie

Dit artikel is een verkorte weergave van een toespraak, gehouden op 21 november 2010 tijdens de uitzending van een regionale ring- en districtsconferentie voor Afrika.

In de beroemde film *The African Queen* proberen twee mensen die het geweld van de Eerste Wereldoorlog in Oost-Afrika willen ontvluchten, de relatieve veiligheid van het Victoriameer te bereiken. Nadat ze veel onheil hebben doorstaan, loopt hun boot *The African Queen* vast in een moeras. De twee vluchtelingen zijn niet in staat de stroomrichting te bepalen en raken door de hoge begroeiing gedesoriënteerd en ontmoedigd. Uitgeput en ontgoocheld staan ze op het punt het bijltje erbij neer te gooien en te sterven.

Dan gaat de camera waardoor we hun benarde situatie volgen op een uiterst dramatisch moment omhoog. En vanuit dat nieuwe perspectief zien we waar ze zich werkelijk bevinden. Buiten hun gezichtsveld, maar slechts enkele meters verderop, bevinden zich de verlossende wateren van het Victoriameer.

Het evangelie van Jezus Christus verklaart onze reis in de sterfelijkheid en toont ons onze bestemming in de eeuwigheid. Net zoals de vluchtelingen op de *The African Queen* willen we aan het kwaad en aan rampspoeden ontkomen. Overal om ons heen zijn obstakels. We moeten hard werken om onze doelen te bereiken. Soms zien we geen enkel teken van vooruitgang. We raken misschien uitgeput en ontmoedigd. En misschien verliezen we zelfs onze bestemming uit het oog. Maar we mogen de moed niet opgeven. Als we maar verder konden kijken dan onze huidige omstandigheden en weten waar we ons werkelijk bevinden op de weg naar het

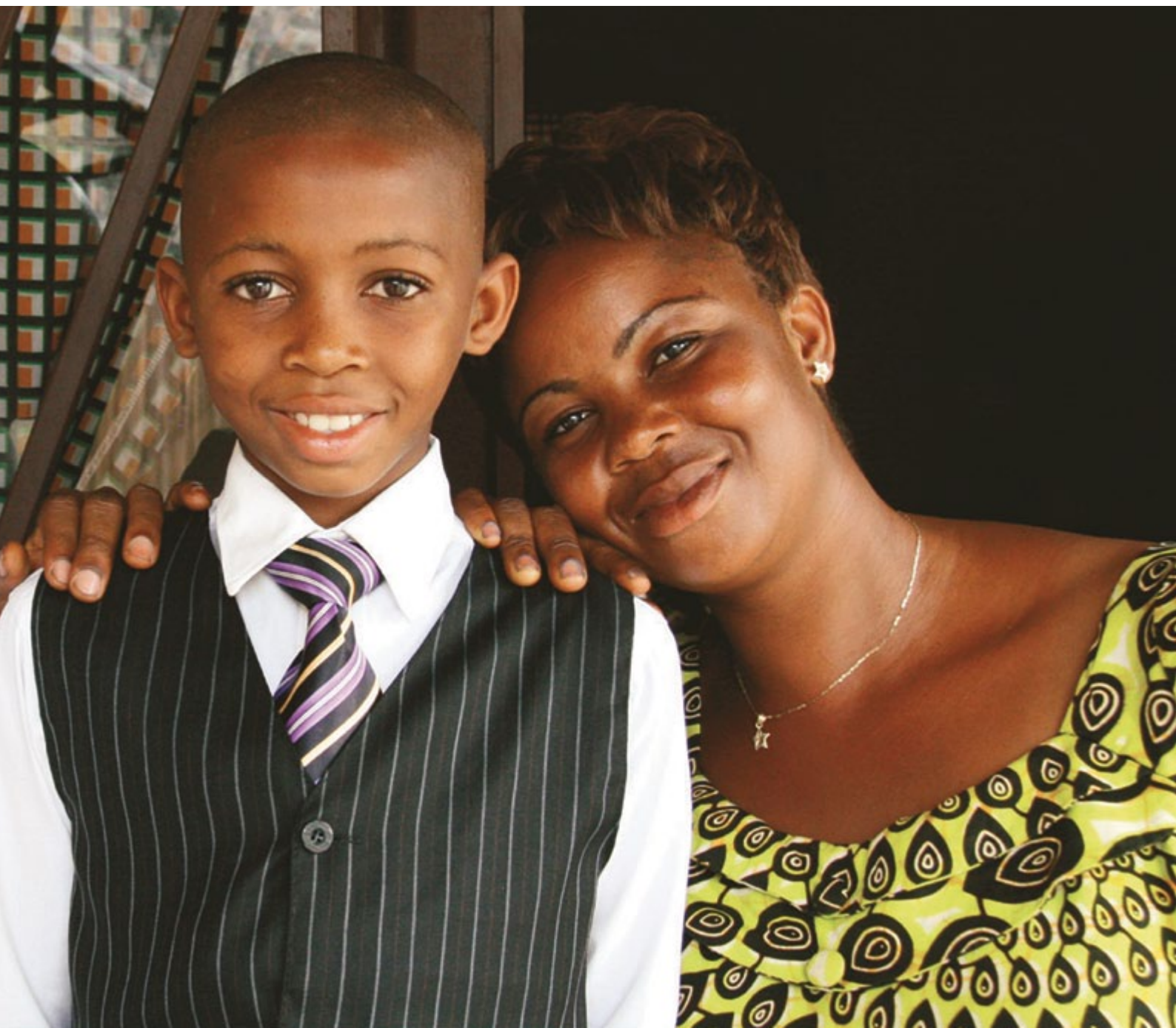
FOTOILLUSTRATIE RICHARD M. ROMNEY

ultuur

**Ouderling
Dallin H. Oaks**
van het Quorum
der Twaalf Apostelen

Deze evangeliecultuur vloeit voort uit het heilsplan, de geboden van God en de leringen van de hedendaagse profeten. De kerk leert ons als leden over de hele wereld dat we alle familietradities en persoonlijke gebruiken moeten opgeven die in strijd zijn met die evangeliecultuur.

De gave van de Heilige Geest is de gave die God ons heeft gegeven om ons te steunen op onze moeilijke reis door het sterfelijk leven, waarin wij leven in geloof.

eeuwige leven, zouden we inzien welke vooruitgang we aan het maken zijn.

Op de Heilige Geest vertrouwen

Gelukkig heeft onze Heiland ons een gids gegeven die ons kan helpen, zelfs als wij niet verder dan de ontmoedigende obstakels kunnen kijken. Ik heb het over de gave van de Heilige Geest. Maar we moeten bereid zijn om die goddelijke gave te gebruiken en we moeten die goed onderhouden.

President Wilford Woodruff (1807–1898), die in een van de moeilijkste tijden van de kerk president was, heeft ons het volgende geleerd over het belang van de Heilige Geest: ‘Iedere man of vrouw die tot de kerk van God is toegetreden en is gedoopt voor de vergeving van zonden [en de gave van de Heilige Geest heeft ontvangen], heeft recht op openbaring, recht op de Geest Gods, om hem of haar te assisteren in zijn of haar werk.’¹

President Woodruff legde uit dat die Geest ‘dagelijks aan elk gelovig mens zaken [openbaart] die hem tot nut zijn’.² Dat is de gave die God ons heeft gegeven om ons te steunen op onze moeilijke reis door het sterfelijk leven, waarin wij leven in geloof.

Als we die waardevolle leiding willen ontvangen, moeten we de geboden onderhouden. President Wilford Woodruff heeft gezegd: ‘De Heilige Geest verblijft niet in een onheilige tabernakel. Als u optimaal gebruik wilt maken van de krachten en gaven van uw godsdienst, dan moet u rein zijn. Als u zich schuldig hebt gemaakt aan zwakheden, dwaasheden en zonden, dan moet u zich daarvan bekeren, dat wil zeggen u moet ze grondig verzaken.’³

De Heer heeft ons geboden om elke week de avondmaalsdienst bij te wonen en deel te nemen aan het avondmaal (zie LV 59:9–12). Als we dat doen, en als we ons van onze zonden bekeren en onze beloften hernieuwen om de Heer te dienen, Hem altijd indachtig te zijn en zijn geboden te onderhouden, dan krijgen wij de kostbare belofte dat we ‘zijn Geest altijd

bij [ons] mogen hebben’ (LV 20:77). Zo kunnen we over de hindernissen en teleurstellingen van dit leven heen kijken en zien hoe we naar onze hemelse woning worden geleid.

President Thomas S. Monson heeft verklaard: ‘Wij worden omringd door onzedelijkheid, pornografie, geweld, drugs, en nog meer kwalen die de hedendaagse samenleving teisteren. Het is onze uitdaging en zelfs onze plicht om niet alleen onszelf “onbevlekt van de wereld” (Jakobus 1:27) te houden, maar ook onze kinderen en anderen voor wie wij verantwoordelijk zijn veilig over de stormachtige zeeën van zonde om ons heen te sturen zodat wij eens mogen terugkeren om bij onze hemelse Vader te wonen.’⁴

Wij hebben werkelijk de leiding van de Geest nodig en moeten ijverig doen wat nodig is om die Geest bij ons te hebben. Concreet houdt dit in dat we de geboden onderhouden, bidden, de Schriften bestuderen en ons wekelijks bekeren bij onze deelname aan het avondmaal.

Een unieke levenswijze

Leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hebben wat we een evangeliecultuur noemen, die ons helpt om Gods geboden te onderhouden. Er is sprake van een unieke levenswijze, een reeks waarden, verwachtingen en gebruiken die alle leden gemeen hebben. Deze evangeliecultuur vloeit voort uit het heilsplan, de geboden van God en de leringen van de hedendaagse profeten. Ze geeft ons een richtsnoer voor de manier waarop we onze kinderen grootbrengen en hoe we zelf leven. De beginselen in de proclamatie over het gezin zijn een prachtige uiting van die evangeliecultuur.⁵

De kerk leert ons als leden over de hele wereld dat we alle familietradities en persoonlijke gebruiken moeten opgeven die in strijd zijn met de leringen van de kerk van Jezus Christus en van die evangeliecultuur. Daarin luisteren wij naar de waarschuwing van de apostel Paulus, die zei dat we ons door niemand moeten laten meeslepen ‘door zijn wijsbegeerte (...) in

overeenstemming met de overlevering der mensen, met de wereldgeesten en niet met Christus' (Kolossenzen 2:8).

Wat het opgeven van valse overleveringen en culturele tradities betreft, prijzen wij onze jonge mensen om hun flexibiliteit en vooruitgang. Wij doen een beroep op onze oudere leden om tradities en culturele of stamgebruiken af te leggen die hen van het pad van ontwikkeling en vooruitgang wegvoeren. Wij vragen allen om de hoogstaandere positie van de evangeliecultuur in te nemen, met gebruiken en tradities die geworteld zijn in het herstelde evangelie van Jezus Christus.

Veel Afrikaanse tradities stroken met de evangeliecultuur en helpen onze leden om zich aan Gods geboden te

houden. De sterke Afrikaanse familiecultuur is veel beter dan die in vele westerse landen, waar de gezinswaarden afbrokkelen. Wij hopen dat de voorbeelden van liefde en trouw onder de leden van Afrikaanse gezinnen ons zal helpen om anderen die essentiële tradities in de evangeliecultuur bij te brengen. Ingetogenheid is nog een sterk punt in Afrika. Wij proberen de jongeren elders in de wereld ertoe te bewegen om zich net zo fatsoenlijk te kleden als de meeste jonge mensen die we in Afrika zien.

Maar sommige culturele tradities in bepaalde delen van Afrika zijn negatief in het licht van de evangeliecultuur en evangeliewaarden. Enkele daarvan betreffen familierelaties — en hebben te maken met wat er rondom geboorten,

Wij prijzen onze jonge mensen om hun flexibiliteit en vooruitgang. Wij doen een beroep op onze oudere leden om tradities en culturele of stamgebruiken af te leggen die hen van het pad van ontwikkeling en vooruitgang wegvoeren.

huwelijken en overlijdens gebeurt. Sommige Afrikaanse mannen hebben de verkeerde opvatting dat de man uitrust terwijl de vrouw het meeste werk in huis doet, of dat de vrouw en kinderen slaafjes van de man zijn. Dat is de Heer niet welgevallig, omdat het tegen de soort gezinsrelaties indruist die in de eeuwigheid aan de orde zijn. Ook belemmert het de groei die we hier op aarde moeten doormaken om voor de zegeningen van de eeuwigheid in aanmerking te komen. In de Schriften leest u al dat Adam en Eva, onze eerste ouders en ons aller voorbeeld, samen baden en arbeidden (zie Mozes 5:1, 4, 10–12, 16, 27). Dat moet ook het patroon voor ons gezinsleven zijn — elkaar respecteren en in liefde samenwerken.

Nog een negatieve culturele traditie is *lobola*, of bruidsprijs, die jonge mannen en vrouwen het nakomen van de geboden van het herstelde evangelie van Jezus Christus danig bemoeilijkt. Wanneer een jonge teruggekeerde zending zijn bruid tegen zulk een hoog bedrag van haar vader moet kopen dat het hem jaren kost om dat bij elkaar te sparen, kan hij niet of pas op middelbare leeftijd trouwen. Dat druist in tegen het evangelieplan wat betreft seksuele reinheid buiten het huwelijk, het huwelijk zelf en het grootbrengen van kinderen. Priesterschapsleiders dienen ouders te instrueren om dat gebruik af te schaffen. Jonge mensen dienen het patroon van de Heer te volgen en een huwelijk in de heilige tempel te

Wanneer we de geboden van de Heer en de raad van zijn leiders volgen wat het huwelijk betreft, kunnen wij Hem aanroepen om ons in alle andere dingen te zegenen.

sluiten zonder op de betaling van een bruidsprijs te hoeven wachten.

Enkele andere culturele gebruiken en tradities die soms niet stroken met de evangeliecultuur zijn bruiloften en uitvaarten. Ik vraag u om geen bruiloften en uitvaarten te plannen waarvoor u zich diep in de schulden moet steken. Vermijd lange reizen en dure feesten. Torenhoge schulden zorgen ervoor dat u geen tiende kunt betalen, niet naar de tempel kunt gaan en uw kinderen niet op zending kunt sturen. Maak plannen die uw toekomstige activiteit in de kerk bevorderen — niet belemmeren.

Het belang van het huwelijk

We leven in een goddeloze wereld. Ik denk daarbij in eerste instantie aan anderen opzettelijk het leven ontnemen, wat zo vaak in oorlogen tussen stammen en landen in Afrika en elders in de wereld voorkomt. God heeft ons ook verboden dat we mensen door diefstal en oplichting hun eigendommen ontnemen. Nog een groot kwaad is de overtreding van het gebod ‘Gij zult niet echtbreken’ (Exodus 20:14) en alle bijbehorende geboden die God heeft geopenbaard dat het geweldige vermogen tot voortplanting — ons voor zijn doeleinden gegeven — alleen binnen het huwelijk aangewend dient te worden. Seksuele omgang buiten het huwelijk is een zonde.

Wij leven in een tijd waarin het huwelijk wordt gezien als een optie, niet als een noodzaak. Een voorbeeld daarvan is dat in de Verenigde Staten veertig procent van alle kinderen uit ongehuwde moeders wordt geboren. Veel mensen wonen samen zonder dat ze met elkaar getrouwd zijn. De kinderen die uit die relaties worden geboren genieten niet de veiligheid van ouders die elkaar toegewijd zijn door het huwelijk dat God verordeneerd heeft voor onze eerste ouders in de hof van Eden.⁶

Het huwelijk is essentieel, maar in Afrika en in andere landen moeten we ons afvragen wat voor soort huwelijk? Er zijn wettelijk geratificeerde formele huwelijken en er zijn

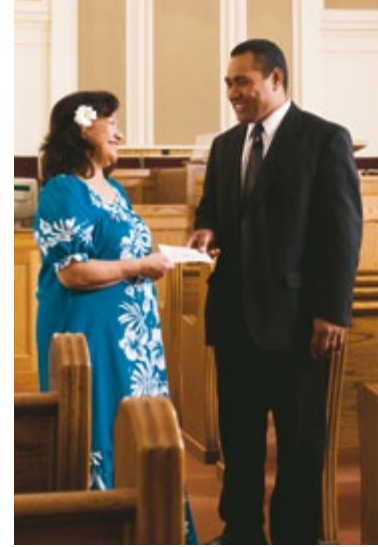
verschillende gewoonte- of stammenhuwelijken die men zonder al te veel formaliteiten kan aangaan en ontbinden. De norm van de Heer — die is geformaliseerd in de vereisten voor de verzegeling van een huwelijk in de tempel — is een huwelijk dat zo permanent is als de wetten van de mens het maar kunnen maken.

Ik onderstreep de raad van onze kerkleiders dat mannen en vrouwen niet voor langere tijd uit elkaar moeten gaan, zoals voor werk in het buitenland of een andere verre plaats. In te veel gevallen leidt een dergelijke afwezigheid tot ernstige zonden. Die scheiding leidt ertoe dat eeuwige verbonden verbroken worden, wat groot verdriet en verspeelde zegeningen tot gevolg heeft. In een hedendaagse openbaring gebiedt de Heer: ‘Gij zult uw vrouw liefhebben met geheel uw hart, en haar aankleven en geen ander’ (LV 42:22). Wanneer we de geboden van de Heer en de raad van zijn leiders volgen wat het huwelijk betreft, kunnen wij Hem aanroepen om ons in alle andere dingen te zegenen.

De zegeningen van tiende

Tiende is een gebod met een belofte. Volgens Maleachi, wiens woorden de Heiland heeft bekrachtigd, gaat voor hen die hun tiende naar de voorraadkamer brengen de belofte van de Heer op dat Hij ‘de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over [hen] uitgieten’. De beloofde zegeningen zijn stoffelijk en geestelijk. De Heer belooft tiendebetalers dat Hij ‘de afvreters [zal] dreigen’ en bovendien: ‘Alle volken zullen u gelukkig prijzen, omdat gij een land van welbehagen [zult zijn]’ (Maleachi 3:10–12; zie ook 3 Nephi 24:10–12).

Ik geloof dat die beloften gelden voor het land waar wij wonen. Toen het volk van God geen tiende en heffingen betaalde, veroordeelde God het ‘volk in zijn geheel’ (Maleachi 3:9). En zo geloof ik ook dat als veel burgers van een volk trouw tiende betalen, zij de

Ik geloof ook dat als veel burgers van een volk trouw tiende betalen, zij de zegeningen van de hemel afroepen over hun hele volk.

Nu de kerk er sterke ringen heeft, raden wij de leden aan om te blijven waar ze wonen en de kerk in hun eigen land op te bouwen. We moedigen dit aan door over de hele wereld tempels te bouwen.

zegeningen van de hemel afroepen over hun hele volk. In de Bijbel leren wij: 'Een weinig zuurdeeg maakt het gehele deeg zuur' (Galaten 5:9; zie ook Matteüs 13:33) en: 'Gerechtigheid verhoogt een volk' (Spreuken 14:34). Op die hoognodige zegen kan men door trouw tiende te betalen aanspraak maken.

Tiende betalen brengt de individuele tiendebetaler bovendien unieke geestelijke en stoffelijke zegeningen. Tijdens de Tweede Wereldoorlog moest mijn moeder, die weduwe was, haar drie jonge kinderen onderhouden met het bescheiden inkomen van een onderwijzeres. Toen ik mij ervan bewust werd dat wij ons een aantal interessante zaken moesten ontzeggen omdat we niet genoeg geld hadden, vroeg ik mijn moeder waarom zij zoveel van haar inkomen aan tiende betaalde. Ik ben haar uitleg nooit vergeten: 'Dallin, sommige mensen kunnen het zich misschien veroorloven om geen tiende te betalen, maar wij kunnen dat niet, omdat we arm zijn. De Heer heeft het goed geacht om je vader tot Zich te nemen en de opvoeding van jullie, kinderen, aan mij over te laten. Dat kan ik niet zonder de zegeningen van de Heer. En die zegeningen krijg ik door een eerlijke tiende te betalen. Als ik mijn tiende betaal, heb ik de belofte van de Heer dat Hij ons zal zegenen, en die zegeningen hebben wij nodig als we willen rondkomen.'

Als levenslange ontvanger van die zegeningen getuig ik van de goedheid Gods en zijn overvloedige zegeningen aan zijn tiendebetalende kinderen.

De kerk opbouwen

Als we de kerk willen vestigen in Afrika en in andere landen, moeten we trouwe heiligen der laatste dagen van de derde en vierde generatie onder onze leden en leiders hebben. Getrouwe heiligen der laatste dagen die naar een ander land verhuizen, verzwakken de kerk in hun eigen land. Natuurlijk *verbiedt* de kerk haar leden niet om van de ene plek naar de andere te verhuizen om hun

situatie te verbeteren, maar het is al vele jaren geleden dat de kerk dergelijke emigraties *aanmoedigde*.

Lang geleden werden heiligen der laatste dagen aangemoedigd om in Zion te vergaderen in Amerika, de kerk daar op te bouwen en tempels te laten verrijzen. Nu de kerk sterk is in haar ringen daar, raden wij de leden aan om te blijven waar ze wonen en de kerk in hun eigen land op te bouwen. We moedigen dit aan door over de hele wereld tempels te bouwen.

Het is niet makkelijk om de weg van de Heer te volgen. De Heer heeft ons telkens weer gewaarschuwd, zowel rechtstreeks als bij monde van zijn dienstknechten, dat de wereld ons zal haten omdat we een en ander anders doen — op de wijze van de Heer (zie Johannes 15:19).

Het goede nieuws is dat als we het werk van de Heer op de wijze van de Heer doen, we altijd verzekerd zijn van zijn zegeningen om ons te helpen. 'Ik zal voor uw aangezicht uit gaan', heeft Hij gezegd. 'Ik zal aan uw rechter- en aan uw linkerhand zijn, en mijn Geest zal in uw hart zijn, en mijn engelen zullen rondom u zijn om u te schragen' (LV 84:88).

Elkander liefhebben

Ik ben erg dankbaar voor het herstelde evangelie van Jezus Christus. Het vertelt ons wie wij zijn. Als we onze relatie met God begrijpen, dan begrijpen we ook onze relatie met elkaar. Daaronder valt ook onze relatie met onze huwelijkspartner en onze kinderen — eeuwige relaties als we de geboden gehoorzamen en heilige tempelverbonden sluiten en nakomen.

Alle mannen en vrouwen op deze aarde zijn nakomelingen van God, geestbroeders en -zusters, ongeacht hun huidskleur of nationaliteit. Geen wonder dat Gods eniggeboren Zoon ons gebod om elkaar lief te hebben. Wat zou de wereld er anders uitzien als broederlijke en zusterlijke liefde en onzelfzuchtige hulp alle grenzen van stammen, volken, geloofsovertuiging en huidskleur zouden

overstijgen. Die liefde zou niet alle verschillen in opvatting en doen en laten opheffen, maar ieder van ons ertoe aanzetten om met onze medemensen samen te werken in plaats van ze te haten of te onderdrukken.

Ik bevestig de grote waarheid dat onze hemelse Vader van al zijn kinderen houdt. Dat is een ongelooflijk krachtig denkbeeld dat kinderen door de liefde en opoffering van hun aardse ouders kunnen gaan begrijpen. Liefde is de grootste kracht in de wereld. Ik bid dat iedere ouder het opkomende geslacht het soort liefhebbende voorbeeld geeft dat hen aanmoedigt om de liefde van God voor hen te gaan begrijpen, alsmede het grote verlangen van onze hemelse Vader dat al zijn kinderen op aarde zullen doen

wat nodig is om in aanmerking te komen voor de meest uitgelezen zegeningen van de eeuwigheid.

Wij hebben zijn evangelie en moeten de geboden naleven om zijn meest uitgelezen zegeningen te ontvangen. Ik getuig hiervan en vraag onze hemelse Vader om ieder van u te zegenen. ■

NOTEN

1. *Leringen van kerkpresidenten: Wilford Woodruff* (2004), p. 51.
2. *Leringen: Wilford Woodruff*, p. 53.
3. *Leringen: Wilford Woodruff*, p. 56.
4. Thomas S. Monson, 'Een hemels huis, een eeuwig gezin', *Liahona*, juni 2006, pp. 67-68.
5. Zie 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, november 2010, p. 129.
6. Zie *Liahona*, november 2010, p. 129.

Wat zou de wereld er anders uitzien als broederlijke en zusterlijke liefde en onzelfzuchtige hulp alle grenzen van stammen, volken, geloofs-overtuiging en huidskleur zouden overstijgen.

Huisbezoek

DE MACHT OM HULP TE BIEDEN

Onze hemelse Vader vraagt ons een hogere weg te volgen en ons discipelschap te tonen door oprecht naar zijn kinderen om te zien.

Christus bekommerde Zich om anderen tijdens zijn aardse bediening. Als wij discipelen van Hem willen zijn, moeten wij naar Hem opzien als ons voorbeeld. Hij zei: 'De werken die gij Mij hebt zien doen, die zult gij eveneens doen' (3 Nephi 27:21). Het Nieuwe Testament staat vol voorbeelden van Christus' bediening. Hij openbaarde aan de vrouw uit Samaria dat Hij de Messias was. Hij genas de schoonmoeder van Petrus. Hij wekte het dochtertje van Jairus op uit de dood en gaf haar terug aan haar ouders. Hij wekte Lazarus op en gaf hem terug aan zijn treurende zusters. Zelfs toen Hij aan het kruis leed, 'bekommerde Hij zich om zijn moeder, die toen waarschijnlijk weduwe was en zorg behoefde'.¹

Het algemeen ZHV-presidium

Aan het kruis vroeg Hij Johannes om over zijn moeder te waken.

Julie B. Beck, algemeen ZHV-presidente, heeft gezegd: 'In de zustershulpvereniging [en het huisbezoek] oefenen we ons in het discipelschap van Christus. We leren wat Hij ons wil leren, we doen wat Hij ons wil laten doen en we worden wat Hij wil dat we worden.'²

De macht om hulp te bieden

De ZHV heeft altijd hulp en verlichting aan anderen hoog in het vaandel gehad. 'Door de jaren heen hebben de ZHV-zusters en -leidsters stap voor stap geleerd en hun vermogen om over anderen te waken verbeterd', zei zuster Beck. 'Er waren perioden waarin de zusters zich meer richten op het afleggen van bezoeken, lesgeven en bekendmakingen doen als ze bij de zusters langs gingen. Dat heeft de zusters patronen van waakzaamheid bijgebracht. Net zoals er in de tijd van Mozes lange waslijsten met regels waren, zo hebben de ZHV-zusters zichzelf soms ook veel geschreven en ongeschreven regels opgelegd in hun verlangen om te begrijpen hoe ze elkaar konden steunen.

'Nu er tegenwoordig zoveel hulp en redding voor de zusters en hun gezinnen nodig is, vindt onze hemelse Vader het beter dat we een hoger pad bewandelen en ons discipelschap tonen door oprecht voor zijn kinderen te zorgen. Met dit belangrijke doel voor ogen wordt de leidsters gevraagd om te rapporteren over het geestelijk en stoffelijk welzijn van zusters en hun gezinnen, en over verleende diensten. En huisbezoeksters hebben de taak om "iedere zuster oprecht te leren kennen en lief te hebben, haar in haar geloof te sterken en haar hulp te bieden".'³

Uit onze geschiedenis van de ZHV, *Dochters in mijn koninkrijk*, en *Handboek 2: de kerk besturen* leren we hoe we dat hogere pad bewandelen en ons discipelschap tonen:

- Bid dagelijks voor de zusters die u bezoekt, inclusief hun gezinsleden.

- Zoek inspiratie om de behoeften van uw zusters te leren kennen.
- Bezoek uw zusters regelmatig om ze te troosten en te sterken.
- Houd contact door bezoekjes, telefoontjes, briefjes, e-mailtjes, sms'jes, en eenvoudige, vriendelijke gestes.
- Begroet uw zusters in de kerk.
- Help uw zusters bij ziekte of in andere dringende omstandigheden.
- Onderwijs uw zusters in het evangelie op basis van de Schriften en de huisbezoekboodschap.
- Inspireer uw zusters door het goede voorbeeld te geven.
- Breng verslag uit aan een ZHV-leidster over het geestelijk en stoffelijk welzijn van uw zusters.⁴

Hulp bieden centraal stellen

Wij zijn de handen van de Heer. Hij is afhankelijk van ieder van ons. Hoe meer we onze huisbezoekopdracht zien als een van de belangrijkste taken die we hebben, hoe meer we de zusters die we bezoeken tot hulp kunnen zijn.

1. Wij zorgen voor ervaringen die de Geest uitnodigen en onze zusters in geloof en rechtschapenheid doen toenemen.
2. Wij bekommeren ons ten eerste om degenen die we bezoeken en versterken hun gezin.
3. Wij komen in actie wanneer onze zusters in nood verkeren.

Hierna volgt een voorbeeld van Maria and Gretchen — huisbezoeksters die de macht om hulp te bieden begrijpen. Hier zien we dat huisbezoeksters tegenwoordig afzonderlijk of gezamenlijk bezoeken kunnen afleggen. Hun 'zorg' telt mee, of ze nu alleen of samen zijn geweest en de boodschap wel of niet hebben gegeven. Zij kunnen ongevraagd gepaste hulp bieden. Zij kunnen

WONDEREN VERRICHTEN

‘Als we ernaar streven om zonder twijfel in geloof de ons opgedragen plichten te vervullen, als we de inspiratie van de Almachtige zoeken bij de uitvoering van onze taken, kunnen we wonderen verrichten.’

President Thomas S. Monson. In: *Dochters in mijn koninkrijk: de geschiedenis en het werk van de zustershulpvereniging* (2011), p. 101.

actief persoonlijke openbaring zoeken, ontvangen en ernaar handelen om te weten hoe ze in de geestelijke en materiële behoeften van de aan hen toegewezen zusters kunnen voorzien.

Rachel was in verwachting van haar eerste baby en moest bijna haar hele zwangerschap het bed houden. Haar huisbezoeksters baden om inspiratie hoe ze haar het beste konden helpen. Maria, die in de buurt woonde, kon Rachel bijna dagelijks vóór haar werk een handje in huis helpen. De ene dag deed ze een deel van de badkamer, de volgende dag maakte ze dan de rest schoon. Weer een andere dag stofzuigde ze de woonkamer en de volgende dag verzorgde ze de lunch voor Rachel. En zo bleef ze Rachel helpen met de was, afstoffen of wat er ook nodig was.

Gretchen belde Rachel vaak op om haar op te vrolijken. Soms praatten en lachten ze samen. Op andere momenten zochten Gretchen en Maria Rachel samen op en gaven haar aan de rand van het bed hun getuigenis, lazen voor uit de Schriften of spraken over de huisbezoekboodschap. Nadat Rachel bevallen was, bleven ze haar helpen.

Al die tijd stemden Maria en Gretchen met het ZHV-presidium af welke zorg Rachel en haar gezin nog meer nodig hadden. Het ZHV-presidium overlegde met de bisschop en de wijkraad, zodat de huisonderwijzers en anderen aanvullende hulp konden bieden.

Deze zusters genoten steeds meer van de hulp die ze konden bieden, doordat hun liefde voor elkaar toenam en ze samen geestelijke ervaringen hadden. Als huisbezoeksters kunnen we dezelfde patronen en beginselen van hulpvaardigheid volgen en dezelfde zegeningen ontvangen.

Hulp bieden zoals Christus dat deed

‘Als toegewijde discipelen van de Heiland groeien wij in ons vermogen om te doen wat Hij zou doen als Hij hier was’, zei zuster Beck. ‘We weten dat het Hem gaat om onze zorg en daarom concentreren we ons op zorg voor onze zusters in plaats van het afwerken van lijsten. Ware bediening wordt meer gemeten aan de hand van de diepgang van onze naastenliefde dan aan de hand van de volmaaktheid van onze statistieken.’⁵

We weten dat we succes hebben in onze bediening als huisbezoeksters wanneer onze zusters kunnen zeggen: ‘Mijn huisbezoeksters helpen me geestelijk groeien. Ik weet dat mijn huisbezoeksters echt om mij en mijn gezin geven. Als ik problemen heb, weet ik dat ik op hun hulp kan rekenen.’ Door als huisbezoeksters een hoger pad te bewandelen, zijn wij deelgenoot in het wonderbaarlijke werk van de Heer en volbrengen wij de doeleinden van de ZHV: geloof en persoonlijke rechtschapenheid doen toenemen, gezinnen versterken en de hand reiken aan wie hulp nodig hebben. ■

NOTEN

1. *Dochters in mijn koninkrijk: de geschiedenis en het werk van de zustershulpvereniging* (2011), p. 3.
2. *Dochters in mijn koninkrijk*, p. 8.
3. Julie B. Beck, ‘Wat ik hoop dat mijn kleindochters (en kleinzoons) over de ZHV zullen begrijpen’, *Liahona*, november 2011, p. 112.
4. Zie *Dochters in mijn koninkrijk*, p. 133.
5. *Liahona*, november 2011, pp. 112–113.

HOE IS HET HUISBEZOEKPROGRAMMA VERBETERD?

Hierna volgt een overzicht van de veranderingen in het huisbezoekprogramma. We moedigen ZHV-leidsters en huisbezoeksters aan om hoofdstuk 9 van *Handboek 2: de kerk besturen* door te nemen voor de specifieke details van deze veranderingen. We moedigen u ook aan om hoofdstuk 7 van *Dochters in mijn koninkrijk: de geschiedenis en het werk van de zustershulpvereniging* te lezen om visie, inzicht en begrip op te doen van de kracht om te dienen en de cruciale rol daarvan bij het huisbezoek. (Beide boeken zijn online te vinden op LDS.org.)

HUISBEZOEKSTERS TOEWIJZEN

1. Het ZHV-presidium, niet alleen de presidente, is verantwoordelijk voor de huisbezoeksters.	Zie <i>Handboek 2</i> , 9.2.2.
2. Wanneer een ZHV-leidster een zuster haar huisbezoekopdracht geeft, beklemtoont de leidster dat het huisbezoek een belangrijke geestelijke verantwoordelijkheid voor die zuster inhoudt.	Zie <i>Handboek 2</i> , 9.5; 9.5.1.
3. Het ZHV-presidium traint huisbezoeksters voortdurend in hoe ze de zusters die ze bezoeken effectief kunnen helpen. Die training kan op de eerste zondag van de maand of tijdens een andere ZHV-bijeenkomst worden gegeven.	Zie <i>Handboek 2</i> , 9.5.

BERAADSLAGEN MET ANDEREN

1. Het ZHV-presidium spreekt regelmatig met de huisbezoeksters over het geestelijke en materiële welzijn van de mensen die in nood verkeren en plannen de hulp die nodig is. Huisbezoeksters assisteren het ZHV-presidium eventueel bij de coördinatie van hulp voor zusters in nood op de korte of lange termijn.	Zie <i>Handboek 2</i> , 9.5; 9.5.1; 9.5.4.
2. Het ZHV-presidium bespreekt regelmatig het geestelijke en materiële welzijn van de mensen die in nood verkeren.	Zie <i>Handboek 2</i> , 9.3.2; 9.5.4.
3. In wijk- of gemeenteraadsvergaderingen brengt de ZHV-presidente gepaste informatie uit de huisbezoekrapportage naar voren, zodat wijk- of gemeenteleiders overleg kunnen plegen over de gewenste hulp aan mensen met geestelijke en materiële noden.	Zie <i>Handboek 2</i> , 4.5.1; 5.1.2; 6.2.2.
4. De bisschop of gemeentepresident kan zo nodig de ZHV-presidente uitnodigen voor LPC-vergaderingen om het huisonderwijs en huisbezoek op elkaar af te stemmen.	Zie <i>Handboek 2</i> , 9.3.1.
5. Het ZHV-presidium en de leid(st)er van de jonge alleenstaanden komen regelmatig bijeen om erop toe te zien dat het huisbezoek bij de behoeften van de jonge alleenstaanden aansluit.	Zie <i>Handboek 2</i> , 9.7.2; 16.3.3.

HUISBEZOEK ORGANISEREN EN EROP TOEZIEN

<p>1. De bisschop of gemeentepresident en het ZHV-presidium beraadslagen met elkaar en overwegen onder gebed de plaatselijke behoeften om de structuur van het huisbezoek te bepalen. (Zusters moeten niet in groepen worden georganiseerd om huisbezoek te ontvangen. Het gaat immers om het lenigen van individuele behoeften.) De bisschop of gemeentepresident keurt iedere toewijzing goed.</p>	<p>Zie <i>Handboek 2</i>, 9.5.2.</p>
<p>2. Doorgaans worden de zusters als koppels ingedeeld. <i>Handboek 2</i> geeft andere mogelijkheden aan om in plaatselijke behoeften te voorzien. Het presidium overlegt met de bisschop of gemeentepresident over de wenselijkheid van de volgende opties:</p> <ol style="list-style-type: none">Tijdelijk alleen huisonderwijzers of huisbezoeksters toewijzen aan bepaalde gezinnen. Of leidinggevendenden laten de maandelijks bezoeken van huisonderwijzers en huisbezoeksters om en om plaatsvinden.Met toestemming van de zendingspresident de zendelingzusters in beperkte mate mee op huisbezoek laten gaan.	<p>Zie <i>Handboek 2</i>, 9.5.2; 9.5.3.</p>
<p>3. Huisbezoek is meer dan een maandelijks bezoekje, het gaat om hulp bieden. Huisbezoeksters houden contact met hun zusters door ze te bezoeken, via de telefoon, brieven, e-mail of op een andere wijze om over ze te waken en hen te sterken in hun individuele noden.</p> <p>Leidinggevendenden geven voorrang aan de zorg voor de volgende zusters: zusters die vanuit de jongevrouwen naar de ZHV overgaan, alleenstaande zusters, nieuwe leden, recente bekeerlingen, pasgetrouwde zusters, minderactieve zusters en zusters met bijzondere behoeften.</p>	<p>Zie <i>Handboek 2</i>, 9.5.1; 9.5.2.</p>

RAPPORTAGE HUISBEZOEK

<p>1. De huisbezoeksters rapporteren over bijzondere behoeften en de verleende hulp — ofwel hun bediening. Tel de verleende zorg en niet alleen de afgelegde bezoeken.</p>	<p>Zie <i>Handboek 2</i>, 9.5.4.</p>
<p>2. De ZHV-presidente doet maandelijks aan de bisschop of gemeentepresident verslag van het huisbezoek. Dat verslag omvat de bijzondere behoeften van bezochte zusters en de verleende hulp door de huisbezoeksters en een lijst met zusters met wie geen contact is geweest.</p>	<p>Zie <i>Handboek 2</i>, 9.5.4.</p>

DOCHTERS *in mijn koninkrijk*

Een positieve invloed

In het voorwoord van *Dochters in mijn koninkrijk: de geschiedenis en het werk van de zustershulpvereniging* moedigt het Eerste Presidium de lezers aan om zich in dit boek te verdiepen, zodat 'de besproken tijdloze waarheden en inspirerende voorbeelden invloed op uw leven [zullen] hebben'.¹ Hierna volgen enkele getuigenissen van mannen en vrouwen op wie dit geïnspireerde boek een positieve invloed heeft gehad:

'Het boek ademt een voelbare geest. Ik voelde er letterlijk een verandering van hart door.'

— Shelley Bertagnolli

'Ik heb in *Dochters in mijn koninkrijk* gelezen en ben erdoor geïnspireerd om een betere echtgenoot en vader te zijn en mijn verbonden trouwer na te komen.'

— Aaron West

'De ZHV-zusters over wie ik in *Dochters in mijn koninkrijk* las, kwamen voor mij tot leven en ik kon hun geloof voelen. Zij

wisten dat als we anderen met de reine liefde van Christus dienen, we kunnen worden wie de Heer voor ogen heeft. Dat is het doel van de zustershulpvereniging, dat voor iedereen geldt — of je nu alleenstaand of gehuwd, jong of oud bent. Het geldt ook voor mij.' — Katrina Cannon

'Ik heb in Chili, Argentinië, Brazilië en de Verenigde Staten gewoond. En overal waar ik ben, weet ik dat ik deel uitmaak van een fijne kring zusters — een erfgoed van sterke, trouwe vrouwen.' — Marta Bravo

'Mijn werk als grafisch ontwerper aan *Dochters in mijn koninkrijk* was een zeldzame en buitengewone ervaring. Tijdens onze eerste bijeenkomst gaf zuster Julie B. Beck, algemeen ZHV-presidente, ons haar getuigenis dat het boek volgens openbaring en in opdracht van hedendaagse profeten voortgebracht zou worden. Vanaf dag één lag openbaring ten grondslag aan alles. Telkens wanneer iemand van ons een gedeelte van het boek las, werden we door de Geest geraakt en ten goede veranderd. Dat overkwam mij ook, en ik zag het gebeuren bij redactieleden,

ontwerpers, illustrators, vormgevers en drukkerijmedewerkers.' — Tadd Peterson

'Ik beseftte dat ik deel uitmaak van iets beters. De ZHV geeft mij kracht, waardoor ik zelf ook een betere persoon kan worden.' — Jeanette Andrews

'Deze geschiedenis is een belangrijke bron waardoor mannen en vrouwen over de hele wereld de waarde van vrouwen als dochters van God en hun belangrijke rol in zijn koninkrijk beter leren inzien.' — Susan Lofgren

'Vroeger dacht ik dat iedereen hetzelfde moest zijn. Nu beseft ik dat iedere zuster met verschillende omstandigheden te maken heeft, en sterke en zwakke kanten heeft. Toch is iedere zuster belangrijk.'

— Nicole Erickson

'*Dochters in mijn koninkrijk* heeft een enorme invloed op mij als bisschop. Ik getuig van de geweldige kracht die beschikbaar komt wanneer de zustershulpvereniging en de priesterschap de handen ineen slaan.' — Mark Staples ■

NOOT

1. *Dochters in mijn koninkrijk: de geschiedenis en het werk van de zustershulpvereniging* (2011), p. ix.

INDEXEERDERS GEVRAAGD OVER DE HELE WERELD

Sinds de introductie van FamilySearch-indexering in 2006 zijn er ruim 800 miljoen documenten gedigitaliseerd. Maar het werk is nog niet klaar. Sterker nog, de behoefte aan indexeerdere over de hele wereld neemt alleen maar toe.

Heather F. Christensen

Kerktijschriften

Toen Hilary Lemon uit Utah (VS) van har zending thuiskwam, had ze nog een paar maanden voordat ze weer naar school zou gaan. Ze wilde haar tijd nuttig besteden en begon te helpen met FamilySearch-indexering online. Eerst indexeerde ze in het Engels, maar ze ontdekte al snel dat ze ook in andere talen kon indexeren. Portugees hoorde daar ook bij, de taal die ze op haar zending had geleerd.

'Ik was op zending geweest in Portugal en de indexeringsprojecten voor Brazilië en

FAMILYSEARCH IS EENVOUDIG TE GEBRUIKEN

De vijftienjarige Makenzie werd samen met de andere jongeren in de ring Chorley (Engeland) door haar ringpresidium uitgenodigd om tweehonderd namen te indexeren. 'Die tweehonderd werden er tweeduizend!' vertelt Makenzie. Indexeren gaat echt snel en eenvoudig. Suggesties op het scherm helpen je namen en plaatsen te ontcijferen. Ik heb mijn kennis over het indexeren aan mijn familie en vrienden overgedragen en ze laten zien hoe ze een eigen account aanmaken en hoe eenvoudig en leuk het eigenlijk is.'

Portugal trokken dan ook mijn belangstelling. Mijn belangstelling nam nog meer toe toen ik een project zag uit Setúbal (Portugal), een van de gebieden waar ik had gediend', zegt Hilary.

Hilary is een van de vrijwilligers die bijdragen aan de groeiende behoefte van FamilySearch om documenten in andere talen dan het Engels te indexeren. Net als de andere 127.000 vrijwilligers die actief zijn, extraheert Hilary de namen en gebeurtenissen van overleden mensen, zodat leden de informatie die ze zoeken ook kunnen vinden en het verordeningswerk voor hun voorouders in de temple kunnen verrichten.

Wat is indexeren?

FamilySearch-indexering is het proces waarbij gedigitaliseerde versies van fysieke documenten — zoals volkstellingslijsten, bevolkingsregisters, gerechtelijke en notariële akten, en kerkboeken — worden ingelezen en de informatie erin in een doorzoekbare database online wordt ingevoerd. Hiermee stellen de vrijwilliger-indexeerders kerkleden en andere onderzoekers op het gebied van familiegeschiedenis in staat om de gegevens van hun voorouders gemakkelijker op internet op te sporen.

Indexering heeft familiehistorisch werk aanzienlijk vereenvoudigd en vergemakkelijkt. 'Vroeger moest je door microfilms spoelen om naar voorouders te zoeken. Als je een gezochte overledene vond, kon je soms verwante namen vinden. Zo bleef je de microfilm steeds weer heen en weer afspoelen', zei József Szabadkai, een indexeerder in Hongarije.

FamilySearch blijft historische documenten verzamelen van overheden en bewaarders van die documenten over de hele wereld. Maar in plaats van die documenten eenvoudigweg op microfilm vast te leggen en de films aan onderzoekers beschikbaar te stellen, scannen medewerkers van FamilySearch ze tegenwoordig in het indexeringsprogramma. Vrijwilligers halen die beelden op hun computer op en typen de gegevens die zij zien over. Zo wordt de informatie gedigitaliseerd en is die met de zoekfunctie op FamilySearch.org gewoon vanuit huis voor onderzoekers vindbaar.

Hoe ver is het indexeren gevorderd?

Sinds de introductie van FamilySearch-indexering in 2006 hebben vrijwilliger-indexeerders aanzienlijke vooruitgang geboekt — er zijn tot op heden ruim 800

TIJD VOOR FAMILIEGESCHIEDENIS VRIJMAKEN

Veel mensen lijken geen tijd voor familiegeschiedenis te kunnen vrijmaken. Jonni Sue Schilaty uit Utah (VS) vond een manier om indexering in haar schema in te passen. 'Ik ben dol op indexeren!', zegt zuster Schilaty. 'Wanneer mijn man en ik er met de auto op uitgaan, download ik batches naar mijn laptop en werk ik er offline aan terwijl ik in de auto zit. Op de plaats van bestemming ga ik online, upload ik de afgewerkte batches en download ik meer batches voor de terugweg. Ik benut elke minuut die ik kan om te indexeren en die tochtjes met de auto werken voor mij uitstekend.'

miljoen documenten verwerkt. Maar het werk is nog lang niet klaar. Het archief in de Granite Mountain in Salt Lake City (Utah, VS), waar gefilmde documenten worden bewaard en beschermd, bevat circa 15 miljard documenten — waar nog steeds nieuwe documenten bij komen. Die documenten bevatten informatie over miljarden mensen uit meer dan 100 landen en in meer dan 170 talen.

Robert Magnuski, een kerkwerkdienaar en actieve indexeerder uit Polen, ervaart uit eerste hand de noodzaak voor meer anderstalige vrijwilligers. 'Omdat het land tussen 1772 en 1918 was opgedeeld, werden de Poolse documenten in vier talen bijgehouden: Russisch, Duits, Latijn en Pools', legt hij uit. Aangezien de meeste Poolse indexeerders Pools spreken, zijn ze eerst de Poolstalige documenten gaan indexeren. Er blijft dus nog veel werk te doen voor de Russische, Duitse en Latijnse documenten. Met de hulp van vrijwilligers over de hele wereld die met uiteenlopende talen bekend zijn, zijn zoekers naar hun familiegeschiedenis in staat hun voorouders op te sporen — ongeacht de taal waarin de persoonsgegevens destijds zijn vastgelegd.

De documenten zijn via het indexeringsprogramma nu in 11 talen online beschikbaar: Duits, Engels, Frans, Italiaans, Japans, Nederlands,

Pools, Portugees, Russisch, Spaans en Zweeds. Mensen die een of meer van deze talen spreken — als hun moedertaal of geleerd tijdens hun zending, opleiding of een andere training — worden aangemoedigd om zich aan te melden en met het indexeren van documenten aan de slag te gaan.

Hoe begin ik?

Als vrijwilliger kun je snel en gemakkelijk aan de slag. Volg de instructies op **indexing.familysearch.org** om het programma op uw computer te downloaden. Maak vervolgens een account aan en selecteer een groep (of 'batch') documenten om te indexeren. Documenten zijn in groepjes van 20 tot 50 namen verdeeld, zodat vrijwilligers net zo veel of weinig tijd aan het indexeren kunnen besteden als ze willen. Iedere batch neemt ongeveer 30 minuten in beslag, maar u kunt halverwege stoppen en de draad later weer oppakken omdat het programma het uitgevoerde werk opslaat. Als u de batch niet binnen een week afkrijgt, komt deze automatisch vrij, waarna anderen hem kunnen afwerken.

Batches uit landen over de hele wereld komen beschikbaar voor indexering zodra documenten uit die landen door FamilySearch zijn verkregen. Broeder Szabadkai komt uit Hongarije, maar hij begon documenten in het Engels en Afrikaans te indexeren tot documenten uit zijn eigen land beschikbaar kwamen. 'Ik was zo blij toen begin 2011 de eerste Hongaarse batch werd aangekondigd', zegt broeder Szabadkai. 'Veel Hongaarse leden — jong en oud — hebben zich sindsdien aangemeld en zijn "indexerenthousiasteling" geworden.' Het enthousiasme van broeder Szabadkai komt voort uit de hoop dat velen van zijn eigen voorouders

gevonden worden door het overtypen van de documenten. 'Als we deze geweldige database aanleggen, zullen we meer namen van onze familie vinden, tijd besparen en onze voorouders helpen hun verlossende verordeningen eerder te ontvangen.'

Wat als ik niet over de nieuwste technologie beschik?

In verschillende delen van de wereld zijn computers en toegang tot internet niet zomaar voorhanden voor mensen die graag willen indexeren. Met die situatie werden ook de leiders in de ring Mexico-Stad-Zarahemla (Mexico) geconfronteerd toen ze de jeugd bij het indexeren wilden betrekken. Niet alle jongeren hadden een computer thuis, waarop de ringleiders besloten om een computerlokaal van een plaatselijke school te huren die ze na schooltijd konden gebruiken.

De jongelui gingen aan de slag met de Mexicaanse volkstellingslijsten vanaf 1930. 'Toen de jongeren deze documenten doornamen,' zegt bisschop Darío Zapata Vivas, 'zagen ze mensen voor zich die deze gegevens huis aan huis verzamelden zonder te weten dat hun inspanningen op een dag het werk van de Heer ten goede zouden komen om "de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen"' (Mozes 1:39).

Door de creatieve aanpak van de ringleiders om de benodigde technologie te bemachtigen, wisten de jongeren en andere leden van de ring binnen een maand ruim 300.000 namen te indexeren.

De jeugd uit de ring Zarahemla heeft laten zien dat je geen eigen computer nodig hebt om deel te nemen. Het indexeringsprogramma werkt op elke computer met een internetverbinding, bijvoorbeeld bij andere

leden thuis, in centra voor familiegeschiedenis, in kerkgebouwen en zelfs in scholen of bibliotheken waar dat is toegestaan.

De zegeningen van indexeren

De Portugese documenten die zuster Hilary Lemon indexeerde waren doopboeken van ruim twee eeuwen geleden. De bladzijden waren vervaagd en het gestileerde handschrift was moeilijk te lezen. Maar ze bleef zich in het project vastbijten met de gedachte dat de mensen achter die namen aan het wachten waren op het plaatsvervangende werk in de tempel.

'Menigmaal kreeg ik tijdens het indexeren het fijne, sterke gevoel dat een Portugese heilige der laatste dagen de doopgegevens die ik had geïndexeerd op een dag zou inzien en zijn of haar voorouder vinden', zei Hilary. 'Nu dat er een tempel is gepland voor Lissabon in Portugal, weet ik dat de dag komt waarop de leden daar hun voorouders zullen vinden vanwege het werk dat door FamilySearch-indexering wordt verricht.'

Met de hulp van vrijwilligers zoals zuster Lemon worden meer documenten veilig opgeslagen en krijgen onze overleden voorouders de kans om alle zegeningen van het evangelie deelachtig te worden. ■

*Ga voor meer informatie naar **indexing.familysearch.org** of neem contact op met de familiehistorisch medewerker in uw wijk of gemeente.*

IEDEREEN KAN INDEXEREN

Indexeren is geschikt voor mensen in allerlei levensfasen — van scholieren, studenten, moeders thuis, zakenmensen tot gepensioneerden. David en Bernice Blyde hebben zeven keer een voltijdzending vervuld en zijn woonachtig in Nieuw-Zeeland, waar ze zich onverminderd blijven inzetten. 'Er is altijd wel iets te doen in de kerk om je bezig en actief te houden', zegt zuster Blyde. 'We zijn volop aan het indexeren geslagen.' Sinds 2009 heeft zuster Blyde meer dan 180.000 namen geïndexeerd. 'Het is fantastisch om bij het opzetten van deze prachtige hulpbron betrokken te zijn', zegt ze. 'Dit werk is van essentieel belang om onze voorouders op te sporen en ze de gelegenheid te geven om vooruitgang te maken.'

U SPREEKT RUSSISCH?

Hoewel mijn man, Daniil, en ik erg druk waren, besloten we vóór het einde van 2009 toch nog één keer naar de Prestontempel (Engeland) te gaan. Vanuit het Schotse dorpje waar we wonen, doen we er bijna zes uur en twee busritten over om bij de tempel te komen.

De geplande ochtend voor vertrek begon bewolkt en regenachtig, maar we keken ernaar uit om naar de tempel te gaan. Terwijl we bij het overstappen een extra uur moesten

wachten op de tweede bus, begon het hard te regenen en koud te worden.

Het vooruitzicht dat we snel in de tempel zouden aankomen, gaf ons echter een warm gevoel. Bij aankomst in Preston kregen we het sterke gevoel om direct door te gaan naar de tempel. We waren flauw van de honger en drijfnat, maar luisterden naar de Heilige Geest.

Bij de ingang van de tempel vroeg een vriendelijke tempelwerker naar onze tempelaanbeveling. Hij zette zijn bril af en keek nog eens naar de namen op onze aanbeveling.

‘Komt u uit Rusland?’ vroeg hij verbaasd.

‘Ja’, antwoorden we, lichtelijk verast door zijn reactie.

‘Dus u spreekt Russisch?’ vroeg hij.

‘Uiteraard’, zeiden we.

Hij pakte vervolgens de telefoon op en belde iemand.

Al snel kwam de tempelpresident naar ons toe. Door zijn brillenglazen

Bij aankomst in Preston (Engeland) kregen we het sterke gevoel om direct door te gaan naar de tempel.

heen zagen we dat hij tranen in zijn ogen had. 'Jullie zijn engelen van God!' zei hij met een glimlach, en vroeg ons hem te volgen. We liepen met hem mee en zagen weldra een verwarde jonge zendeling met tempelwerkers die om hem heen stonden.

De zendeling bleek afkomstig te zijn uit Armenië en Russisch te spreken. Hij was op zending geroepen naar het zendingsgebied Londen (Engeland) maar had nog geen Engels geleerd. Er was in het opleidingscentrum voor zendingen naast de tempel verder niemand die Russisch sprak. Die dag zou hij zijn begiftiging ontvangen, maar de tempelwerkers waren niet in staat om met hem te communiceren — tenminste, totdat er een drijfnat Russisch echtpaar binnenliep.

Daniël vroeg onmiddellijk of hij de jonge zendeling kon begeleiden. De zendeling was dolblij en vertelde ons later dat hij een bijzondere geest had gevoeld toen we aankwamen.

Ik ben dankbaar dat mijn man en ik ondanks ons drukke schema en het regenachtige weer toch hadden doorgezet om die dag naar de tempel te gaan, zodat we een Russischtalige zoon van God in Groot-Britannië konden helpen. Ik ben dankbaar voor tempelzegeningen, die ons leven met bijzonder licht en zingeving verrijken. Ik weet dat als we aan de ingevingen van de Heilige Geest gehoor geven, Hij ons naar onze hemelse Vader terug zal leiden — net zoals Hij mijn man en mij die dag naar het huis des Heren had geleid. ■

Anna Nikiticheva (Schotland)

IK MERKTE HEN NIET OP

Ik stuitte bij het lezen van het Boek van Mormon onlangs op de volgende vermaning: 'Waarom (...) laat gij de hongerigen en de behoeftigen en de naakten en de zieken en de ellendigen aan u voorbijgaan en merkt gij hen niet op?' (Mormon 8:39).

In plaats van het vredige en geruststellende gevoel dat ik doorgaans in de Schriften vind, werd ik overstelpt door een treurig gevoel. Ik had al langer door dat ik niet echt iemand ben die de noden van andere mensen ziet. Ik was zo in mijn eigen leven, mijn roepingen en mijn familie opgegaan, dat ik de moeilijkheden van anderen gewoon niet opmerkte.

Ik wist dat ik niet alles deed wat ik kon om 'elkaars lasten te dragen, opdat zij licht zullen zijn; (...) te treuren met hen die treuren; ja, en hen te vertroosten die vertroosting nodig hebben' (Mosiah 18:8-9). Ik wilde wel veranderen; ik wilde mijn leven wel beteren. Ik wist alleen niet hoe. Ik bad of de Heer me wilde helpen.

Mijn antwoord kwam op een onverwachte en ongewilde manier toen ik chronisch ziek werd. Al mijn drukke bezigheden vielen langzaam maar zeker weg. Naarmate de ziekte erger werd, moest ik mijn buitenactiviteiten, mijn roepingen en mijn kerkbezoek opgeven. Ik ben nu aan huis gebonden, ik ben eenzaam en ik voel dat niemand me opmerkt.

Ik bid dat de Heer me op een dag zal genezen. Wanneer Hij dat doet,

Ik bad of de Heer me wilde helpen om een beter mens te worden. Mijn antwoord kwam op een onverwachte en ongewilde manier.

beloof ik mezelf dat ik nooit meer zo blind zal zijn. Wanneer ik in de kerk aankom, zal ik om mij heen kijken wie er alleen zit en wie er die dag niet is. Ik zal elke week mijn schroom opzijzetten en iemand bezoeken die ziek of anderszins bezocht is of gewoon een vriendin nodig heeft. Ik zal mijn broeders en zusters elke dag liefhebben — niet alleen op zondag of tijdens kerkactiviteiten.

Ik zal de goedkeurende woorden van de Heiland indachtig zijn en ze hopelijk zelf mogen horen: 'In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan' (Matteüs 25:40). ■ Shelli Proffitt Howells (Californië, VS)

IK WILDE NIET OP ZENDING GAAN

Op elfjarige leeftijd gaf president Howard W. Hunter (1907–1995) mij op een regionale conferentie in Johannesburg (Zuid-Afrika) een hand en zei: 'Je zult later op zending gaan en een goede zendeling worden.'

De meeste jongemannen zouden die woorden altijd koesteren. Ik niet. De daaropvolgende tien jaar had ik geen verlangen om op zending te gaan. Ik hield me meer bezig met sport en mijn sociale leven. Ik dacht dat ik dat allemaal zou kwijtraken als ik twee jaar van mijn leven opgaf. In gesprekken met mijn gemeente- en ringpresident droeg ik stevast excuses aan

waarom ik niet op zending wilde gaan.

Toen ik 21 was en nog steeds geen verlangen had om op zending te gaan, zocht ik mijn familie op in Iowa in de Verenigde Staten. Ze waren daar het jaar ervoor naartoe verhuisd. In Iowa was ik in de gelegenheid om met de plaatselijke gemeente voor alleenstaanden naar de Winter Quarterstempel (Nebraska) te gaan. Ik was nog niet begiftigd, dus was ik van plan om dopen voor de doden te gaan verrichten.

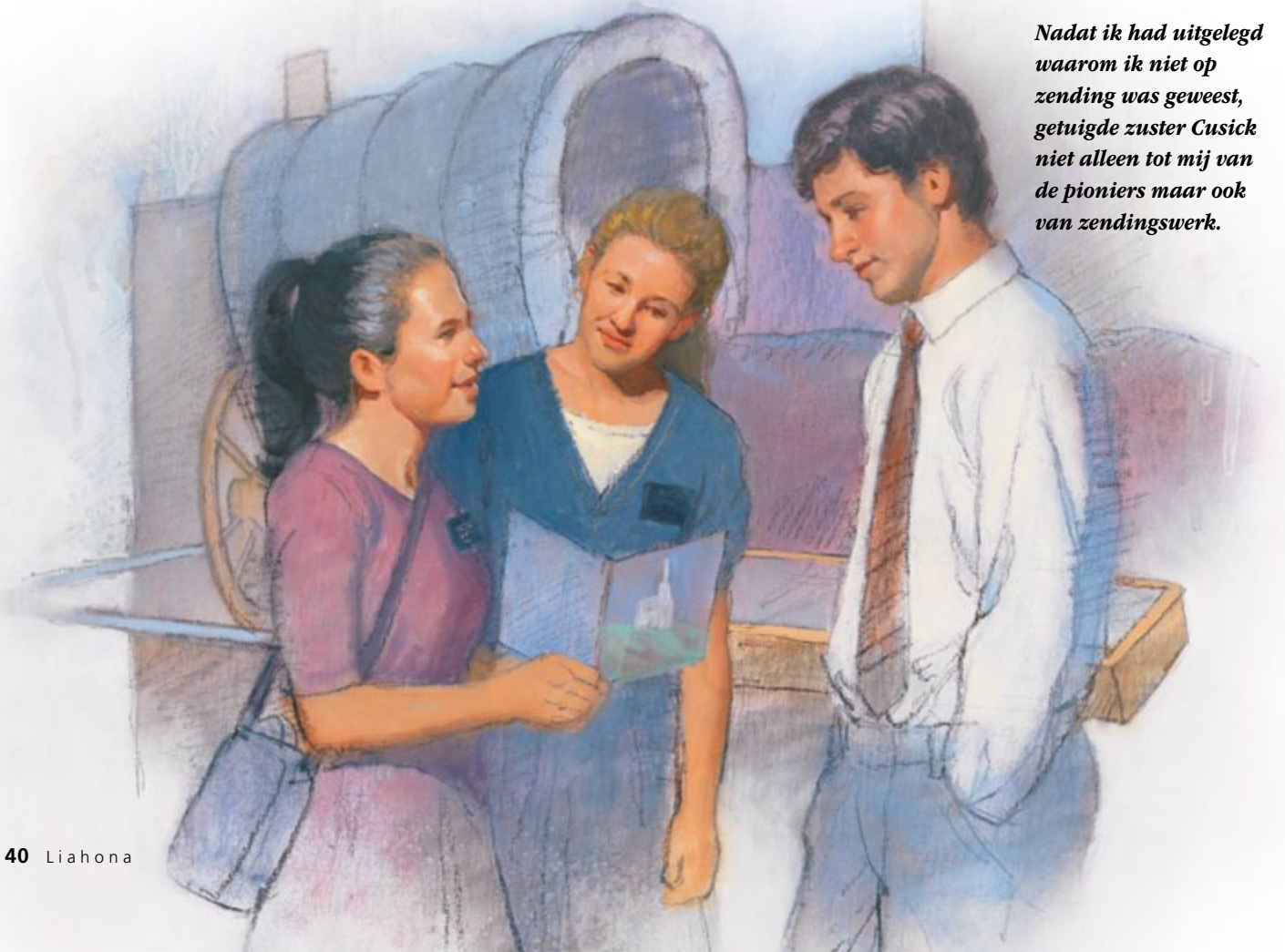
Bij aankomst in de tempel bleek er die middag geen doopdienst op het programma te staan. Ik dacht: Mooi is

dat, wat moet ik de komende twee en een half uur nu gaan doen?

Ik besloot naar het bezoekerscentrum over de mormoonse pioniersroute aan de overkant van de straat te gaan. Nadat ik een film van een kwartier over de pioniers had bekeken, werd ik door twee zendelingzusters begroet die me een persoonlijke rondleiding wilden geven. Ze vroegen wie ik was en ik vertelde ze iets over mezelf. Daarna vroeg zuster Cusick waarom ik geen zending had vervuld. De gebruikelijke excuses kwamen over mijn lippen. Zuster Cusick getuigde vervolgens niet alleen tot mij van de pioniers maar ook van zendingswerk.

Na de rondleiding zat ik in gedachten verzonken in de wachtruimte van

Nadat ik had uitgelegd waarom ik niet op zending was geweest, getuigde zuster Cusick niet alleen tot mij van de pioniers maar ook van zendingswerk.

de tempel. Opeens werden mijn excuses om niet op zending te gaan een verdoving van gedachten. De Geest getuigde sterk dat ik wel op zending moest gaan. Vanaf het moment dat ik met de zusterzendingen begon te spreken had er een complete ommekeer plaatsgevonden. De Geest getuigde tot mijn hart wat ik moest doen.

Maanden later kwam ik erachter dat de stille zachte stem zuster Cusick had ingefluisterd dat ik mijn eigen rondleiding moest krijgen. Ze wist niet waarom, maar de Heer had plannen met mij.

Ik ben op zending geroepen naar het zendingsgebied Ventura (Californië, VS) — het geweldigste zendingsgebied in de wereld — en heb daar enkele hele fijne vriendschappen gesloten die hopelijk in de eeuwigheid zullen voortduren. Ik had president Hunter tien jaar lang niet geloofd, maar hij wist precies waar hij het over had.

Mijn leven veranderde volledig omdat een zendelingzuster gehoor gaf aan de influisteringen van de Heilige Geest. ■

Neville Smeda (Californië, VS)

DE HEER IS MIJN LIED

Ik woonde in een stadje in Arizona waar overwegend heiligen der laatste dagen woonden, en werd dan ook vaak door zendingen en kerkleden over de kerk aangesproken. Ze nodigden mijn kinderen en mij regelmatig uit om naar de kerk te komen, de Schriften te lezen, of allebei. Ik had geen belangstelling om op hun uitnodigingen in te gaan, maar

bedankte hen altijd voor hun attentheid jegens mijn gezin.

Toen ik kennismaakte met de vrouw die later mijn echtgenote zou worden, zei ze dat ze lid van de kerk was. Ik bewonderde haar geestelijke instelling en stemde er mee in om mee naar de kerk te gaan als we eenmaal getrouwd waren. Ik hield me aan mijn woord en begon regelmatig mee te gaan. Ik genoot zelfs van de sfeer en onderlinge band die ik er aantrof. Maar hoewel ik de Schriften bestudeerde, naar de kerk ging en alleen en met mijn gezin bad, twijfelde ik toch aan het bestaan van God. Hoe hard ik ook mijn best deed, ik leek me maar niet van mijn agnostische afkomst te kunnen losmaken. Omdat ik me niet dicht bij God voelde dan daarvoor, sloeg ik alle uitnodigingen om me te laten dopen af.

Nadat ik zes jaar lang de kerk had bezocht, overleed mijn vader, die in het Amerikaanse leger had gediend, plotseling. Als familie wilden we graag dat er een taptoe werd gespeeld bij het graf. Ik werd ervoor gevraagd, omdat ik beroepsmuzikant ben. Ik had al bij honderden grafceremonies muziek gespeeld, maar ik wist dat ik deze uitvaartdienst van mijn vader anders zou beleven. Ik had ook tijdens de uitvaart van mijn moeder ervaren dat ik door de sterke emoties minder goed kon spelen. Ik nam me stellig voor dat mijn emoties deze keer niet weer de muziek zouden overschaduwen.

Enkele minuten voor de ceremonie begon, probeerde ik nerveus in te spelen. Na een paar oefennoten beseftte ik al dat het net als de vorige keer weer mis ging. Ik begon te huilen. Door het snikken kon ik niet goed ademen.

Hoe kon ik het lied ooit spelen?

Het ging me niet om de lof en eer voor mezelf, maar ik wilde mijn vader eer betonen. Toen ik begon te spelen, merkte ik dat ik niet helemaal kon inademen. Ik vroeg niet gauw om hulp, maar op dat moment zag ik geen andere uitweg. De eerste noot klonk nogal zwak. Van binnen smeekte ik mijn hemelse Vader: 'Alstublieft.' Bij het spelen van de tweede noot stroomden mijn longen vol lucht en kwam er een verbluffende, prachtige toon uit mijn hoorn. Het hele verdere stuk speelde ik ver boven mijn kunnen. Na de laatste noot was ik opeens buiten adem en snakte ik door mijn tranen heen naar lucht.

Als musicus weet ik waar ik wel en niet goed in ben. Eenvoudig gezegd had ik zelfs onder de gunstigste omstandigheden nooit zo goed kunnen spelen. Ik wist zeker dat mijn hemelse Vader mijn smeekbede had verhoord en me gezegend had met de kracht en het vermogen om mijn aardse vader te eren. Ik had een bijzonder getuigenis ontvangen dat onze hemelse Vader ons antwoordt op een manier die we kunnen begrijpen. Zijn antwoord in tijd van nood heeft me doen beseffen dat Hij altijd al klaarstond om met mij te communiceren.

Enkele maanden later wist ik mijn agnostische verleden van me af te schudden en ben ik lid van de kerk geworden. Hoewel de doop voor mij een geloofssprong was, wist ik dat mijn hemelse Vader me zou zegenen. Door mijn ervaring met de taptoe spelen weet ik dat Hij mijn gebeden zal beantwoorden op basis van mijn behoeften en begrip. ■

Tom Sullivan (Arizona, VS)

**Ouderling
Randall K. Bennett**
van de Zeventig

Volg DE PROFEET

Ik ontmoette de engel die later mijn vrouw werd tijdens een instituutfeestje op de tweede avond nadat ik van mijn zending was teruggekeerd. Hoewel Shelley en ik honderden kilometers van elkaar in Canada opgegroeid waren en elkaar nooit eerder gezien hadden, leerden we elkaar de daaropvolgende maanden goed kennen. Nadat ik haar drie keer ten huwelijk had gevraagd en steevast werd afgewezen omdat ze per se op zending wilde, zei ze uiteindelijk toch ja op mijn aanzoek toen ik haar beloofde dat we samen een zending zouden vervullen nadat we onze kinderen hadden grootgebracht. Op 22 december 1976 nam ze een verlovingsring in ontvangst.

In de dagen daarna hadden we echter allebei een onrustig gevoel — niet over ons aanstaande huwelijk, maar over de ring. Ik zal uitleggen waarom.

Een besluit om de profeet te volgen

In de weken vóór onze verloving hadden Shelley en ik heel wat af gepraat over de opvoeding van onze toekomstige kinderen en hoe ons huwelijk eruit moest zien. Uit die gesprekken kwam onder andere als rode draad naar voren dat we altijd de profeet wilden volgen.

Twee maanden voordat we ons verloofden, luisterden we naar veel toespraken op de algemene oktoberconferentie van 1976 die het beginsel van zelfredzaamheid onderstreepten. President Spencer W.

Kimball (1895–1985) en anderen hadden dat onderwerp de jaren daarvoor al voortdurend onder de aandacht gebracht. Shelley en ik hadden in onze jeugd allebei het belang van een eigen moestuin, een voedselvoorraad en voorbereid zijn op noodsituaties in het algemeen geleerd. Maar in die algemene conferentie leek het thema voorbereiding wel erg nadrukkelijk naar voren te komen. Sommige sprekers maakten melding van de doorbraak van de Tetondam en de resulterende overstroming in juni dat jaar. Barbara B. Smith (1922–2010), algemeen ZHV-presidente in die periode, sprak daar ook over en beklemtoonde het belang van zelfredzaamheid — in het bijzonder het aanleggen van een jaarvoorraad voedsel, wat in die tijd werd aangeraden.¹ President Kimball herinnerde de leden van de kerk in de slotbijeenkomst aan de passage in Lucas 6:46, waarin de Heiland zegt: ‘Wat noemt gij Mij Here, Here, en doet niet wat Ik zeg?’ President Kimball spoorde de heiligen vervolgens aan om de boodschappen van de conferentie mee te nemen naar ‘huis en (...) in hun toekomstige leven.’²

Na onze verloving klonken die boodschappen bij het overdenken van ons komende huwelijk en gezin nog na in onze oren. Zonder dat we het van elkaar wisten, dachten we allebei aan manieren om een voorraad te beginnen voor ons gezin. Om gehoor te geven aan de raad in die tijd, moesten we een jaarvoorraad voedsel aanleggen. Maar hoe

Een verlovingsring symboliseert doorgaans een verbintenis en wederzijdse toewijding. Maar voor mijn vrouw en mij symboliseerde het ontbreken van een verlovingsring onze verbintenis met en toewijding aan de Heer en zijn profeten.

pakten we dat in vredesnaam aan? We studeerden allebei — met nog jaren in het verschiet — en hadden niet veel geld. De Heilige Geest gaf ons, onafhankelijk van elkaar, hetzelfde antwoord: we moesten de verlovingsring verkopen.

Maar hoe kon ik Shelley ooit vragen om dat te doen? Ik had haar die ring *net gegeven*. Wat zou ze wel niet denken als ik haar vroeg de ring te verkopen zodat we wat haveremout, meel en rijst konden kopen? Intussen maakte zij zich ook zorgen. Hoe zou ik reageren, vroeg ze zich af, als ze mij zou voorstellen om de ring te verkopen die ik voor haar had uitgezocht? Zou ik me gekwetst voelen?

Maar de ingeving die we allebei gekregen hadden, was te sterk om

naast ons neer te leggen. Hoe meer we er ieder voor zich over nadachten, hoe meer de diamanten ring ons leek aan te staren. Toen Shelley het onderwerp een paar dagen na kerst aansneed, was ik opgelucht dat ze tot dezelfde conclusie was gekomen als ik. In velerlei opzichten was dit voorval een geweldige bevestiging voor ons allebei dat we met de juiste persoon in het huwelijk zouden treden. We voelden ons enorm gesterkt dat onze prioriteiten en waarden met die van elkaar en die van de profeet van God overeenstemden. Ik was erg dankbaar dat ze zo gewillig was een dergelijk offer te brengen om de profeet te volgen.

Begrijp me alsjeblift niet verkeerd en doe jullie ring alsjeblift niet van

de hand! Een verlovingsring kopen of dragen is niet verkeerd. Onze getrouwde kinderen hebben bijvoorbeeld allemaal een charmante en gepaste ring. Er zijn vele manieren waarop we de profeten en apostelen kunnen volgen en hun raad op onszelf toepassen. Maar omdat de Geest *ons* had ingegeven om de profeet te volgen door onze verlovingsring te verkopen, stonden wij in ons geval voor de keuze om de ring te houden of de profeet te volgen. Dat heeft ons geholpen om vanaf het allereerste begin twee patronen bij ons thuis te vestigen: de profeet volgen en gehoor geven aan de persoonlijke, geestelijke influisteringen die we ontvangen.

Reacties op onze beslissing

De juwelier waar ik de ring had gekocht, was nagenoeg de hele week na kerst gesloten. Maar bij de eerste gelegenheid nadat de winkel weer open was, sprak ik de eigenaar aan. Ik ging erheen met de gedachte dat ik het aankoopbedrag echt niet zou terugkrijgen. De ring was immers al gedragen en inmiddels dus tweedehands. Ik was op die reactie voorbereid, met de verwachting dat ik de gebruikte ring met groot verlies zou moeten verkopen. Maar tot mijn verbazing streek de juwelier zijn hand over het hart. Ik liep de winkel uit met contant geld in handen — en met een open mond van verbazing over de manier waarop de Heer de weg voor ons had bereid om gehoorzaam te zijn.

Niet iedereen was ingenomen met onze beslissing. Toen onze vrienden — waarvan sommigen ook lid van de kerk waren — hoorden wat we hadden gedaan en het leren bandje

om Shelleys vinger zagen dat ik voor haar had gemaakt, verklaarden ze ons voor gek. Andere vrouwen van Shelleys leeftijd konden niet geloven dat ze blijmoedig had gedaan wat ze had gedaan. Maar weinig mensen gaven hun steun of goedkeuring.

Shelley was echter sterk en wist dat alles goed met haar zou komen, wat anderen ook mochten denken. Haar vertrouwen kwam omdat ze wist dat ze de profeet volgde. En dat was belangrijker dan wat dan ook. Toch gaf de Heer ons een blijk van zijn tedere barmhartigheid in de vorm van twee vrienden die ons het gevoel gaven dat we niet alleen stonden.

Mijn vriend Bob en ik hadden Fran op de middelbare school met de kerk in aanraking gebracht. We gingen later alle drie op zending. Nadat Fran van haar zending was teruggekeerd, verloofde ze zich met Bob. Toen ze hun goede nieuws aan Shelley en mij mededeelden, bleek dat ze besloten hadden om geen verlovingsring te kopen maar voor dat geld ook een voedselvoorraad te willen inslaan. Met ons vieren vonden we het wel bijzonder dat de Geest ons op hetzelfde idee had gebracht. Ons besluit om gehoor te geven aan de Heilige Geest en de hedendaagse profeet gaf een extra dimensie aan onze vriendschap, die nu al meer dan veertig jaar duurt.

Zegeningen door gehoorzaamheid

Shelley en ik begonnen in januari 1977 basisvoedsel voor onze voorraad aan te schaffen en gingen daar stukje bij beetje mee verder tot we in april dat jaar in het huwelijk traden. Vóór

onze trouwdag bewaarden we het voedsel bij mijn ouders thuis.

Shelley droeg het leren bandje jarenlang als trouwring terwijl ik mijn bachelorstudie aan de universiteit afmaakte en daarna tandheelkunde ging studeren. Tijdens mijn opleiding zijn we als gezin vaak verhuisd. We raakten eraan gewend om onze blikken graan van flatje naar flatje, huis naar huis en woonplaats naar woonplaats mee te zeulen. Onze vrienden boden zich steeds minder enthousiast aan bij elke verhuizing, maar jaren later voelden we ons erg dankbaar dat we de raad van onze kerkleiders hadden opgevolgd.

Toen ik als tandarts was afgestudeerd en een eigen tandartspraktijk begon, hadden Shelley en ik twee kinderen en letterlijk geen financiële

middelen. Met dankbaar hart konden we leven van een deel van wat we de maanden vóór ons huwelijk aan voedselvoorraad hadden opgebouwd. Onze gehoorzaamheid aan profetische raad was ons na ruim tien jaar huwelijk opnieuw tot zegen toen ik een vervolgstudie had afgerond en me als orthodontist verder aan het bekwamen was. We zaten weer zonder geld maar hoefden onze boodschappen niet op de pof of met een creditcard te kopen. We smaakten de zegen dat we ons gezin (dat intussen vier kinderen telde) uit onze voorraad konden voeden.

Ook in latere jaren zijn we op velerlei manieren gezegend door aan het profetische woord gehoor te geven. We hebben geleerd dat we de leringen van de profeten en apostelen

*Steeds weer
hoefden we onze bood-
schappen niet op de pof of
met een creditcard te kopen.
We smaakten de zegen dat we
ons gezin uit onze voed-
selvoorraad konden
voeden.*

of de zin ervan niet in twijfel moeten trekken. We hebben geleerd dat we door hun raad op te volgen — en wel direct — gezegend worden.

Leren luisteren naar het profetische woord

Sommigen noemen onze daden misschien blinde gehoorzaamheid. Maar we hebben de persoonlijke belofte van de Heer dat de profeten ons nooit zullen misleiden.³ Met die kennis luisteren we naar hun woorden alsof die uit de mond van de Heer zelf komen (zie LV 1:38).

We hebben ook geleerd dat hedendaagse profeten ons doorgaans *uitnodigen* om iets te doen. Ze gebruiken niet vaak woorden als *gebieden* of *vermanen*. Zij spreken ons vriendelijk en minzaam toe, maar dat biedt ons geen excuus om hen niet te volgen. De keren dat Shelley en ik uitnodigingen als geboden hebben opgevat, zijn ons altijd tot zegen gebleken.

We hebben ook geleerd hun aanwijzingen te onderscheiden door te letten op uitdrukkingen als 'Ik heb erover nagedacht (...)' of 'iets wat me bezighoudt, is (...)' of 'Ik voel me gedrongen om te zeggen (...)' of 'Mijn advies hierover zou zijn (...)' of 'Ik hoop dat (...)'. Deze en andere woorden van die strekking attenderen ons op wat er in het hoofd en het hart van de gezalfde dienstknechten van de Heer omgaat.

Nog iets wat ons in het bijzonder opmerkzaam maakt op de stem van de Heer, is wanneer onze profeten en apostelen andere profeten of apostelen citeren. De Heer heeft gezegd dat zijn woord op de verklaring van twee

of drie getuigen zal vaststaan (zie 2 Korintiërs 13:1; LV 6:28).

Aangezien de boodschap van zelfredzaamheid in die algemene conferentie vóór onze verloving zo vaak werd herhaald, voelden mijn vrouw en ik dat de boodschap in het bijzonder voor ons op dat moment van belang was. We werden geïnspireerd om die raad op een zichtbare manier op te volgen. De profeet volgen gaat echter niet altijd over uiterlijk vertoon van toewijding. Onze gehoorzaamheid blijkt vaak op kleinere, meer persoonlijke manieren. Of anderen nu wel of niet van onze gehoorzaamheid afweten, de Heer weet dat wel. En Hij zal ons zegenen voor onze gehoorzaamheid en wegen openen om dat mogelijk te maken.

Shelley draagt tegenwoordig een traditionele trouwring; maar ze heeft haar leren bandje al die jaren zorgvuldig bewaard. Het is voor ons een symbool van ons vroege besluit om de raad van de profeet, president Thomas S. Monson, altijd in ons gezinsleven tot uiting te laten komen. Nu we onze kinderen hun kinderen zien grootbrengen, zijn we dankbaar dat ook zij het trouw volgen van de profeten in hun gezinsleven verweven. Die gehoorzaamheid beschouwen wij als een heerlijk erfgoed. Ze is een even tastbaar symbool van onze toewijding aan onze verbonden als een verlovingsring dat geweest zou zijn. ■

NOTEN

1. Zie Barbara B. Smith, 'She Is Not Afraid of the Snow for Her Household', *Ensign*, november 1976, pp. 121–122.
2. Spencer W. Kimball, 'A Program for Man', *Ensign*, november 1976, p. 110.
3. Zie Harold B. Lee, 'The Place of the Living Prophet, Seer, and Revelator' (toespraak tot CES-personeel, 8 juli 1964), p. 13; Marion G. Romney, Conference Report, oktober 1960, p. 78; *The Discourses of Wilford Woodruff*, samengesteld door G. Homer Durham (1946), pp. 212–213.

Shelley draagt tegenwoordig een traditionele trouwring; maar ze heeft het leren bandje (zie onder) al die jaren bewaard. Het is voor ons een symbool van ons vroege besluit om de profeet te volgen.

Kun je je onbeperkt bekeren? Als ik voor hetzelfde steeds weer vergeving moet vragen, komt daar dan uiteindelijk een keer een einde aan?

Er zijn twee dingen die je moet onthouden: (1) Gods genade is inderdaad oneindig, en (2) oprechte bekering betekent dat je je zonden verzaakt.

Eenzijds is vanwege de oneindige verzoening van Jezus Christus bekering voor iedereen weggelegd, ook voor wie herhaaldelijk dezelfde fouten hebben gemaakt. De profeet Alma heeft gezegd: 'Zie, Hij nodigt alle mensen uit, want de armen der barmhartigheid zijn naar hen uitgestrekt, en Hij zegt:

Bekeert u, en Ik zal u aan nemen' (Alma 5:33).

Anderzijds leerde de profeet Joseph Smith ons: 'Bekering is iets waar we niet elke dag lichtvaardig mee om kunnen blijven gaan. Dagelijkse overtreding en dagelijkse bekering mishagen God.' (*Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* [2007], p. 79.)

Dus wat is de sleutel tot bekering? De Heer heeft aan Joseph Smith geopenbaard: 'Hierdoor zult gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert — zie, hij zal ze belijden en ze verzaken' (LV 58:43). En Alma heeft gezegd: 'Voorzeker zal eenieder die zich bekeert barmhartigheid vinden; en wie barmhartigheid vindt *en volhardt tot het einde*, die zal behouden worden' (Alma 32:13; cursivering toegevoegd).

Met andere woorden, je moet je zonden belijden en verzaken en proberen tot het einde van je leven trouw te blijven. Als je moeite hebt om een bepaalde zonde te overwinnen, maak

jezelf dan niet wijs dat er een beperking is aan het aantal keren dat je je oprecht kunt bekeren. Zoek hulp bij je ouders en je bisschop of gemeentepresident. Hun liefde, steun en advies kunnen je helpen om de zonde uit je leven te bannen en dichter tot je hemelse Vader en Jezus Christus te komen. ■

Kunnen niet-leden van het avondmaal nemen?

Zoals je weet zijn het brood en het water van het avondmaal bedoeld voor kerkleden, zodat die hun doopverbonden kunnen hernieuwen. We moeten tijdens de avondmaalsdienst echter op geen enkele wijze verhinderen dat niet-leden van het avondmaal nemen.

Het is goed om vrienden en familieleden die geen lid van de kerk zijn voor de kerkdiensten uit te nodigen. We willen dat ze zich daarbij welkom en op hun gemak voelen. Het zou helpen als je ze op de avondmaalsdienst voorbereidt door het doel van het avondmaal toe te lichten en wat er tijdens de dienst gebeurt. Als ze vragen of ze van het avondmaal moeten nemen, zeg dan gewoon dat de keuze

aan hen is, maar dat het bedoeld is voor de leden van de kerk, die daarmee hun doopverbonden hernieuwen.

Ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: 'De verordening van het avondmaal maakt van de avondmaalsdienst de heiligste en belangrijkste bijeenkomst in de kerk.' ('De avondmaalsdienst en het avondmaal' *Liahona*, november 2008, p. 17.) We dienen niet-leden te helpen om deze belangrijke verordening te begrijpen, en er tevens voor te zorgen dat ze zich in onze bijeenkomsten op hun gemak voelen. ■

Hebben dieren een geest? Wat gebeurt er met ze na de dood?

Ja, dieren hebben een geest (zie LV 77:2-3). Natuurlijk bestaat er een groot verschil tussen de geest van dieren en onze geest — wij zijn letterlijk zonen

en dochters van onze hemelse Vader en zij niet.

Volgens de profeet Joseph Smith zijn er in elk geval meer diersoorten in de hemel. Hij zei:

'Johannes zag vreemd uitziende dieren in de hemel; (...) ze waren daar en verheerlijkten God. (...) (zie Openbaring 5:13.) (...)

'Ik veronderstel dat Johannes daar schepsels zag in duizend gedaantes, die verlost waren op tienduizend maal tienduizend aardes zoals de onze — vreemde dieren waarvan wij geen voorstelling hebben: die zijn allemaal in de hemel te vinden. Johannes leerde dat God Zichzelf verheerlijkte door alles te verlossen wat Hij had gemaakt, hetzij dieren, vogels, vissen of mensen. En Hij zal Zichzelf door hen verheerlijken.' (*History of the Church*, deel 5, p. 343.)

Dus, ook al begrijpen we niet volledig wat er met dieren gebeurt nadat ze sterven, we geloven wel dat er hun een of andere vorm van heil en onsterfelijkheid staat te wachten. ■

ZORG GOED VOOR
**JOUW
TEMPEL**

Gezonde keuzes maken jou gezond.
(Zie LV 89.)

Amos 3:7

Dit vers leert ons over de essentiële rol van profeten.

De Here HERE

‘Omdat onze Vader zijn kinderen liefheeft, zal Hij ons niet laten raden naar wat het belangrijkste is in dit

leven, wanneer onze oplettendheid geluk tot stand kan brengen of onze onverschilligheid verdriet kan veroorzaken. Soms laat Hij iemand die dingen rechtstreeks, door inspiratie, weten. Maar daarnaast zal Hij ons die belangrijke zaken door middel van zijn dienstknechten overbrengen. (...) Dat doet Hij zodat ook wie geen inspiratie kunnen voelen, er kennis van kunnen nemen, als ze maar willen luisteren, en weten dat hen de waarheid is verteld en ze gewaarschuwd zijn.’

President Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium, ‘The Family’, *Liahona*, oktober 1998, p. 12; *Ensign*, februari 1998, p. 10.

Hij openbaart

Hoe communiceert de Heer met zijn profeten? Dat gebeurt op velerlei manieren, zoals:

- Inspiratie door de Heilige Geest (zie 2 Petrus 1:21).
- Dromen, gezichten en visioenen (zie Numeri 12:6; 1 Nephi 8:2).
- Bezoeken van hemelse wezens (zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:16–17; LV 110:8).

Zijn knechten, de profeten

‘In de Schriften wordt herhaaldelijk verklaard dat de Heer zijn geboden door middel van

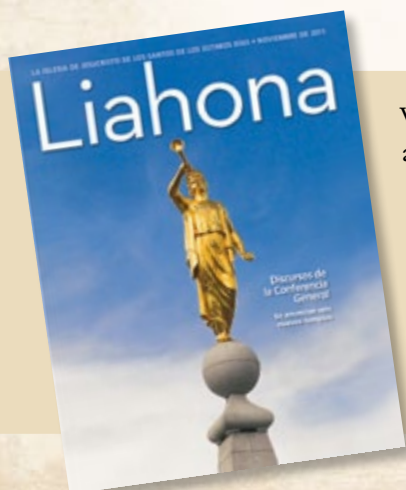
profeten aan de mensenkinderen geeft. Geen comité, samenkomst of welk gezag dan ook heeft het recht Hem leerstellingen te dicteren die in strijd zijn met zijn wet. Gods eeuwige zegeningen krijgt men alleen als men gehoorzaam is aan het woord van de Heer zoals dat geopenbaard is aan zijn heilige profeten.’

Ouderling L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf Apostelen, ‘Wij geloven alles wat God heeft geopenbaard’ *Liahona*, november 2003, p. 88.

Zijn raad

Het oorspronkelijke Hebreeuwse woord in de Bijbel betekent *raad* in de zin van de plannen en doeleinden die de Heer heeft, ofwel zijn beraadslagingen en bedoelingen.

worden, dat het niet siddere? Zal er een kwaad in de stad zijn, dat de HEERE niet doet? a Jes. 45:7. Klgld. 3:37,38. 7 Gewis, de Heere HEERE zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten, de profeten, geopenbaard heeft. 8 De leeuw heeft gebuld, wie zou niet vrezzen? De Heere HEERE heeft gespro...

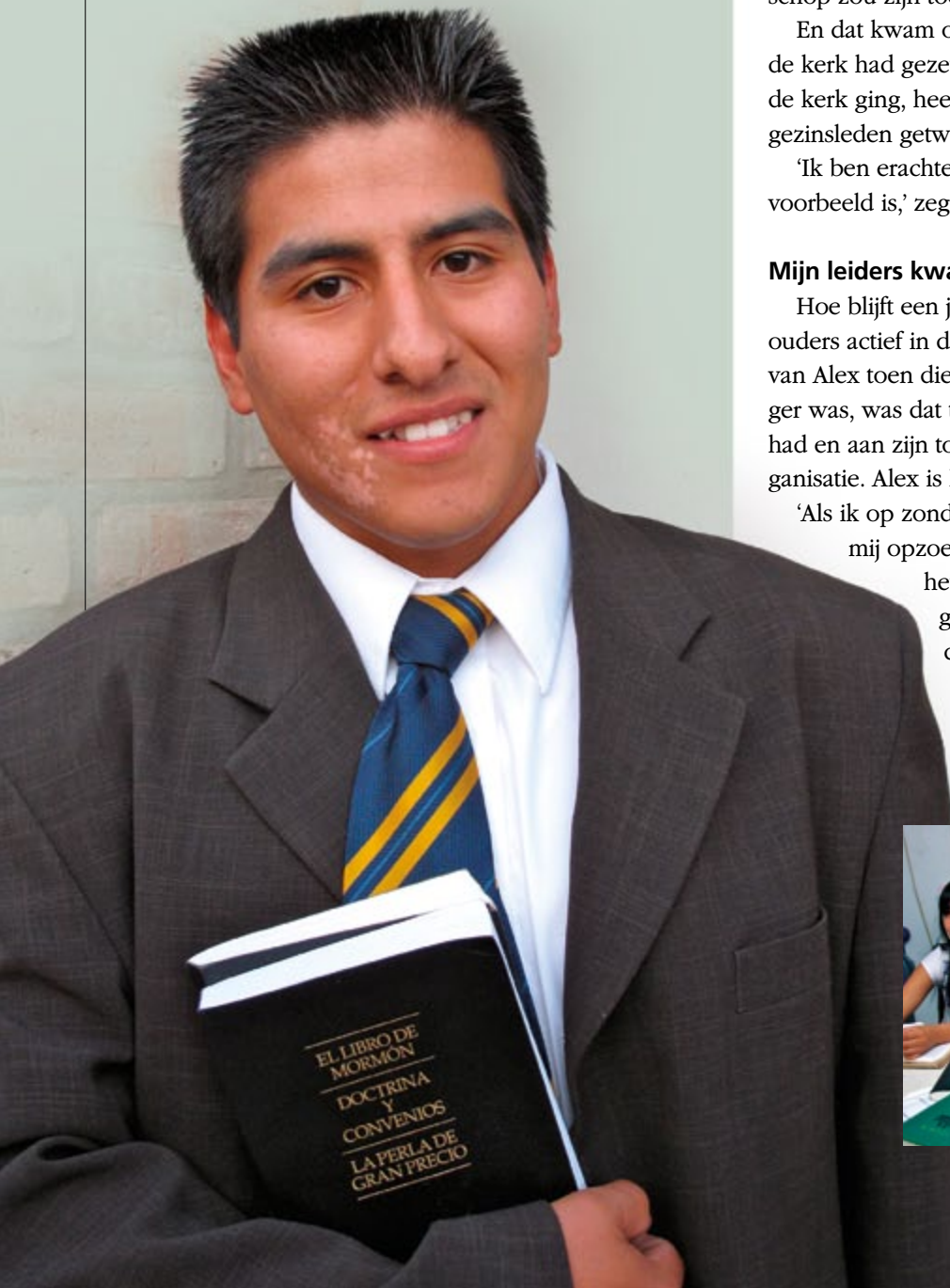

Wat hebben hedendaagse profeten en apostelen ons recent gevraagd te doen? Neem de laatste conferentietoespraken door (zie conference.lds.org) en schrijf bijvoorbeeld in je dagboek op wat je naar aanleiding van de woorden van de dienstknechten van de Heer voelt dat je moet doen.

Noot van de redactie: deze pagina is niet bedoeld als allesomvattende uitleg van de gekozen tekst, maar als uitgangspunt voor persoonlijke studie.

ALEX' uitsteke

Alex Escobar hield zijn licht omhoog, wat thuis een groot, eeuwig verschil maakte.

Toen Alex Escobar acht jaar geleden leraar in het Aäronisch priesterschap was, nam hij zich voor om een voltijdzending te vervullen. Hij zal het toen niet voor mogelijk hebben gehouden dat zijn vader zijn bisschop zou zijn toen Alex het zendingsveld inging.

En dat kwam omdat Alex' vader al jaren geen voet in de kerk had gezet. Maar Alex, die in die tijd alleen naar de kerk ging, heeft nooit aan zijn vader, of aan de andere gezinsleden getwijfeld.

'Ik ben erachter gekomen hoe belangrijk een goed voorbeeld is,' zegt hij.

Mijn leiders kwamen mij opzoeken

Hoe blijft een jongeman zonder ruggensteun van zijn ouders actief in de kerk? Volgens Mario Sayas, de bisschop van Alex toen die een jonge Aäronisch-priesterschapsdrager was, was dat te danken aan het getuigenis dat Alex had en aan zijn toegewijde leiders in de jongemannenorganisatie. Alex is het daarmee eens.

'Als ik op zondag niet verscheen, kwamen mijn leiders mij opzoeken,' zegt hij. 'Stukje bij beetje leerde ik het evangelie kennen en kreeg ik een sterk getuigenis. Een andere reden dat ik naar de kerk bleef gaan, was dat ik wist dat we alleen door het evangelie van Jezus Christus geluk zouden vinden.'

Het bereiken van dat doel betekende dat hij sterk moest zijn, zelfs als

nde voorbeeld

zijn kerkvrienden in Córdoba (Argentinië) wankelden.

‘Er zijn zoveel verleidingen om het woord van wijsheid en de wet van kuisheid te overtreden,’ zegt Alex, die kracht putte uit de raad die hij van bisschop Sayas kreeg. ‘Hij zei: “De enige manier om in aanmerking te komen voor een goede vrouw is zelf een goede man te zijn.” Dat heeft mij veel geholpen.’

Alex’ getuigenis nam verder toe toen hij droomde dat hij op een voltijdzending werd geroepen. Hij begon zich voor te bereiden, maar wachtte niet met het uitdragen van het evangelie tot zijn 19de. Hij begon thuis.

‘Alex bad altijd voor zijn familie,’ zegt bisschop Sayas. ‘En hij moedigde altijd zijn oudere broers aan om mee naar de kerk te gaan. De familie Escobar is dankzij Alex teruggekomen.’

‘Ik was de dwarsligger’

Als Alex’ vader, René, terugdenkt aan de dertien jaar dat hij niet naar de kerk ging, betreurt hij alles wat hij heeft gemist.

‘Die jaren waren heel moeilijk,’ zegt hij. ‘Soms kon ik niet anders dan aan de tijd denken die verloren ging door niet het prachtige leven te leiden dat het evangelie te bieden heeft.’

De familie Escobar was in Córdoba lid van de kerk geworden, toen Alex nog een kind was. Ze bleven actief totdat ze kort na Alex’ doop teruggingen naar hun geboorteland, Bolivia. Terug in Bolivia vergaten zij ‘wat het evangelie voor hen betekende,’ zegt René.

Toen ze twee jaar later weer naar Córdoba verhuisden, ging Alex’ moeder, Carmen, af en toe naar de kerk met de vier kinderen. Maar René, een enthousiast voetballer, bracht de zondag slapend door om de vermoeidheid van de wedstrijd van zaterdag en de bijbehorende bezigheden — bezigheden die vaak in strijd waren met het woord van wijsheid.

‘Ik was de dwarsligger,’ zegt hij. ‘Soms waande ik mij volkomen verloren, wat we meestal denken als we het gezelschap van de Geest niet meer voelen.’

Wat René tot bezinning bracht was het besef dat zijn kinderen leden onder zijn voorbeeld. ‘Mijn zoons waren halve wezen die op eigen houtje naar de kerk gingen, omdat hun vader niet actief was,’ herinnert hij zich.

‘Ik begon mijn leven in een ander licht te zien toen ik nadacht over de weerslag die het op mijn kinderen had,’ zegt René, die dankbaar is dat de kracht van de verzoening hem in staat stelde zich te bekeren. ‘Ik besepte dat ik het er niet goed vanaf bracht als vader. Dat alles bracht mij ertoe om mij tot de Heer te wenden, op mijn knieën te gaan en zijn hulp in te roepen.’

René’s getrouwheid en getuigenis groeiden, waarna er een aantal roepingen volgden. Een paar jaar na zijn terugkeer in de kerk kreeg hij het gevoel dat de Heer hem op een belangrijke nieuwe roeping had voorbereid.

‘Het resultaat is dat mijn vader nu mijn bisschop is,’ zegt Alex.

Het belang van een goed voorbeeld

Toen Alex werkzaam was in het zendingsgebied Resistencia (Argentinië) werd hij thuis door iedereen gemist, maar ze waren dankbaar dat hij het evangelie verkondigde. En ze zijn dankbaar dat ze in 2009 in de Buenos Airestempel (Argentinië) aan elkaar verzegeld zijn.

‘Het was Alex die, met andere leden uit de wijk, aan ons bleef werken,’ zegt Carmen. ‘Ze zeiden dat Alex altijd bad of zijn ouders naar de kerk mochten terugkeren. We zijn dankbaar dat hij de hoop niet heeft opgegeven.’

Bisschop Escobar is blij dat Alex de eerste zending was die hij als bisschop voor een zending kon voordragen. ‘Het is heerlijk om een zoon in het zendingsveld te hebben,’ zegt hij. ‘We misten hem allemaal, maar ik miste hem het meest. Hij is degene die mij door dik en dun gesteund heeft.’

Als heiligen der laatste dagen het goede voorbeeld geven, zegt Alex, zal dat anderen uiteindelijk opvallen. ‘Als we gelukkig en tevreden in de kerk zijn, zullen anderen willen delen in ons geluk. Als we volhouden en verder gaan, kunnen er wonderen gebeuren.’ ■

**Ouderling
Richard G. Scott**
van het Quorum
der Twaalf Apostelen

HOE KUNNEN WE HET MEEST PROFITEREN VAN ONS TEMPELBEZOEK?

De leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen leven in de gezegende tijd dat de Heer zijn profeten geïnspireerd heeft om wereldwijd meer heilige tempels te laten bouwen.

Ik hou van jullie, vandaar dat ik geen blad voor de mond zal nemen. Ik heb vaak gezien dat leden zich grote offers getroosten om naar een afgelegen tempel te gaan. Maar als er een tempel in de buurt of op korte afstand wordt neergezet, gaan velen er niet geregeld naartoe. Ik heb een suggestie om te voorkomen dat u zich er door kleinigheden vanaf laat houden om naar de tempel te gaan. Stel een specifiek doel om, afhankelijk van je omstandigheden, geregeld naar de tempel te gaan en aan de verordeningen deel te nemen. Laat niets of niemand je daarna afbrengen van je doel. Een dergelijk doel garandeert dat wie dicht bij een tempel wonen net zo gezegend worden als wie een lange reis naar de tempel maken.

Ik raad je aan zelf te beslissen hoe vaak je gaat om baat te hebben

bij de verordeningen die in onze tempels worden aangeboden. Is er iets belangrijker dan in de tempel aan de verordeningen deelnemen? Kan iets grotere betekenis hebben en meer vreugde en geluk brengen dan aan de tempelverordeningen deelnemen?

Ik geef nu aanvullende suggesties om meer baat te hebben bij je bezoek aan de tempel.

- Begrijp de leer in verband met de tempelverordeningen, in het bijzonder het belang van de verzoening van Jezus Christus.¹
- Overdenk je relatie tot Jezus Christus en zijn relatie tot onze hemelse Vader terwijl je aan de tempelverordeningen deelneemt. Deze eenvoudige daad zal je meer begrip geven van het verheven karakter van de tempelverordeningen.
- Uit altijd je dank in gebed voor de weergalozе zegeningen die uit de tempelverordeningen voortvloeien. Laat je Vader in de hemel en zijn geliefde Zoon elke

dag door je wijze van leven zien hoeveel die zegeningen voor je betekenen.

- Plan geregeld tempelbezoek in.
- Zorg dat je op tijd bent, zodat je je in de tempel niet gehaast voelt.
- Doe je horloge af als je het huis des Heren binnengaat.
- Volg met hart en ziel elk onderdeel van de verordening.
- Wees de persoon indachtig voor wie je aan de plaatsvervangende verordening deelneemt. Bid dat hij of zij het belang van de verordeningen inziet en waardig is of zal worden om er baat bij te kunnen hebben.

Als ik een koor hoor zingen tijdens een tempelinwijding, ervaar ik soms een gevoel zo verheven dat het mijn hart en ziel in vervoering brengt. Dan sluit ik mijn ogen en meer dan eens zie ik dan in gedachten een grote schare die begint bij de tempel en uitzwermt over de hemel. Voor mij staat dat voor de vele geesten die wachten tot het plaatsvervangende werk voor

hen in dat heiligdom wordt gedaan en die verheugd zijn dat er eindelijk een plek is waar ze van de boeien kunnen worden bevrijd die hun eeuwige vooruitgang tegenhouden. Maar dan moet je wel het plaatsvervangend werk voor hen doen. Je zult de gegevens van je voorouders moeten opzoeken. Het nieuwe FamilySearch-programma maakt dat eenvoudiger dan ooit. De gegevens

van je voorouders moeten worden opgezocht en ingevoerd, waarna je naar het huis des Heren gaat om aan de verordeningen deel te nemen.

Wat schenkt tempelwerk toch veel vreugde! ■

Naar een toespraak gehouden tijdens de algemene aprilconferentie van 2009.

NOOT

1. Je kunt daarmee beginnen door de afdelingen 88, 109, 131 en 132 van de Leer en Verbonden te bestuderen.

Kan iets grotere betekenis hebben en meer vreugde en geluk brengen dan aan de tempelverordeningen deelnemen?

ALLEEN MAAR **NIET** **ALLEEN**

Joshua J. Perkey

Kerktijschriften

*Waar je ook woont,
soms voel je je anders
dan andere mensen.
Wanneer dat gebeurt,
moet je vooral je doelen
voor ogen houden en het
goede doen.*

De achttienjarige Juan Cabrera uit Cuenca (Ecuador) weet wat het is om anders te zijn. Hij is een van slechts een handjevol leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in een stad van om en nabij een half miljoen mensen, en de druk om aan verleidingen toe te geven is behoorlijk groot. Maar Juan weet dat er een bron van kracht bestaat die groter is dan welke verleiding dan ook.

Leren je doelen voor ogen te houden

Juans ouders leerden hem als kind de normen te volgen die hem tot zegen zijn. Die hebben hem geholpen om zijn talenten te ontwikkelen. ‘Van jongs af aan stelde ik doelen in het jeugdwerk en in de jongemannen om muziekinstrumenten te leren spelen’, legt hij uit. ‘Ik speel viool, fluit, piano en nu ook gitaar. De gitaar vind ik nog het leukst.’

Juan heeft zich ook persoonlijke doelen gesteld aan de hand van *Mijn plicht jegens God vervullen*. In de loop der jaren heeft hij aan taekwondo, zwemmen en turnen gedaan. Hij was zelfs lid van het hardloopteam van zijn school.

‘Ik leer graag. Daarom ben ik altijd de uitdaging aangegaan om een nieuw instrument of sport onder de knie te krijgen, om iets nieuws te leren’, zegt hij.

Die doelen waren tevens onderdeel van een groter doel. ‘Alles wat ik heb gedaan, alles wat ik heb geleerd, alle lichamelijke voorbereiding, alle doelen die ik heb gesteld — alles was gericht op mijn doel om op zending te gaan’, legt hij uit. ‘En op zending gaan is weer onderdeel van nog een doel: in de tempel verzegeld worden en een goede echtgenoot worden.’

Nee leren zeggen

Zelfs met al die doelen voor ogen weet Juan dat het niet gemakkelijk is om de juiste koers te houden. Een paar jaar geleden trok hij zich enorm op aan de oudere jongemannen in

zijn wijk. Maar de meesten van hen zijn verhuisd of behoren inmiddels tot het ouderlingenquorum. Daardoor bleven er voor Juan maar weinig vrienden in de kerk over om hem op moeilijke momenten te steunen. Op die momenten zocht Juan kracht bij zijn ouders en de andere gezinsleden — en bij zijn hemelse Vader.

‘Je voelt je soms een beetje alleen omdat je andere normen hebt, anders leeft, anders met mensen omgaat en andere dingen in het leven zoekt. ‘Maar in werkelijkheid’, voegt Juan vastberaden toe, ‘sta je er nooit alleen voor. Bidden kan altijd, en we kunnen altijd dichter tot onze hemelse Vader komen. Ik heb altijd gebeden om de kracht om het goede te doen en om de moed om het tegen mijn vrienden te zeggen wanneer ze verkeerde dingen doen.’

‘En weet je wat?’ gaat hij verder. ‘Mijn vrienden zeggen wel eens dat ze mijn voorbeeld en de kracht die ik toon om nee te zeggen bewonderen.’

Pal staan

Sommige verleidingen op Juans pad waren gemakkelijk te weerstaan. Hij kon gemakkelijk nee zeggen toen een vriend hem alcohol aanbood. Dat was een duidelijke overtreding van de geboden.

‘Maar bij tijd en wijle zijn de verleidingen subtieler’, legt Juan uit. ‘Volgens de Schriften komen ze soms in vermomming [zie Matteüs 7:15]. De verleidingen lijken soms niet erg omdat er schijnbaar geen specifiek gebod mee overtreden wordt. Juist dan moet je bidden om alert te zijn

op wat er gaande is zodat je niet in de war raakt. De Geest heeft me er vele malen op gewezen dat iets niet goed is of op mensen die me willen overhalen om iets slechts te doen.’

Nu Juan zich op zijn zending voorbereidt, heeft hij enkele nieuwe vrienden in de kerk gemaakt die hem steunen.

‘Ik ben nu ook een voorbeeld voor andere jongeren, en dat is een zegen voor mij’, zegt hij. ‘Daardoor begrijp ik beter dat alle inspanningen om sterk en trouw te blijven de moeite waard zijn.’ ■

Helemaal boven: Juan met de rest van het gezin. Boven: een van de vier rivieren die door Cuenca stromen.

Stephanie Gudmundsson

MIJN ALLEDAAGSE GETUIGENIS

Mijn getuigenis komt door het evangelie dagelijks na te leven en niet door één wonderbaarlijke gebeurtenis.

Toen ik opgroeide, wachtte ik altijd op een wonderbaarlijk moment als bewijs voor mezelf dat ik een getuigenis had. Ik hoorde het ene verhaal na het andere over wonderbaarlijke gebeurtenissen waardoor mensen zonder twijfel wisten dat het evangelie waar is. De verhalen liepen uiteen van ontcoming aan verleiding of gevaar tot honderden mensen die door kleine en eenvoudige daden tot de kerk waren gebracht. Of momenten waarop de Schriften openvielen en antwoord gaven op de dilemma's van het leven. Mijn lieblingsverhalen gingen over mensen die in de nacht naar huis gingen en pas de volgende dag bemerkten aan welke gevaren ze ontsnapt waren. Ik hoorde ook verhalen over wonderbaarlijke genezingen en beschermengelen. Ik kon nauwelijks wachten op mijn beurt om iets dergelijks mee te maken. Ik verwachtte dat ik engelen en lichten zou zien die mijn getuigenis van de kerk kwamen bevestigen.

Mijn ouders leerden me te bidden, naar de kerk te gaan, in de Schriften te lezen, me fatsoenlijk te kleden, een rein leven te leiden zonder wereldse invloeden, en op de Heer te vertrouwen. Ik had genoeg zelfvertrouwen om goed te leven. Ik wilde alleen kunnen aantonen dat ik een getuigenis had en dat mensen dat zouden opmerken.

Op de gezinsavond of in de zondagsschool oefenden we met zinnen als tegenwicht tegen de groepsdruk. Ik

kon niet wachten om die woorden in het echt te gebruiken. Ik stelde me bijvoorbeeld voor dat ik met een clubje vrienden en vriendinnen was. Iemand kwam met alcohol op de proppen en liet de fles rondgaan. De bierfles bereikte mij en alle ogen waren op mij gericht. De druk nam zienderogen toe. Ik zou dan opstaan en zeggen: 'Nee! Ik ben mormoon, en ik drink niet!' Alle kinderen zouden versteld staan. Ik zou onder de grootste druk niet bezwijken. Het feestje was al snel over en een bijzonder iemand in de groep kwam me vertellen dat ik zo veel indruk op hem had gemaakt met mijn ferme standpunt, dat hij meer over mijn kerk wilde leren. Engelen zouden dan halleluja zingen en ik zou met licht worden vervuld.

Dat is echter nooit gebeurd. Niemand heeft me ooit in die verleiding gebracht. Ze kenden mijn normen kennelijk al door de manier waarop ik leefde. Tot mijn teleurstelling kwam mijn 'moment van glorie' maar nooit opdagen.

Maar nu weet ik dat een getuigenis niet door de verschijning van engelen hoeft te komen. Mijn getuigenis komt door het evangelie dagelijks na te leven, het getuigenis van de Heilige Geest te voelen en de eenvoudige zegeningen te genieten die uit gehoorzaamheid voortvloeien.

Ik weet wie ik ben. Ik weet dat God van me houdt. Ik weet dat de Heiland verzoening voor mijn zonden heeft gebracht. Dat is mijn getuigenis. Die kennis schenkt mij gemoedsrust.

Ik kan niet zeggen dat ik een wonderbaarlijk moment heb beleefd waarna ik wist dat de kerk waar was. Maar ik ben blij dat ik weet dat ik *wel* een getuigenis heb. Dus tot dat moment waarop ik engelen zal zien, ben ik tevreden met een redelijk normaal leventje en de simpele zegen dat ik weet dat het evangelie waar is. ■

EEN INSPIRERENDE SCHRIJFTTEKST

Wanneer mijn moeder ons een inspirerende boodschap uit de Schriften wil geven, haalt ze altijd Alma 37:37 aan. Ze heeft het al zo vaak aangehaald, dat we de woorden uit ons hoofd met haar opzeggen wanneer ze begint te lezen.

Ik heb me vaak afgevraagd waarom ze ons die tekst steeds voorhoudt — ja, we weten al dat we moeten bidden en dankbaar zijn in ons dagelijks leven. Maar ik werd vooral geraakt toen ik eindelijk doorhad dat mijn moeder toen ik nooit wilde laten vergeten dat onze hemelse Vader en Jezus Christus altijd over ons waken. In moeilijke tijden vergeet ik nooit om die tekst te lezen. Ik bedenk altijd hoe liefdevol onze hemelse Vader en Jezus Christus zijn. Ik moet dankbaar zijn voor al mijn zegeningen. Ik zal nooit vergeten dat mijn moeder mij anders tegen bidden heeft leren aankijken, en dat ik zelfs in tijden van beproeving dankbaar mag zijn.

Hannah M. (Filipijnen)

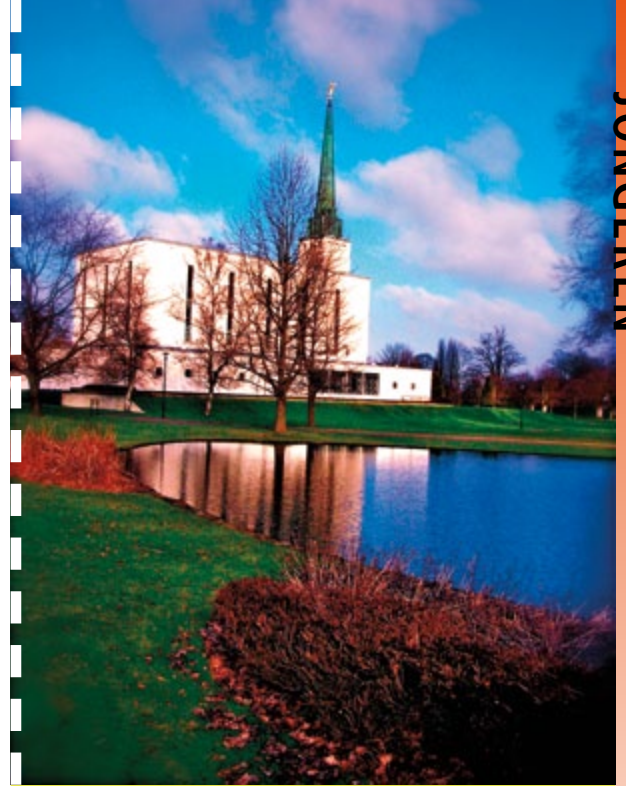
WAAROM IK OP ZENDING BEN

Zendingswerk is geweldig! Ik heb mijn besluit om op zending te gaan onder meer genomen door toedoen van een zending die in mijn thuisgemeente werkzaam was. Ik stelde hem eens de vraag: 'Elder, waarom ben je op zending gegaan en heb je je werk en familie achtergelaten?'

Hij antwoordde: 'Broeder, ik ben om twee redenen op zending gegaan. Ten eerste heb ik God lief. Ten tweede heb ik de mensen lief die nog niet over het evangelie van Jezus Christus hebben gehoord.' (Zie Mosiah 28:3.)

Die zending heeft ervoor gezorgd dat ik nu op zending ben.

Ouderling Perez, zendingsgebied Baguio (Filipijnen)

Ik heb deze foto van de Londentempel (Engeland) gemaakt toen we daar als gezin met mijn broer naartoe gingen en hij zijn begiftiging ontving voordat hij aan zijn zending begon. Ik was erg trots om mijn broer naar de tempel te zien gaan.

Toen de anderen in de tempel waren, wandelde ik over het vredige terrein en dacht aan mijn hemelse Vader. Je hoeft niet per se in de tempel te zijn om je dicht bij de Heer te voelen. Ik dacht erover na hoe mooi het huis van de Heer is en dat ik niet kan wachten om eenmaal zelf de zegeningen van de tempel te ontvangen.

De vreugde op mijn broers gezicht toen hij uit de tempel kwam, versterkte mijn getuigenis. Ik voelde zijn liefde voor de Heiland en merkte dat tempelzegens uniek zijn.

Deze prachtige foto doet me denken aan die bijzondere dag en helpt me op het goede pad te blijven. Ik heb de foto ingelijst en op mijn slaapkamer gehangen, zodat ik voortdurend aan het belang van een rechtschapen leven herinnerd word om eenmaal mijn eigen begiftiging in het huis des Heren te mogen ontvangen.

Ik heb de foto ook op mijn Facebookpagina geplaatst en erg veel positieve reacties op gekregen. Iedereen die de foto ziet, vindt hem gewoon mooi. Ik heb daardoor zelfs mensen over het evangelie kunnen vertellen.

Emily M. (Engeland)

*Met wie kon ik over het evangelie spreken?
Ik had al iemand in gedachten.*

WARE VREUGDE

Melissa Lewis

En al ware het zo dat u (...) slechts één ziel tot Mij bracht, hoe groot zal dan uw vreugde met hem zijn in het koninkrijk van mijn Vader! (LV 18:15.)

Toen mijn bisschop dit vers voorlas, sprong mijn hart op. Ik zag mezelf al bij de doop van iemand die ik over het evangelie had verteld. Mijn vriendin zou zo gelukkig zijn en iedereen zou weten dat ze zich door mijn toedoen liet dopen. Mijn vreugde zou groot zijn.

Ik moest meteen aan Angela denken. Ze was mijn beste vriendin en ze had het evangelie nodig. Ik wist zeker dat kennis van het evangelie en het feit dat ze een dochter van God was haar vragen zouden beantwoorden en haar een goed gevoel geven.

De volgende dag vroeg ik haar: 'Hé, Ang, we hebben zaterdag een barbecue bij ons in de kerk. Heb je ook zin om te komen?'

'Graag,' zei ze, 'dat lijkt me hartstikke leuk.'

Ze ging met me mee, en de maanden daarna bleef ik haar uitnodigen voor elke kerkactiviteit die ik maar kon bedenken. Na iedere activiteit vroeg ik haar steeds: 'Nou, Ang, wat vond je ervan?' Dat leidde dan tot gesprekken over eeuwige beginselen. Ik was blij. De dag waarop ik de beloofde zegeningen van onze hemelse Vader zou plukken, kwam steeds dichterbij.

Op een winteravond vlak voor de kerst maakten Angela en ik een wandeling rond de Washington D.C.-tempel. De Heilige Geest was bij ons en ik wist dat ze iets kon voelen.

'Hoe voel je je nu?' vroeg ik.

'Ik wil me graag laten dopen. (...) Maar wacht', waarschuwde ze me toen ze het enthousiasme in mijn gezicht zag. 'Ik kan me nu niet laten dopen en de zendingen mogen niet bij me thuis komen. Mijn ouders zouden dat nooit goedvinden. Maar wil jij me alles leren wat je weet?'

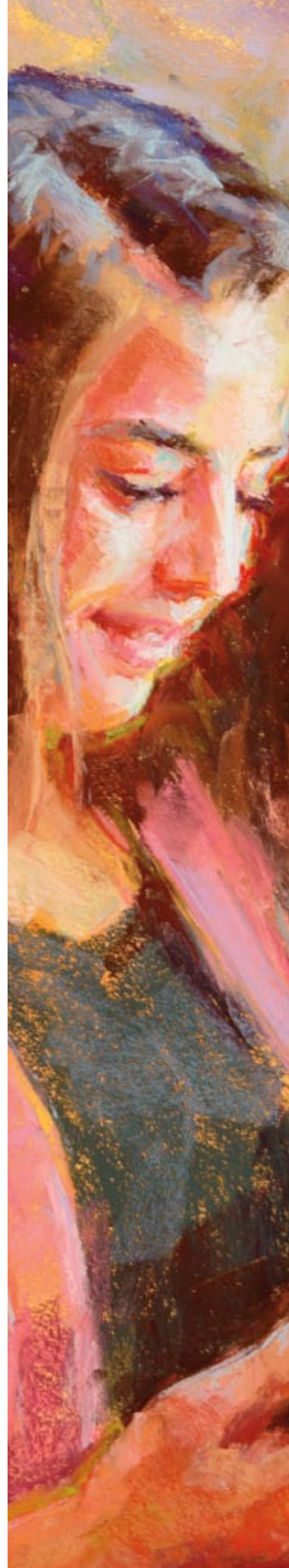
Ik was overrompeld en stamelde: 'Goed, ik zal je alles proberen te leren wat ik weet.'

Later die avond dacht ik aan de belofte die ik had gedaan. Alles wat ik wist? Maar wat als ik niet genoeg wist? Was mijn getuigenis wel sterk genoeg? Wist ik wel zeker dat het evangelie waar was?

Ik besloot dat ik de volgende dag direct zou beginnen om alles over het evangelie te leren wat ik maar kon, om een echt getuigenis van de waarheid ervan te krijgen.

Ik begon elke avond verwoed in de Schriften te lezen. Mijn gebeden werden oprechte smeekbeden dat zowel Angela als ik mocht weten dat het evangelie waar was.

De resultaten kwamen langzaam. Tijdens onze gesprekken werd ik soms door de

ILLUSTRATIE JULIE ROGERS

Geest geleid om dingen te zeggen die ter plekke in me opkwamen. Mijn getuigenis werd steeds sterker naarmate ik er uiting aan gaf. De Schriften begonnen voor me te leven.

Mijn ouders stonden klaar om me te helpen. Ze waren een waardevolle vraagbaak, en mijn liefde en waardering voor hen zijn alleen maar toegenomen.

Vijf jaar later is Angela nog steeds geen lid van de kerk. Als ik mezelf volgens mijn idealistische verwachtingen als tweedeklasser zou beoordelen, dan had ik gefaald. Ik maakte geen doopdienst mee en ontving niet de 'vreugde' van iedereens lof als degene die een vriendin tot het evangelie had gebracht. Maar ik heb nu andere verwachtingen. Ik heb mijn eigen ziel dichter tot God gebracht. Ook al zou Angela nooit lid van de kerk worden, dan nog zijn de studie en gesprekken over het evangelie niet voor niets geweest. Zij is meer over het evangelie te weten gekomen en ik ben door onze gesprekken zelf bekeerd geraakt. En ik kan het nu ook beter aan anderen uitleggen.

De beloofde vreugde in de Leer en Verbonden betekent geen wereldse lof en eer. Mijn vreugde is groot omdat ik mijn Heiland beter ken en een sterk getuigenis van zijn evangelie heb gekregen. ■

De **BESTE** voetbalster

'Jezus zegt: wees altijd lief, vriendelijk en trouw' (Kinderliedjes, p. 39).

Angie Bergstrom Miller

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

Ik balde mijn vuisten, beet op mijn lip en gaf een schop tegen de bal die naar me toe kwam rollen. Daarna fronste ik mijn wenkbrauwen toen de bal ver naast het doel over de zijlijn belandde.

Een meisje, Nan, stond al een tijdje bij het hek toe te kijken hoe we aan het spelen waren. Ze rende enthousiast naar de bal toe en struikelde daarbij. Iedereen moest lachen. Niemand bedankte haar dat ze ons de bal toegooide.

Ik voelde me schuldig. Ik wist dat Nan graag wilde meedoen,

maar ik wilde haar niet als eerste vragen.

Nan was een stil meisje met slordig bruin haar, dikke brillenglazen en een schrille stem. Ze had helemaal geen vrienden en vriendinnen bij ons in de klas. Het was niet zo dat ik haar niet mocht, ik had alleen nog nooit met haar gepraat.

Die middag kondigde onze juf aan dat ze onze tafels anders ging neerzetten. Ze zou een nieuw overzicht van de indeling maken.

Het klaslokaal gonsde van opwinding. Mijn beste vriendin, LeAnna, en ik glimlachten naar elkaar.

Precies op dat moment fluisterde Caroline me toe: 'Ik hoorde Nan tegen juffrouw Martin zeggen dat ze naast jou wil zitten. Jakkies!'

Ik was perplex. Waarom ik? vroeg ik me af. Ik had nooit gemeen tegen Nan gedaan, maar ook nooit aardig.

'Zeg tegen de juf dat je niet naast haar wilt zitten', voegde Caroline fluisterend toe. 'Anders wil niemand meer bij jou zitten.'

Ik keek naar Nan. Ze liet haar hoofd hangen. Ze had vast in de gaten wat iedereen in de klas dacht.

Juffrouw Martin riep me bij zich. Ik wist dat Nan een kind van God was en dat Jezus zei dat

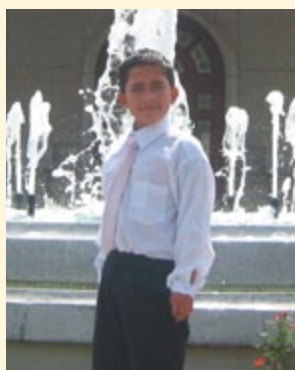
Ons prikbord

Nastya L. (12), Oekraïne

Tina M. (10), Kongo

DE GEEST ZORGDE VOOR EEN BRANDEND GEVOEL IN MIJN HART

Ik ga graag naar de kerk. Daar voel ik de Geest. In het jeugdwerk hadden we het een keer over de hedendaagse profeten. Later keek ik thuis naar de film *Legacy* en genoot van het verhaal van de profeet Joseph Smith. Bij de scène waarin een man de dood van de profeet bekendmaakt, voelde ik me erg verdrietig. Toen kreeg ik door de Geest een brandend gevoel in mijn hart. Ik voelde dat Joseph Smith werkelijk een profeet van God was en dat hij de ware kerk heeft hersteld.

In januari ben ik met een groot deel van de familie naar de tempel in Guayaquil (Ecuador) geweest. Ik voelde daar zoveel vrede en geluk dat ik niet naar huis wilde toen we weer moesten gaan.

Ik weet dat onze hemelse Vader leeft en van ons houdt, dat Jezus de weg is om tot Hem terug te keren en dat Joseph Smith een profeet was.

Aron C. (10), Colombia

Ik kijk er echt naar uit om naar de tempel te gaan wanneer ik twaalf ben en het priesterschap krijg, zodat ik me voor de doden kan laten dopen.

Humberto V. (11), Mexico

HOE BEN JE GELUKKIG GEWORDEN DOOR DE PROFEET TE VOLGEN?

Vertel ons hoe je gelukkig bent geworden door de leringen van president Thomas S. Monson te volgen. (Je kunt zijn laatste conferentietoespraken lezen in de *Liahona* van november 2011 en ook beluisteren via conference.lds.org.) Je kunt je reactie insturen via liahona.lds.org (klik op 'Submit Material' (Materiaal inzenden) of e-mailen naar liahona@ldschurch.org met 'Follow the Prophet' in de onderwerpregel. Vermeld je volledige naam, je leeftijd en het land waar je woont. Zorg ook dat een van je ouders vermeldt dat ze hun toestemming geven.

TIENDE BETALEN MAAKT ME BLIJ

Ik help mijn vader bij het schoonmaken van ons huis en krijg daar elke maand geld voor. Ik geef niet al mijn geld uit, maar houd tien procent apart als tiende en geef die aan de bisschop. Ik voel me goed nadat ik mijn tiende heb betaald, omdat ik weet dat het geld voor kerkgebouwen, boeken en nog veel meer dingen wordt gebruikt. Ik weet dat Jezus Christus ons alles heeft gegeven en dat we Hem met onze tiende iets teruggeven. Ik ben blij wanneer ik mijn tiende betaal.

Nicholas P. (5), Brazilië

KIES het licht

Ouderling
Gerrit W. Gong
van de Zeventig

'Indien uw oog alleen op mijn eer is gericht, zal uw gehele lichaam met licht vervuld zijn en zal er in u geen duisternis zijn' (LV 88:67).

Als klein jongetje was ik wel eens bang in het donker. Ik hoorde 's nachts vaak vreemde geluiden. Voordat ik naar bed ging, deed ik altijd alle deuren op slot en keek ik onder mijn bed. Ik keek ook eerst in de kast. Ik wist niet precies waar ik bang voor was, maar voelde me af en toe wel angstig.

Toen ik leerde bidden, voelde ik veel troost en innerlijke rust. Ik kreeg dan een gevoel van licht en wist dat alles veilig en goed was.

Een van mijn vroegste herinneringen heeft ook met licht te maken. Ik was nog jong toen mijn broer en ik aan onze vader en moeder in de Salt Laketempel (VS) verzegeld werden. Ik herinner me nog dat mijn familie en andere aanwezigen in het wit gekleed waren, het grote licht in de tempel en de vrede die ik die dag gevoeld heb.

Ook al is het jaren geleden, ik weet nog hoe het voelt om bang te zijn in het donker en hoe blij ik me voelde in het licht van de tempel. Als we het evangelie proberen na te leven, worden we met licht vervuld en kan er in ons geen duisternis zijn. Licht en geloof gaan nooit samen met duisternis en angst. Als we met licht vervuld zijn, voelen we ons blij, kalm en veilig. Ik hoop dat we altijd voor het licht zullen kiezen. ■

Je kunt deze les en activiteit gebruiken om meer over het jeugdwerkthema van deze maand te leren.

Hedendaagse profeten leren mij het goede te kiezen

Cristina keek naar president Thomas S. Monson op het scherm in haar ringgebouw tijdens de algemene conferentie. Hij had het over aardig zijn voor anderen. Cristina kreeg een warm gevoel onder het luisteren. Ze wist dat president Monson een profeet van God was. Ze moest denken aan Leah, een meisje op school die onaardig tegen haar

deed. Ze besloot dat ze aardig tegen Leah zou doen en haar vriendin proberen te zijn. Cristina wilde de leringen van de profeet volgen.

Voordat Jezus Christus gekruisigd werd, riep Hij de apostel Petrus als leider van zijn kerk. Petrus ontving openbaring voor de kerk en leidde het volk van Christus op het goede pad. President

Thomas S. Monson leidt de kerk in deze tijd, net als Petrus dat toen deed.

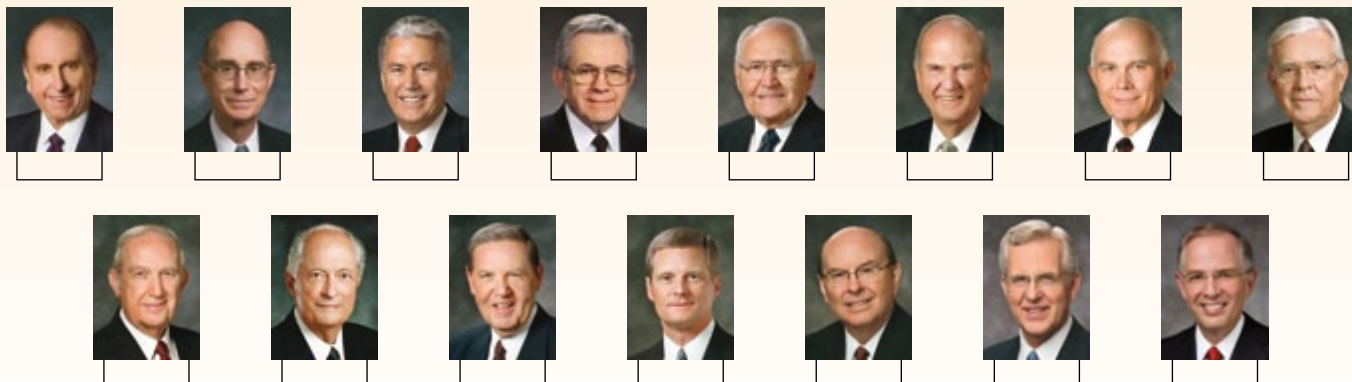
Luister goed wanneer de profeet spreekt. Zijn leringen kunnen je helpen bij problemen en uitdagingen waar je mee te maken krijgt. Hij zal je altijd op het goede pad leiden en je zult gezegend worden wanneer je hem volgt. ■

KGW-SPEL: LEER ONZE KERKLEIDERS KENNEN

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen wordt door vijftien hedendaagse profeten geleid. De president van de kerk, zijn twee raadgevers in het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen zijn allemaal profeten. Weet je welke afbeeldingen van het Eerste Presidium en de Twaalf Apostelen bij welke naam horen? Knip het podium op pagina 65 en de

afbeeldingen hieronder uit en plak ze op stevig papier. Maak een gleuf in de stoelen waar dat is aangegeven en zet de algemene autoriteiten in de juiste stoel.

Wanneer je naar de algemene conferentie kijkt en een van deze mannen een toespraak geeft, kun je zijn afbeelding van zijn stoel naar het podium verplaatsen.

Henry B. Eyring
Eerste raadgever

Thomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Tweede raadgever

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffery R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

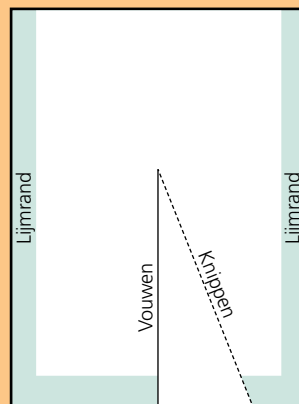

Neil L. Andersen

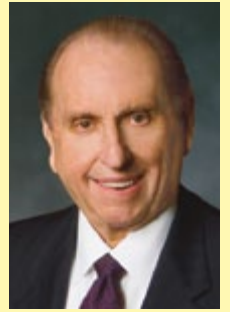

NU JIJ

Je kunt een fotolijstje voor de afbeelding van president Thomas S. Monson maken. Knip de afbeelding, het lijstje en de achterkant van het lijstje uit. Plak ze op stevig papier. Vouw en knip langs de lijntjes aan de achterkant van het fotolijstje. Plak de zijkanten en onderkant van de lijst tegen de achterkant van de lijst. Stop de afbeelding van president Monson in het fotolijstje.

Beslis NU

President
Thomas S. Monson

Ik ben onze
liefhebbende
hemelse

Vader zo dankbaar
voor zijn gave
van keuzevrijheid,
ofwel het recht om
te kiezen. Ieder van
ons is naar deze aarde

gekomen met alle midde-

len die we nodig hebben om

het goede te kiezen. De profeet

Mormon zegt: 'De Geest van Chris-
tus wordt aan ieder mens gegeven,
opdat hij goed van kwaad zal kun-
nen onderscheiden' (Moroni 7:16).

Wij zijn omringd door de bood-
schappen van de tegenstander: 'Voor
deze ene keer hindert het niet.'

'Maak je geen zorgen, niemand komt

erachter.' We worden voortdurend
geconfronteerd met keuzes. Om

verstandige keuzes te doen, hebben

we moed nodig — de moed om 'nee'

te zeggen, de moed om 'ja' te zeggen.

Beslissingen bepalen onze bestemming.

Ik wil een voorbeeld van broeder
Clayton M. Christensen noemen, lid van de
kerk en hoogleraar aan Harvard University.

Toen hij zestien was, besloot broeder
Christensen dat hij niet op zondag zou
sporten. Toen hij jaren later naar Oxford
University in Engeland ging, was hij center

in de basketbalploeg. De ploeg werd dat
jaar niet verslagen en ging door naar het
landelijke basketbaltoernooi.

Ze wonnen hun wedstrijden vrij
gemakkelijk, tot ze de finale bereikten.
Toen keek broeder Christensen naar het
schema en zag dat de finale op zondag
gespeeld zou worden. Hij ging met zijn
dilemma naar zijn coach. Zijn coach zei
tegen broeder Christensen dat hij van
hem verwachtte dat hij zou spelen.

Broeder Christensen ging naar zijn
hotelkamer. Hij knielde neer. Hij vroeg
zijn hemelse Vader of het in orde was om
deze ene keer die wedstrijd op zondag te
spelen. Hij zei dat hij nog vóór het einde
van zijn gebed het antwoord kreeg: 'Clay-
ton, waarom vraag je Mij dat? Je weet wat
het antwoord is.'

Hij ging naar zijn coach en zei dat het
hem speet, maar dat hij niet mee zou
spelen in de finale. Toen ging hij naar de
zondagsbijeenkomsten in de kerk.

Broeder Christensen leerde dat het
makkelijker is om je in 100 procent van de
gevallen aan de geboden te houden dan
in 98 procent van de gevallen.

Ik smeeek je om hier en nu een besluit
te nemen dat je niet af zult wijken van het
pad dat naar ons doel leidt: het eeuwige
leven bij onze Vader in de hemel. ■

*Naar een toespraak gehouden tijdens de algemene
oktoberconferentie van 2010.*

JA OF NEE?

President Monson zegt dat er moed voor nodig is om tegen goede keuzes ja en tegen slechte keuzes nee te zeggen. Schrijf bij elke situatie hierboven *ja* of *nee* als moedig antwoord.

PUZZEL VAN 100 PROCENT

President Monson zegt dat het makkelijker is om in 100 procent van de gevallen het goede te kiezen dan het goede de ene keer wel en de andere keer niet te kiezen. Vul de ontbrekende getallen in zodat elke kolom en elke rij samen 100 is. Elk ontbrekend getal eindigt op 0 of 5.

45	5		20
10		15	
30		25	5
	20	30	

Abu krijgt een lesje in eerlijkheid

Ann P. Smith

Gebaseerd op een
waargebeurd verhaal

Abu zat buiten naar de voorbijkomende mensen op straat voor zijn huis te kijken. Abu had enorme trek. Marian, een vrouw die zoetjes koekjes verkocht, liep vlak voor hem in de straat heen en weer. De koekjes zagen er heerlijk uit in de felgekleurde verpakking. Marian droeg ze in een pan op haar hoofd. Abu wilde dolgraag een pak van die koekjes. Hij wist dat ze heel goed zouden smaken.

Marian stopte en zette de koekjes pal voor de neus van Abu neer.

Ze weet dat ik trek heb en zet de koekjes hier voor mij neer! dacht hij. Hij pakte vlug een pak koekjes.

Precies op dat moment zag zijn vader hem. 'Abu, wat heb je daar?' vroeg hij.

'Papa, ik heb zo'n trek! Ik moet een paar koekjes hebben', zei Abu.

Papa sloot Abu liefdevol in zijn armen. 'Abu, je mag van mij een paar koekjes hebben', zei hij.

'Maar je mag niet iets van andere mensen pakken zonder eerst te vragen of ervoor te betalen. Heb je Marian gevraagd of je een paar koekjes van haar mocht hebben?'

'Nee', zei Abu met gebogen hoofd.

*'Die eerlijkheid begint bij mij,
bij alles wat ik zeg en doe.'*

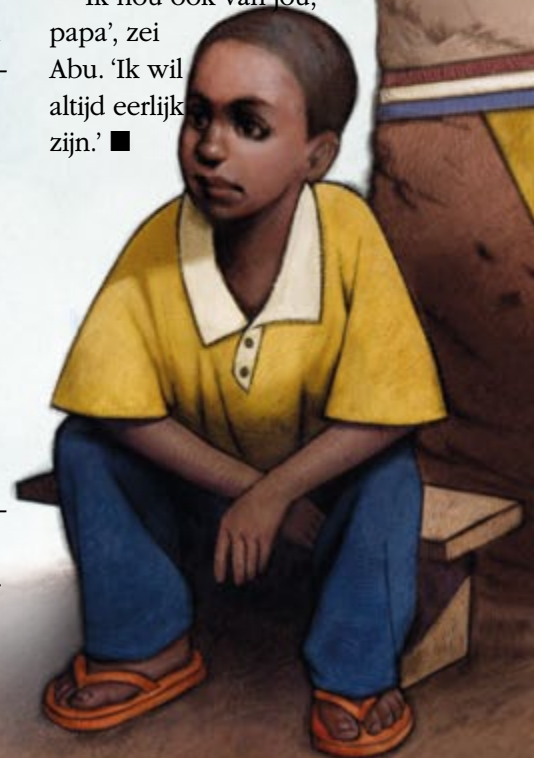
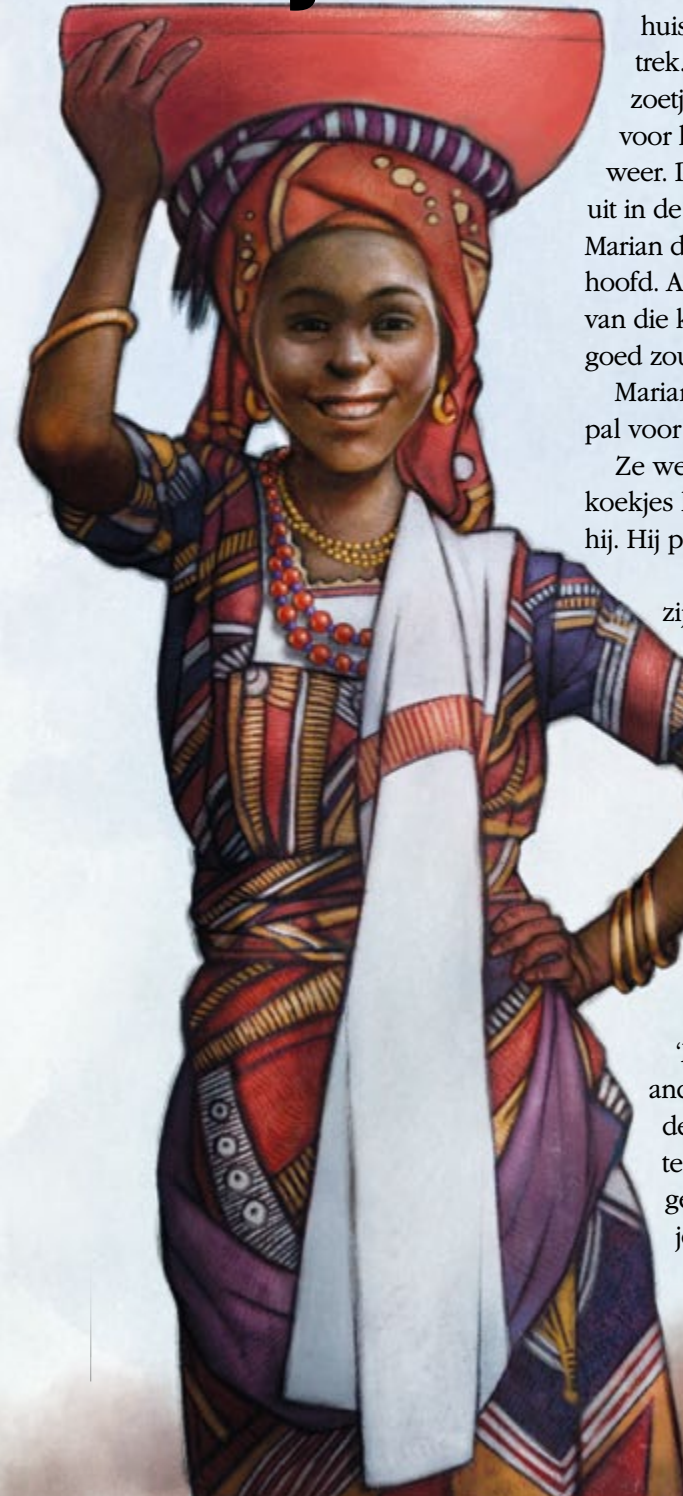
(Kinderliedjes, p. 140.)

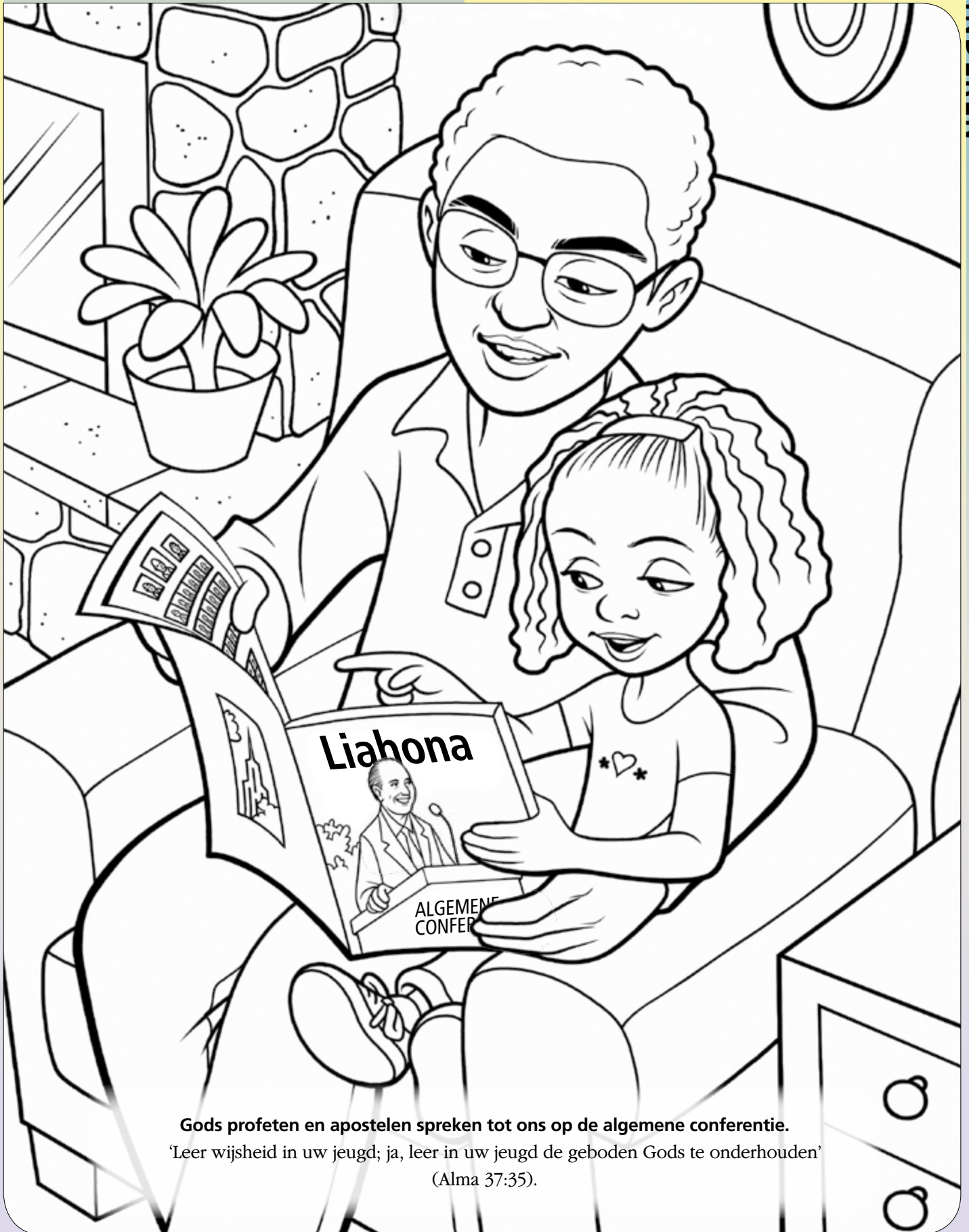
'Laten we Marian dit grote pak koekjes teruggeven, dan koop ik een klein pakje voor je. Ik wil dat je leert om eerlijk te zijn. Weet je wat ik daarmee bedoel?'

'Leg het me uit, papa', zei Abu.

'Dat betekent dat je het goede moet doen', zei papa. 'Dat betekent dat je voor dingen moet betalen in plaats van ze te stelen. Dat betekent dat je de waarheid spreekt in plaats van te liegen. Dat betekent dat je doet wat je zegt. We gaan Marian dus betalen voor een pakje van haar koekjes. Marian heeft het geld nodig om eten voor haar kinderen te kopen. Ik hou van je, Abu, en onze hemelse Vader houdt ook van je. En Hij is blij wanneer je het goede doet.'

'Ik hou ook van jou, papa', zei Abu. 'Ik wil altijd eerlijk zijn.' ■

Gods profeten en apostelen spreken tot ons op de algemene conferentie.
'Leer wijsheid in uw jeugd; ja, leer in uw jeugd de geboden Gods te onderhouden'
(Alma 37:35).

De Heilige Geest voelen

Chad E. Phares

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

'Door de macht van de Heilige Geest kunt gij de waarheid van alle dingen kennen' (Moroni 10:5).

1.

Benson, waar ben je?
Het is bedtijd.

Ik wil niet
naar bed.

2.

Waarom niet?

Omdat er een spookgeest
in mijn kamer is.

4.

Papa, wat is de
Heilige Geest?

Dat is een
goede vraag.

3.

Er is geen spookgeest
in je kamer.

Weet je dat
zeker?

Zeker
weten.

5.

De Heilige Geest is een lid van de Godheid. Zijn taak is ons te helpen voelen wat onze hemelse Vader ons wil laten weten en doen.

Is Hij eng?

Nee, de Heilige Geest is helemaal niet eng. We zien de Heilige Geest niet, maar we voelen Hem wel dicht bij ons. Hij geeft ons een fijn gevoel.

6.

Nou, ogen dicht. Het is tijd om te gaan slapen. Ik hou van je.

Ik hou ook van jou. En ik voel de Heilige Geest denk ik.

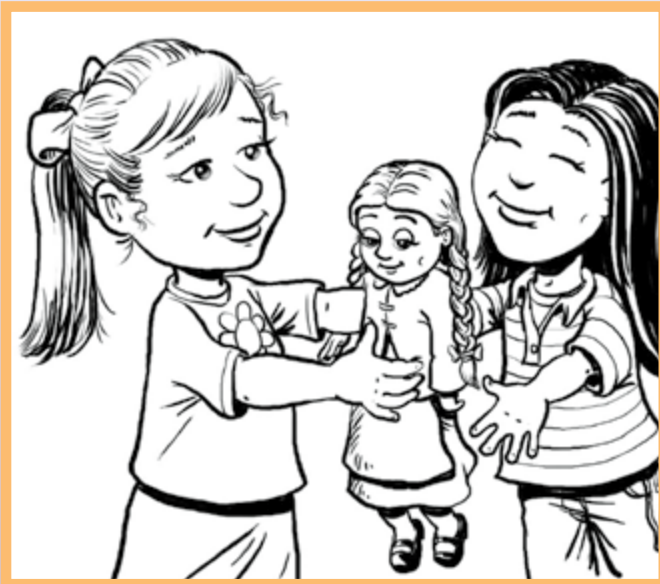
Hulp voor ouders: Praat met uw kinderen over enkele manieren waarop ze de invloed van de Heilige Geest kunnen voelen. Vraag ze hoe ze zich voelen wanneer ze het goede kiezen en dingen doen die de Heilige Geest uitnodigen.

DE GEEST UITNODIGEN

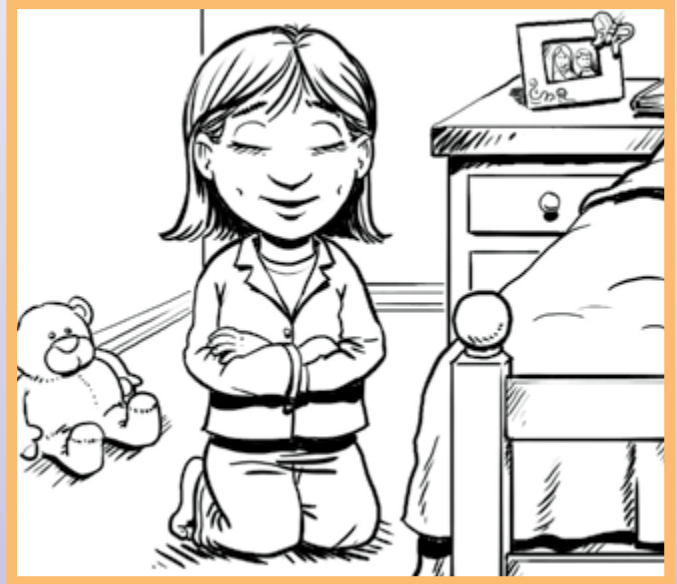
Hilary Watkins Lemon

Je kunt veel dingen doen om de Heilige Geest uit te nodigen. De volgende plaatjes laten vier ideeën zien. Kies één idee uit en probeer die extra goed uit.

Vertel dan aan iemand hoe je je daarbij voelde. Kleur het plaatje voor dat idee en probeer dan het volgende idee uit.

1. Delen

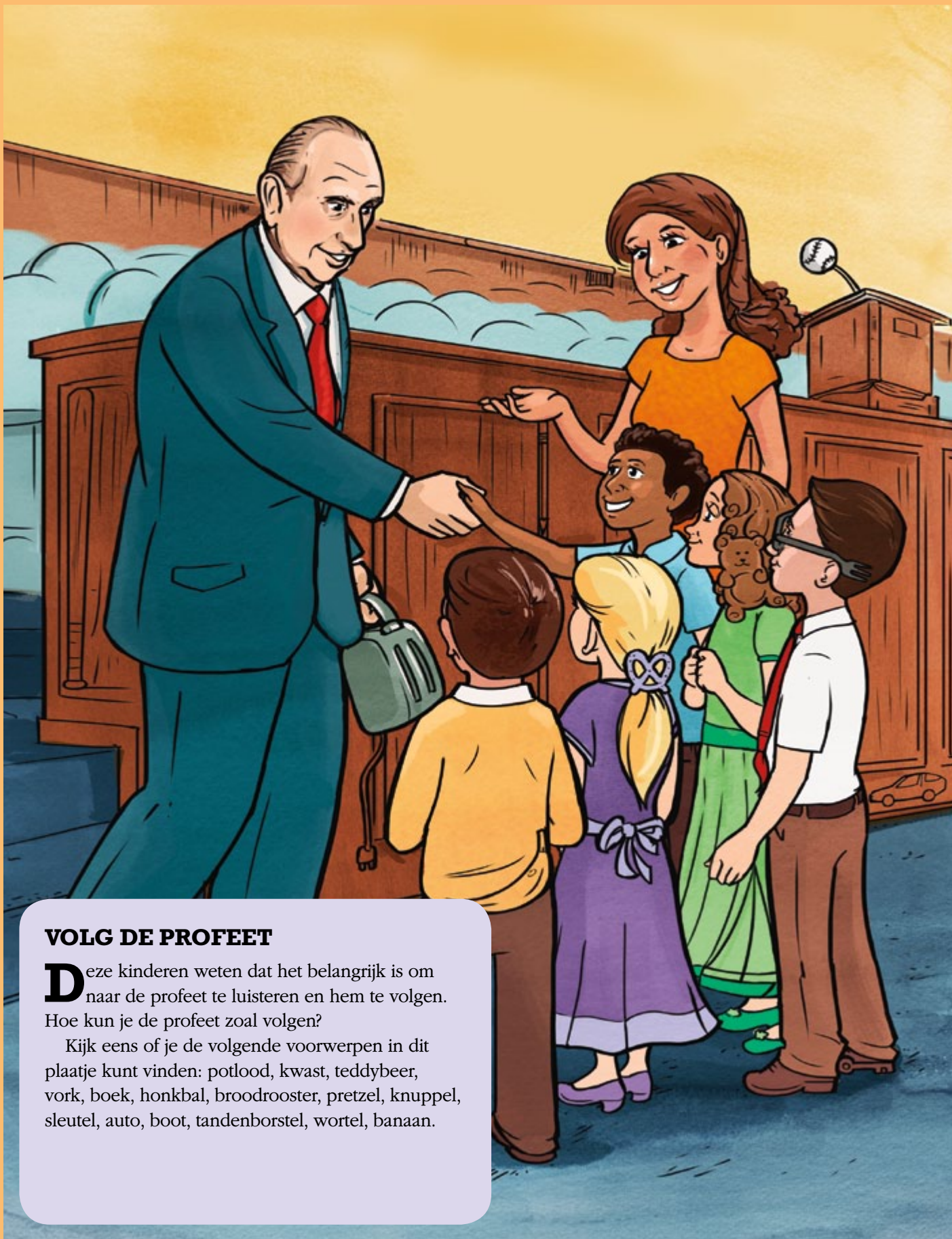
2. Bidden

3. Helpen

4. Zingen

VOLG DE PROFEET

Deze kinderen weten dat het belangrijk is om naar de profeet te luisteren en hem te volgen. Hoe kun je de profeet zoal volgen?

Kijk eens of je de volgende voorwerpen in dit plaatje kunt vinden: potlood, kwast, teddybeer, vork, boek, honkbal, broodrooster, pretzel, knuppel, sleutel, auto, boot, tandenborstel, wortel, banaan.

Fonds geeft leden over de hele wereld de kans om de tempelzegens te ontvangen

Heather Whittle Wrigley

Kerknieuws en informatie over evenementen van de kerk

Sinds hij in juli 2001 de Manilatempel (Filipijnen) betrad, vlak voordat hij naar Singapore op zending ging, wist Riaz Gill uit Pakistan dat hij op een dag naar de tempel wilde terugkeren om een eeuwig gezin te hebben.

In 2007 liet zijn vrouw, Farah, zich dopen, maar ze hadden niet veel geld en wisten niet wanneer ze in staat zouden zijn om naar de tempel te gaan, ruim 5.700 kilometer bij hen vandaan. Na de geboorte van hun zoon, Ammon Phinehas, in 2009, werd

Dankzij het algemeen hulpfonds voor tempelbezoekers konden Riaz Gill, zijn vrouw, Farah, en hun zoon, Ammon Phinehas, in 2010 als gezin naar de Manilatempel (Filipijnen) gaan en zich aan elkaar laten verzegelen.

hun verlangen om zich in de tempel te laten verzegelen nog sterker. Tegen het eind van 2010 kregen ze hulp uit het algemeen hulpfonds voor tempelbezoekers en werden hun gebeden beantwoord.

‘Mijn getuigenis is sterker geworden nu ik met mijn gezin naar de tempel ben geweest’, zegt broeder Gill. ‘Na ons bezoek aan de tempel lijkt het wel of ik de Heer meer te bieden heb. (...) Ons bezoek aan de tempel was zo fijn en geloofsversterkend dat ik er bijna geen woorden voor kan vinden.’

In de tempel was broeder Gill ook in de gelegenheid om verordeningen voor zijn overleden vader, grootvader en schoonvader te verrichten. En toen het werk voor zijn moeder was verricht, liet hij zich aan zijn ouders verzegelen.

‘Het was zo’n groot voorrecht om met mijn gezin naar de tempel te gaan’, zei hij. ‘Met een gebed in mijn hart wil ik mijn dank uitspreken voor de leiders die deze tempelreis mogelijk hebben gemaakt.’

Leden buiten de Verenigde Staten en Canada die niet zelf de middelen hebben om naar de tempel te gaan, worden door het fonds, dat volledig uit bijdragen

van leden bestaat, in staat gesteld om een keer naar de tempel te gaan. Leden die aan het fonds willen bijdragen, noteren ‘Hulpfonds tempelbezoekers’ in de categorie ‘Overige’ van het reguliere specificatieblaadje. Mensen kunnen ook door middel van LDS Philanthropies aan het fonds bijdragen.

Tijdens de algemene conferentie in oktober 2011 heeft president Thomas S. Monson de leden aangemoedigd om aan het algemeen hulpfonds voor tempelbezoekers bij te dragen. Hij zei: ‘[Er zijn] nog steeds delen van de wereld waar de tempels zo ver af zijn van onze leden dat ze zich de reis erheen niet kunnen veroorloven. Daardoor zijn ze niet in staat om deel te nemen aan de heilige, eeuwige zegeningen die de tempels bieden.’ (*Liahona*, november 2011, pp. 4–5.)

‘Het doel van dit fonds is om mensen te helpen die ergens wonen waar het moeilijker is om naar de tempel te gaan’, zegt ouderling William R. Walker, algemeen bestuurder van de afdeling tempelzaken. ‘Met behulp van deze eenmalige voorziening kan iemand zijn of haar eigen verordeningen ontvangen.’

FOTO WEIWIJLIG TER BESCHIKING GESTELD DOOR RIAZ GILL

Volgens ouderling Walker komen de meeste aanvragen uit Afrika, Oceanië en Azië. Ringpresidenten en zendingspresidenten dienen een aanbeveling in bij het gebiedspresidium, dat het fonds per land beheert.

In 2009 en 2010 hebben zo'n vierduizend leden gebruik gemaakt van het fonds om voor het eerst — en mogelijk voor het laatst — naar de tempel te gaan.

Ouderling Walker zegt dat om zoveel mogelijk leden te helpen, er 'wordt gekeken naar welke tempel het lid het goedkoopst kan vliegen. Dat houdt in dat niet altijd de dichtstbijzijnde tempel wordt gekozen of de tempel die in hun gebied ligt.'

Ieder lid dat gebruik maakt van het fonds moet zelf een offer brengen of een bijdrage leveren.

'In sommige landen is het erg duur en moeilijk om een paspoort te krijgen', zegt ouderling Walker. 'Dus in sommige gebieden waar de leden hun land moeten verlaten om naar de tempel te gaan, moeten ze zelf de kosten van hun paspoort betalen. In sommige landen wordt standaard een geldelijke bijdrage gevraagd. Het bedrag daarvan lijkt wellicht niet groot, maar die mensen moeten er vaak zes maanden voor sparen.'

Volgens ouderling Walker tonen mensen die een eigen

bijdrage leveren vaak meer dankbaarheid. 'In bijna alle gevallen hebben de leden hun best gedaan om een bijdrage te leveren. Ze zijn rijkelijk gezegend en beschouwen die zegeningen niet als vanzelfsprekend', zegt hij.

Naast de kosten om naar de tempel te gaan, krijgt ieder lid uit het fonds ook zeven sets tempelonderkleding, zodat ze hun verbonden kunnen naleven als ze weer thuis zijn.

Met de woorden van president Monson werd het fonds voor het eerst door een profeet van de kerk van de kansel bekendgemaakt. Daardoor, en door de groeiende vraag naar hulp uit het fonds, zullen de bijdragen aan het fonds volgens ouderling Walker toenemen.

'Er worden nog steeds mensen lid van de kerk en we hebben nog lang niet voldaan aan de behoeften in veel gebieden',

zegt hij. Hij haalt de woorden aan van president Howard W. Hunter (1907–1995) uit 1994 dat alle waardige leden een tempelaanbeveling zouden moeten hebben (zie 'The Great Symbol of Our Membership', *Ensign*, oktober 1994, p. 2), en zegt: 'We hebben veel getrouwe leden die wel een geldige tempelaanbeveling hebben maar nog niet naar de tempel zijn geweest, en ook geen vooruitzicht hebben om naar de tempel te gaan.'

Ouderling Walker zegt dat de bekendmaking van president Monson uit zijn liefde voor tempels voortkomt en uit consideratie met de heiligen die gebruik maken van het fonds.

'Als je die verafgelegen plaatsen bezoekt, leer je de mensen kennen en zie je wat voor problemen ze hebben', zegt ouderling Walker. 'Dit fonds zal veel mensen tot zegen zijn.' ■

Manilatempel (Filipijnen)

Cursisten op het seminarie in Wetterau (Duitsland).

Wereldwijd seminarieprogramma verankert leerlingen in het evangelie

Melissa Merrill

Kerknieuws en informatie over evenementen van de kerk

Milton Reis uit Portugal gaat naar het plaatselijke kerkgebouw. Frazer Cluff uit Tasmanië (Australië) blijft thuis, met zijn moeder als leerkracht. Lauren Homer uit Utah (V.S.) loopt tijdens haar tussenuur op de middelbare school iedere dag naar de overkant van de straat; Ben Gilbert uit Vermont (V.S.) is elke week aanwezig vlak voor de wekelijkse activiteitenavond; en in Alabama (V.S.) doet McKenzie Morrill dagelijks via het internet mee. Daun Park uit Korea neemt om tien uur 's avonds deel, terwijl Jamie Greenwood uit New Mexico (V.S.) om vier uur opstaat

zodat ze om kwart over vijf op tijd in haar klas kan zijn.

Al deze tieners — en zo'n 370 duizend anderen net als zij — geven gehoor aan de raad van de profeet om van het seminarie een prioriteit te maken.

Het seminarie, dat dit jaar zijn honderdjarig bestaan viert, is in de loop der jaren op verschillende manieren toegepast. En ook nu wordt het vaak aan persoonlijke behoeften en plaatselijke omstandigheden aangepast. Maar ondanks tijd en afstand blijft één aspect hetzelfde: door evangeliestudie worden tieners verankerd in hun getuigenis van de

Heiland en zijn evangelie.

Toen de nu 17-jarige Milton Reis uit Portugal begon met het seminarie kwamen ze met een klein groepje op zaterdag samen omdat een aantal deelnemers dagelijks sportten of andere activiteiten deden.

Thans gaat Milton tijdens de week naar het seminarie, soms vóór school, soms erna. Dat betekent vroeg opstaan en sommige avondactiviteiten opgeven om te kunnen gaan.

En toch vindt Milton het seminarie geen opoffering, maar een 'voorrecht'. Hij hoopt op zending te kunnen gaan zoals zijn zus. Het seminarie bereidt hem daarop voor: 'Ondanks alle uitdagingen die het met zich brengt, weet ik dat het de moeite waard is!'

De 18-jarige Dia Lacno had zich op 14 jaar laten dopen en begon al snel daarna het seminarie te volgen. Ze dacht dat het seminarie als school zou zijn met lessen, huiswerk, en de druk die dat met zich brengt. 'Integendeel, zegt ze, het seminarie maakt me juist sterk om al die schoollasten te dragen. Het seminarie geeft me meer kracht en stelt me gerust.'

Voor meer informatie over de offers en prestaties van seminariecur-sisten uit de hele wereld, kunt u op news.lds.org zoeken naar 'Seminary Program Anchors Students in the Gospel'. ■

Voor meer informatie over de haard-vuuravond met president Boyd K. Packer, president van het Quorum der Twaalf Apostelen, ter gelegenheid van het honderdjarig bestaan van het seminarie, die op 22 januari heeft plaatsgevonden, gaat u naar news.lds.org.

Profeet spoort jongvolwassenen aan om hun licht te laten schijnen

Op 1 november 2011 heeft president Thomas S. Monson tijdens een haardvuuravond aan de Brigham Young University–Provo de jongvolwassenen aangemoedigd om een rechtschapen voorbeeld te zijn.

President Monson citeerde de apostel Paulus uit het nieuwe Testament: ‘Wees een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid’ (1 Timoteüs 4:12). Hij sprak zijn verlangen uit dat de leden van de kerk een licht voor de wereld zouden zijn.

‘Wat is licht?’, vroeg hij. ‘Eenvoudigweg: “Iets wat licht geeft.” Als wij een rechtschapen voorbeeld zijn (...) kunnen we ons licht laten schijnen in een wereld die steeds donkerder wordt.’

Hij gaf toe dat voor veel mensen het licht bijna gedoofd is. Hij zei dat wij de verantwoordelijkheid hebben om ons licht te laten schijnen, zodat anderen het kunnen zien en volgen, maar dan moeten we wel geloof hebben.

‘Eenieder van ons moet het nodige geloof ontwikkelen om geestelijk te overleven en ervoor te zorgen dat anderen ons licht kunnen zien’, zei hij. ‘Bedenk dat geloof en twijfel niet tegelijkertijd op dezelfde plek kunnen zijn.’

Het lezen en bestuderen van de Schriften, en geregeld en consequent bidden, zijn volgens president Monson enkele van de beste manieren om geloof te verkrijgen en te behouden.

© IRI

Tijdens zijn toespraak op een haardvuuravond aan de Brigham Young University–Provo heeft president Monson de leden aangespoord om het Boek van Mormon te lezen en er zelf een getuigenis van te krijgen.

‘Hebt u het Boek van Mormon gelezen? Hebt u de belofte in het boek Moroni beproefd?’, vroeg hij. Hij spoorde de aanwezigen aan om iedere dag wat tijd te nemen om zelf een getuigenis van het Boek van Mormon te verkrijgen, ‘want het zal uw hart en uw leven veranderen’, zei hij.

President Monson citeerde 3 Nephi 12:16: ‘Laat dan uw licht voor dit volk zo schijnen dat zij uw goede werken kunnen zien en uw Vader die in de hemel is, verheerlijken.’ Hij legde uit dat Christus ‘het waarachtige licht [is], dat ieder mens verlicht’ (Johannes 1:9), een licht dat ‘schijnt in de duisternis’ (Johannes 1:5).

Tot slot zei hij: ‘We hebben onbeperkte mogelijkheden om ons licht te laten schijnen. (...) Als we het voorbeeld van de Heiland volgen, zullen we de kans krijgen om in het leven van de mensen om ons heen als het ware een licht te zijn.’ ■

Op prophets.lds.org en news.lds.org vindt u meer informatie over recente toespraken en bezoeken van leden van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen.

Ethiopische leden stellen hygiënepakketten samen

Op 1 oktober 2011 zijn ruim zeventig leden van de kerk in het kerkgebouw van Meganagna, in Addis Abeba (Ethiopië), zo'n vijf uur lang bij elkaar geweest om vijfduizend hygiënepakketten samen te stellen voor Ethiopische slachtoffers die door de droogte in de Hoorn van Afrika waren getroffen.

Het project maakt deel uit van de inspanningen van de kerk om mensen in de Ethiopische grensgebieden te helpen.

Leden en zendelingen in Addis Abeba (Ethiopië) stellen vijfduizend hygiënepakketten samen voor Ethiopische slachtoffers van de droogte in de Hoorn van Afrika.

FOTO ZUSTER ROBIN O'CONNOR

Nieuwe instructievideo's voor leidinggevendenden beschikbaar

Als interactieve aanvulling op het herziene *Handboek 2: de kerk besturen*, kondigt de afdeling priesterschapszaken instructievideo's aan, een online verzameling korte instructievideo's met beginselen uit het handboek. Deze nieuwe hulpbron is nu beschikbaar op leadershiplibrary.lds.org. Gedeelten van de video's zullen dit jaar in elf talen beschikbaar zijn.

Chili viert vijftig jaar zendingswerk

In oktober 2011 vierde Chili een week lang dat er al vijftig jaar lang officieel zendingswerk wordt gedaan.

Het gebiedspresidium in Chili steunde de viering en sloot op zaterdag 15 oktober de viering met toespraken af.

Er waren zo'n twintigduizend leden in het Santa Laura Stadion in Santiago, waar met toespraken, liederen, een toneelstuk en culturele dansen de aanvaarding van het evangelie en de groei van de kerk gevierd werd. ■

Leiders spreken in november Latijns-Amerikaanse heiligen toe

Op 13 november 2011 spraken ouderling Claudio D. Zivic van de Zeventig en ouderling Gary B. Doxey, gebiedszeventiger in het gebied Utah-Zuid, op een haardvuuravond van de kerk Latijns-Amerikaanse leden toe. Het programma was getiteld 'En la luz de Su amor' ('In het licht van zijn liefde').

Duizenden Spaans- en Portugees-sprekende leden van de kerk en hun kennissen woonden de haardvuuravond bij in het Conferentiecentrum en in kerkgebouwen in Noord-, Midden- en Zuid-Amerika.

Al acht jaar lang organiseert de kerk jaarlijks inspirerende evenementen voor de groeiende groep Latijns-Amerikaanse heiligen, zoals kerstconcerten, haardvuuravonden en toneelstukken. De haardvuuravond in 2011 was het eerste jaarlijkse programma dat rechtstreeks naar kerkgebouwen buiten de Verenigde Staten werd uitgezonden.

Vrouw van de president van Honduras ontmoet Eerste Presidium

De vrouw van de president van Honduras, Rosa Elena Bonilla de Lobo, had op dinsdag 8 november 2011 een ontmoeting met president Thomas S. Monson en president Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium. Ze noemde de ontmoeting 'een groot voorrecht'.

Tijdens haar bezoek aan de hoofdzetel van de kerk bezocht ze ook Temple Square, de Bibliotheek voor familiegeschiedenis, het Conferentiecentrum, het Centrum voor humanitaire hulp en Welfare Square.

Ze legde uit dat de kerk hulp had verleend na de verschrikkelijke overstromingen in Honduras. 'Twee weken geleden hebt u nog ruim tachtigduizend ton voedsel geleverd voor de mensen die door de regen en overstromingen waren getroffen. Dat is een van de vele dingen die u doet', zei ze. 'Ik weet nu dat de kerk geen grenzen of beperkingen kent in haar vermogen [en] toewijding om mensen in nood te helpen.' ■

De vrouw van de president van Honduras, Rosa Elena Bonilla de Lobo, bezoekt op 8 november 2011 verschillende faciliteiten van de kerk in Salt Lake City (Utah, VS).

Het biedt mooie woorden

Het tijdschrift de *Liahona* biedt de leden van de kerk over de hele wereld de woorden van de profeten. Als ik de *Liahona* lees, voel ik de Geest en word ik geleid. Dan weet ik wat ik behoor te doen. Ik ben dankbaar voor het tijdschrift — het verandert mijn levenswijze door de mooie woorden die erin staan.

Mariana da Graça Augusto, Mozambique

Versterkende en vernieuwende boodschappen

Ik lees graag de *Liahona* — mijn getuigenis wordt versterkt en hernieuwd als ik nadenk over de woorden van de levende profeten. De Geest getuigt tot me dat hun woorden openbaring en de wil van onze hemelse Vader zijn. Ik weet dat Hij profeten heeft geroepen om ons te leiden.

James Russell Cruz, Filipijnen

Anderen redden

Ik ben geraakt door de raad van president Thomas S. Monson aan alle leden om de leden te redden die minderactief zijn geworden. Door de boodschap van de profeet voelde ik de invloed van de Heilige Geest.

Guillermo Vasquez Ocampo

Gelieve uw reacties en ideeën naar liahona@ldschurch.org te sturen. Inzendingen kunnen om redenen van lengte of duidelijkheid geredigeerd worden. ■

Deze uitgave bevat artikelen en activiteiten die gebruikt kunnen worden voor de gezinsavond. Hieronder staan enkele voorbeelden.

'Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan?' pagina 14:

U kunt beginnen met het zingen van 'Wij danken U, Heer, voor profeten' (lofzang 17). Lees gezamenlijk het artikel of kies van tevoren enkele lievelingsgedeelten uit om te lezen. Vraag de gezinsleden wat ze over president Thomas S. Monson hebben geleerd. Deel potlood en papier uit zodat iedereen zijn of haar getuigenis kan opschrijven dat president Monson een levende profeet is. Moedig de gezinsleden aan om dit getuigenis door oprecht gebed te versterken. U kunt afsluiten met het zingen van 'Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan?' (*Heilige lofzangen*, p. 308.)

'Indexeerders gevraagd over de

hele wereld', pagina 34: Lees van tevoren het artikel. Leg tijdens de gezinsavond uit waarom FamilySearch-indexering een belangrijk deel uitmaakt van familiehistorisch onderzoek en waarom er behoefte aan meer indexeerders is. Als u thuis een computer en internet hebt, meld u dan aan op indexing.familysearch.org. Maak accounts aan voor gezinsleden die nog niet eerder geïndexeerd hebben en indexeer een tijdje samen.

'Volg de profeet', pagina 42: Vat het artikel samen voor uw gezin. U kunt samen het laatste gedeelte lezen van het artikel 'Naar profetische raad leren luisteren.' Bespreek de zinsneden die wij volgens ouderling Bennett kunnen gebruiken om de raad van de profeten te onderscheiden. Moedig de gezinsleden aan om volgende maand tijdens de algemene conferentie op dergelijke zinsneden te letten. U kunt afsluiten met uw getuigenis van gehoorzaamheid aan de profeet.

'Alleen, maar niet alleen', pagina 54: Vraag allereerst of de gezinsleden zich wel eens alleen voelen als ze de normen van de Heer proberen na te leven. Hoe gaan ze met die gevoelens om? Vertel het verhaal van Juan Cabrera. U kunt iemand vragen om te vertellen hoe hij of zij de geboden onderhield toen anderen dat niet deden en hoe hij of zij voor die gehoorzaamheid is gezegend.

'Beslis nu meteen', pagina 66: Als u het artikel hebt gelezen, beantwoord dan de vragen onder 'Ja of nee' met uw kinderen. Bedenk vervolgens andere voorbeelden van situaties waarin we tussen goed en kwaad moeten kiezen, en vraag wat zij in iedere situatie zouden doen. ■

Uit het kinderkamerboek

De gezinsavond die ik me het beste kan herinneren, begon met een activiteit uit het kinderkamerboek. Samen met onze dochtertjes beeldden mijn man en ik een gebarenversie uit. We lazen: 'Als je heel erg lang bent, heeft hemelse Vader je lief. Als je heel erg klein bent, heeft hemelse Vader je lief. Lang, klein, lang, klein, hemelse Vader heeft ons allemaal lief.' Terwijl ze lazen, maakten we onszelf klein of lang en legden we uit dat onze hemelse Vader ons allemaal liefheeft. (Zie *Ziet uw kleinen* [2008], p. 9.)

De meisjes en mijn man haalden toen wat vruchtengebakjes, en die aten we samen op. De meisjes hadden zoveel plezier dat ze de activiteit van klein en lang gedurende de week wilden herhalen.

De pracht van de gezinsavond is de flexibiliteit. Onze gezinsavond is meestal kort en eenvoudig voor een jong gezin, maar we proberen onze meisjes fundamentele beginselen bij te brengen, zoals liefde, vriendelijkheid en samen bidden. ■

Valentina Portolan Simonovich, Italië

HET LEVEN OPPAKKEN

Michelle Guerra

De verkering was na een heftige periode net uitgegaan en ik bracht veel tijd bij mijn zus thuis door. We stopten onszelf vol met ongezonde kost, keken veel tv en sliepen tussendoor wanneer we daar zin in hadden. Toen ik uit een van die dutjes ontwaakte, zei ik: 'Volgens mij zijn we niet echt goed voor elkaar.' We lachten erom, maar die avond dankte ik mijn hemelse Vader voor het besef dat ik troost bij mijn zus zocht en bad ik om meer inzicht in wat ik kon doen om mijn leven weer op te pakken. Mijn gebeden werden de daaropvolgende paar maanden met één inzicht tegelijk beantwoord.

De volgende dag viel mijn oog tijdens een ZHV-bijeenkomst op een bepaalde passage in de Schriften: 'Anderen zal hij sussen en paaien tot vleselijke gerustheid, zodat zij zeggen: Alles is wel in Zion; ja, Zion is voorspoedig, alles is wel (...). Daarom, wee hem die zich gerust voelt in Zion!' (2 Nephi 28:21, 24.) Ik had die verzen altijd opgevat als een beschrijving van de hoogmoedigen die God alleen voor de vorm vereerden. Ik had mezelf niet gezien als iemand die zich gerust voelt in Zion door zo veel tijd bij mijn zus door te brengen. Ik begon me echter te realiseren dat ik geen genezing maar een zekere gerustheid bij haar zocht. Ik nam me op dat moment voor harder mijn best te doen om mijn comfortzone te verlaten.

Dat voornemen werkte, maar eenmaal buiten mijn comfortzone zag ik des te meer mijn zwakheden en werd ik kritischer op mezelf.

Ik bad om begrip hoe een gebroken hart kon genezen. Beetje bij beetje zag ik in dat een ander soort gebroken hart het antwoord was.

Toen ik met een vriend over mijn gevoelens sprak, merkte hij op: 'Is het niet heerlijk om onszelf te vergeven?' Zijn opmerking wakkerde mijn verlangen aan om milder met mezelf en mijn tekortkomingen om te gaan — zonder tot zelfgenoegzaamheid te vervallen als iemand die 'zich gerust voelt in Zion'.

Op een dag werd ik geraakt door Mormon 2:13–14: 'Hun droefheid was niet tot bekering wegens de goedheid Gods; maar het was eerder de droefheid van de verdoemden, omdat de Heer hun niet altijd zou toestaan behagen te scheppen in zonde. En zij kwamen niet tot Jezus met een gebroken hart en een verslagen geest.' Ik zag in dat mijn gevoelens van mislukking mijn persoonlijke vooruitgang tegenhielden, en begon me af te vragen wat werkelijke droefheid zou inhouden. Tijdens de zondagsschool vond ik het antwoord.

De leerkracht trok een lijn op het bord en schreef aan het ene uiteinde 'Te streng zijn voor jezelf' en aan het andere uiteinde 'Eet, drinkt, en weest vrolijk'. We spraken over het vermijden van beide extremen. Ik vroeg me af welke woorden in het midden van de lijn thuishoorden, en de Geest voerde mijn gedachten naar de zinsnede 'een gebroken hart en een verslagen geest'. De oplossing voor de neiging om jezelf te streng te beoordelen kon je naar mijn idee een verslagen geest noemen — een boetvaardige geest die de hulp van de Heer aanneemt en dankbaar is voor zijn genade. De remedie tegen vleselijke gerustheid in Zion kon je dan een gebroken hart noemen — een hart dat wil veranderen en genezen.

De Heiland heeft gezegd: 'Gij zult Mij als offer een gebroken hart en een verslagen geest brengen' (3 Nephi 9:20). Ik ben dankbaar dat ik weet dat ik de Heer een aanneemelijk offer breng als ik zijn hulp zoek en probeer me niet gerust te voelen in Zion en mezelf niet te streng veroordeel — en dat offer helpt me mijn leven op te pakken. ■

Dit jaar bevatten veel nummers van de *Liahona* een setje figuren uit het Boek van Mormon. Je kunt ze verstevigen en gebruiken door ze uit te knippen en op karton, stevig papier, papieren zakjes of stokjes te lijmen of te plakken. Bewaar elk setje in een envelop of zakje, inclusief het bijschrift dat aangeeft waar het verhaal bij de figuren in de Schriften is te vinden.

Abinadi

Alma

Koning Noach en zijn priesters

Abinadi en koning Noach

Mosiah 11–17

President Thomas S. Monson zegt dat een organisatie gekenmerkt wordt door de specifieke eigenschappen van haar leider. Het is dan ook het verlangen en de opdracht van iedere heilige der laatste dagen om andere mensen op persoonlijke wijze op te beuren, aan te moedigen, erbij te betrekken en te helpen. Een dergelijke levenshouding weerspiegelt het voorbeeld van de Heiland, die 'is rondgegaan, weldoende' (Handelingen 10:38). Lees meer over onze profeet en zijn hulpvaardigheid in het artikel van Heidi S. Swinton, 'Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan? Levenservaringen van president Thomas S. Monson' op pagina 14.